

Lihona

**Izceltais raksts:
Cik lielu spēku sniedz
zināšanas par ieceri! 32. lpp.**

**Gaišreģa akmeņi, Džozefs Smits
un Mormona Grāmata, 10. lpp.**

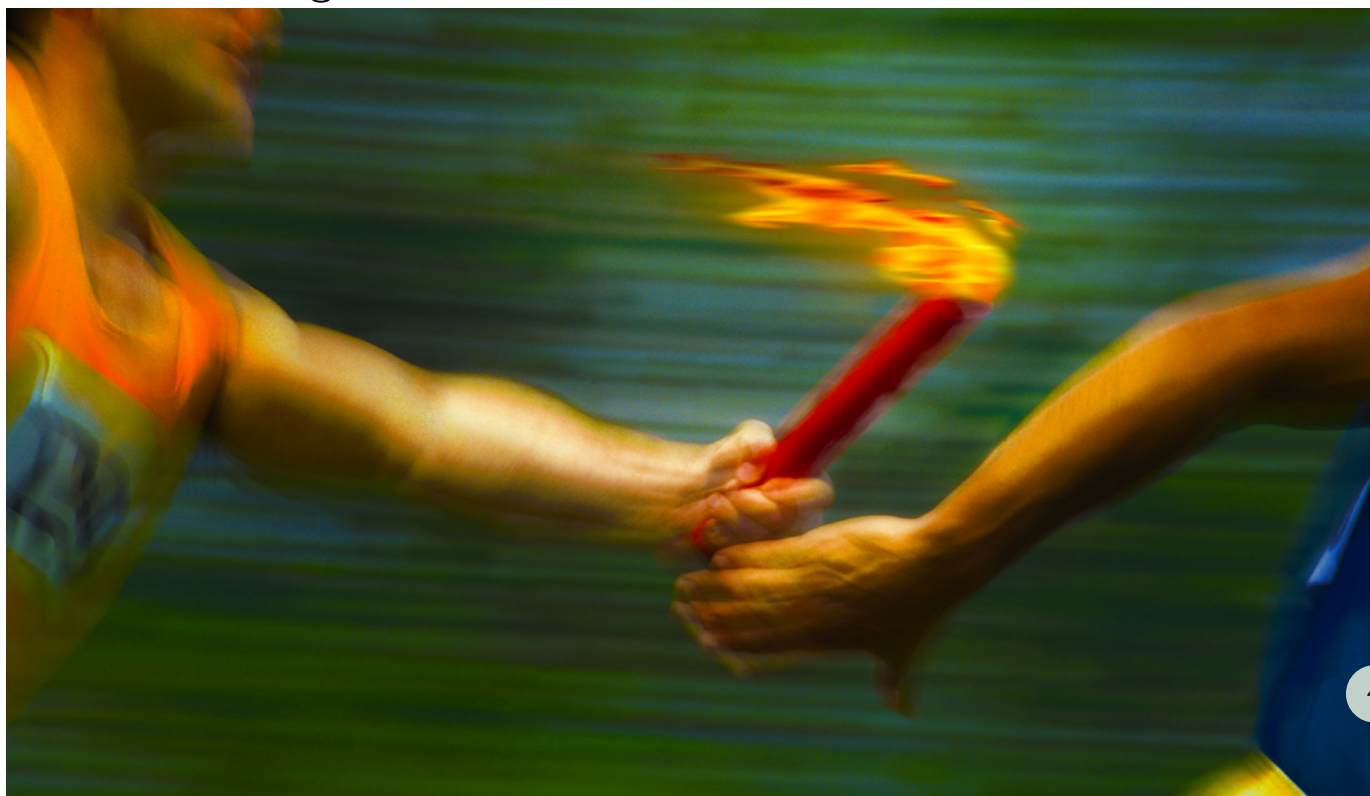
**Laimīga simtgade: ģimenes
mājvakars daudzviet pasaulē, 26. lpp.**

**Pornogrāfijas problēmas
pārvarēšana, 50. lpp.**

*„Debesu valstība līdzinās raugam, ko kāda sieva ņēma
un iejauca trīs mēros miltu, iekāms viss sarūga.“*

Mateja 13:33

VĒSTĪJUMI

- 4 Augstākā prezidija vēstījums: Finišēt ar joprojām degošu lāpu**
Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
- 7 Apmeklējuma mācības vēstījums: Jēzus Kristus dievišķās īpašības: pilns žēlsirdības un mīlestības**

GALVENIE RAKSTI

- 10 Gaišregis Džozefs**
Ričards E. Tērlijs, jaunākais,
Robins S. Džensens un
Marks Ašērsts-Makgī
Kā Džozefs Smits varēja izpildīt savu gaišreģa aicinājumu un pārtulkot Mormona Grāmatu?
- 18 Vārdi, lai izmainītu mūsu pasauli**
Normans C. Hils
Ganas apgabala vadītāju pūliņi veicināt lasītprasmi Ganā sniedza neizmērojamas svētības dažiem svētajiem.
- 22 Mācīt jauniešiem, kā vadīt Glābēja veidā**
Kerola S. Makonkija
Jaunieši ir nākamie Baznīcas vadītāji, taču viņi var gūt vadības pieredzes jau šodien.

- 26 Ģimenes mājvakara svinēšana**
Ieskatieties, kā Baznīcas locekļi visā pasaulē jau tagad piedalās šajā svarīgajā, ģimeni stiprinošajā pasākumā.

- 32 Pestīšanas iecere: svēts zināšanu dārgums mūsu vadībai**
Elders Roberts D. Heilzs
Mūsu Tēva ieceres atbalstīšana bija galvenais priekšnoteikums mūsu panākumiem pirmsmirstīgajā dzīvē.

SADAĻAS

- 8 Kalpošana baznīcā: Vai es daru pietiekami daudz?**
Brūka Bārtona
- 9 Pārdomas: Ķirbjus vai melones?**
Reičela Kokska
- 40 Pēdējo dienu svēto bālsis**
- 80 Līdz mēs tiksīmies: Ceļš — drošībā**
Prezidents Henrijs B. Airings

UZ VĀKA

Priekšējais vāks: Kodija Bella foto ilustrācija.
Priekšējā vāka iekšpusē: fotogrāfija no vectorarts/iStock/Thinkstock. Aizmugurējā vāka iekšpusē: Tifānijas Miloanas Tongas fotogrāfija.

44

44 Dzīvot ar patiesu nolūku

Rendals L. Rids

Izvērtējot savu lēmumu — „kāpēc”, palīdzēs jums dzīvot daudz apdomīgāk un mērķtiecīgāk.

48 Ticība, kalpošana un maizes kukulis

Nisanka (Nišs) Muthu Mudalige

Es gribēju mācīt kopā ar misionāriem, es tikai nezināju, kā lai bez naudas nokļūstu pie viņiem.

Vai vari atrast šajā izdevumā apslēpto Liahonu? Norāde: Kur tu vari atrast palīdzību, kad nezini, ko darīt?

50 Izklūšana no pornogrāfijas lamatām

Elders Dalins H. Oukss

Pieci principi, kas palīdzēs jums atbilstoši reaģēt uz seksuāla satura medijiem.

56 Īstajā vietā — īstajā laikā

Dažkārt jūs vienkārši zināt, ka Tas Kungs ir nolīcis jūs — vai citus — tur, kur jūs esat, kāda temesla dēļ.

58 Plakāts: Tava dzīves grāmata

59 Rindiņu pēc rindiņas: Mozus 1:26–27

60 Mani patiesības meklējumi

Pengs Hua

Kad es augu, mani mācīja, ka Dieva nav, taču man vajadzēja uzzināt pašam.

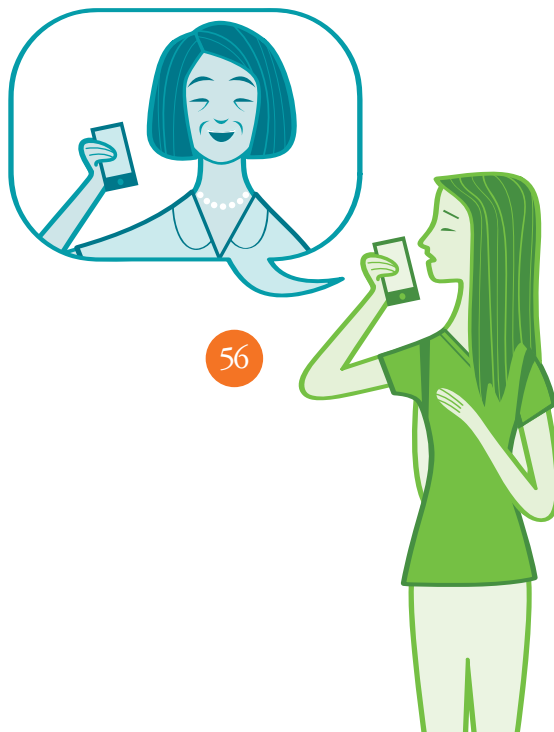
62 Apbrīnojami jaunie vīrieši un jaunās sievietes Svētajos Rakstos

Žizele Gutjēra

Gluži tāpat kā jums, arī jauniešiem Svētajos Rakstos bija grūtības un kārdinājumi. Ko tu vari mācīties no viņu ticības un drosmes piemēra?

64 Jautājumi un atbildes

Kā lai gūstu mieru, kad mana mamma mirst — pat pēc tam, kad mēs gavējam un lūdzām par viņas dzīvību?

72

66 Uzvaras lēmums

Marisa Vidisone

Mirandai beidzot bija iespēja spēlēt uzvarētāju komandā. Bet vai viņa var spēlēt svētdienā?

68 Jautājumu stūrītis

Kas tev visvairāk patīk tajā, ka esi Baznīcas loceklis?

69 Mūsu lappuse

70 Laiks Svētajiem Rakstiem: Pēteris, Kornēlijs un eņģelis

Erina Sandersona

72 Palīdzības meklēšana

Kimberlija Reida

Teits redzēja ko tādu, ko viņam nevajadzēja, taču viņš baidījās par to pastāstīt saviem vecākiem.

74 Ak nē! Ko nu?

Ko jums vajadzētu darīt, ieraugot ko tādu, kas ir slikts?

75 Paula ķirbji

Pauls domāja, ka viņš nekad nebūs pietiekami liels, lai dotos misijā, līdzīgi kā viņa brālis.

79 Dziesma: Viens no miljona

Žans Pinborū un Maikls F. Mūdijs

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Tomass S. Monsons,
Henrijs B. Airings, Dīters F. Uhtdorfs

Dīvpadsmī apustuļu kvorums: Rasels M. Nelsons,
Dalīns H. Oukss, M. Rasels Balards, Ričards G. Skots,
Roberts D. Heilzs, Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednārs,
Kventīns L. Kuks, D. Tods Kristofersons, Nīls L. Andersens

Redaktors: Džozefs V. Sitati

Konsultanti: Rendals K. Benets, Kreigs A. Kardons,
Kristofels Goldens, Lerijs R. Lorencs, Džeimss B. Martino

Izplīdīdīrektors: Deivids T. Varners

Ģimeņu un Baznīcas locekļu atbalsta direktors:

Vincents A. Vāgns

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: R. Vals Džonsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Publikāciju asistente: Megana Verhēfa

Rakstu un redakcijas grupa: Britnija Betija, Deivids
Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D. Flitons, Lorija Fullere,
Garets H. Gārfs, Larēne Portere Gaunta, Džīls Hakings,
Šarlote Larkabala, Mīndija Anna Līvita, Maikls R. Moriss,
Sallija Džonsone Odekēra, Džošua Dž. Pērkija, Jans
Pīnborouvs, Ričards M. Romnijs, Pauls Vandenbergs,
Marisa Vidisona.

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:

Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pītersons

Dizaina grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, Mendija M.
Bentlija, C. Kimbala Būta, Tomass Čailds, Neits Gains, Kolīna
Hinklija, Ēriks P. Džonsens, Sjūzana Lofgena, Skots M. Mūvījs,
Marks V. Robisons, Breds Tīrs, K. Nikola Valkenhorsts

Intelektuālā īpašuma koordinatore:

Kolete Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Producēšanas grupa: Konija Bovtorpe Bridža, Džūlija
Bardeta, Keitija Dankana, Braijens V. Džidži, Deniza Kērbija,
Džīnija Dž. Nīlsona, Geila Tate Rafertija

Atbildīgais par pirmsdrukāšanas sagatavošanas

darbiem: Džefs L. Martins

Iespēdarbu vadītājs: Kreigs K. Sedžvīks

Izplatīšanas vadītājs: Stīvens R. Kristiansens

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un
Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales
centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi:

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu:

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē
„kompas” vai „rādītājs”) tiek izdota albāņu, armēņu,
bīslama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu,
horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidziešu,
somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu,
indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribatī, korejiešu, latviešu,
lietuviešu, malagasiešu, māršāliešu, mongoļu, norvēģu,
poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu,
svahīlu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu,
ukraiņu, urdu un vjetnamiešu valodā. (Publikāciju biežums
katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2015 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības
aizsargātas. Iespēsts Amerikas Savienotajās Valstīs.

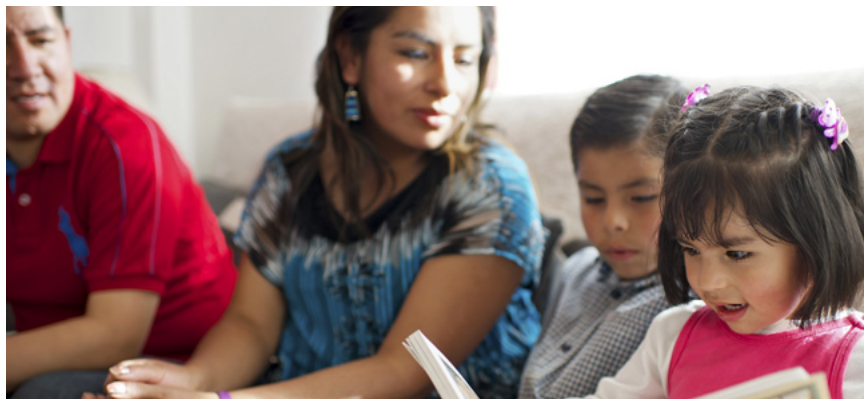
For Readers in the United States and Canada:

October 2015 Vol. 17 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)
Latvian (ISSN 1521-4788) is published two times a year
(April and October) by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT
84150. USA subscription price is \$2.00 per year; Canada,
\$2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O.
Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idejas ģimenes mājvakaram

Šajā numurā iekļautos rakstus un aktivitātes var izmantot ģimenes mājvakariem.
Turpinājumā doti divi piemēri.

„Ģimenes mājvakara svinēšana”,

26. lpp.: Neatkarīgi no tā, vai jūs ģimenes mājvakaru rīkojat katru nedēļu vai darīsiet to pirmo reizi, apdomājiet sarīkot īpašu ģimenes mājvakaru — *par godu* ģimenes mājvakaram! Jūs varat izlasīt šo rakstu, lai uzzinātu, kā ģimenes visā pasaulē izbauda kopīgu laika pavadīšanu, mācoties evaņģēliju. Apdomājiet pārrunāt, kā jūs sasniegsiet savu mērķi — rīkot ģimenes mājvakaru. Kā jums vajadzētu to pielāgot savas ģimenes vajadzībām? Jūs kopā ar ģimeni no jauna varat apņemties padarīt šo simtgadīgo tradīciju par prioritāti jūsu namā, neskatoties uz dzīves apstākļiem.

„Palīdzības meklēšana”, 72. lpp.:

Apsveriet iespēju kopā ar ģimeni izlasīt šo rakstu un tad pārrunāt šos jautājumus: 1. Ar kādiem medijiem vai ainām varētu saskarties bērni? 2. Kurus no tiem nebūtu labi skatīties vai interesēties par tiem? 3. Ko katrs cilvēks darītu situācijā, kurā viņš redz vai dzird to, ko viņam nevajadzētu? Ja jums nepieciešamas papildus idejas, pārrunājiet stratēģijas, kas minētas rakstā „Ak, nē, ko nu?” 74. lpp. (aiziet prom, pārrunāt ar vecākiem, kalpot u.c.).

MATERIĀLI CITĀS VALODĀS

Liahona un citi Baznīcas materiāli dažādās valodās ir pieejami: languages.lds.org. Apmeklējiet [Facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine), lai atrastu idejas ģimenes mājvakariem, Svētdienas skolas palīglīdzekļus un informāciju, ar kuru varat dalīties ar draugiem un ģimeni (angļu, portugāļu un spāņu valodā).

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Līdzās tēmai norādīta raksta pirmā lappuse.

Aicinājumi Baznīcā, 8

Atklāsme, 80

Baznīcas locekļi, 68

Baznīcas vēsture, 10

Džozefs Smits, 10

Ģimenes mājvakars, 26

Iedvesma, 40, 41, 42, 56

Jaunā Derība, 70

Jaunieši, 22, 62

Jēzus Kristus, 7

Kalpošana, 8, 56

Lasīt un rakstīt prasme,

18

Laulība, 32

Lēmumi, 9, 44, 58, 66

Līdzjūtība, 50

Lūgšana, 43, 64, 72

Mediji, 50, 72, 74

Misionāru darbs, 44, 48,

60, 70

Mormona Grāmata, 10,

44

Nāve, 64

Padomes, 18

Pestīšanas iecere, 32

Pievēršana, 60

Pornogrāfija, 50, 72

Pravieši, 10, 80

Prioritātes, 9

Rīcības brīvība, 32

Sabata diena, 66

Svētie Raksti, 18, 59, 62

Templī, 68

Uzcītība, 4

Vadība, 22

Vecā Derība, 59

Žēlsirdība, 7

**Prezidents
Dīters F. Uhtdorfs**

Otrais padomnieks
Augstākajā prezidijā

Finišēt

AR JOPROJĀM DEGOŠU LĀPU

Antīkajā Grieķijā skrējēji sacentās stafetē, kuru sauca par *lampedromia*.¹ Šajā skrējienā skrējēji savās rokās nesa lāpu un nodeva to nākamajam skrējējam, līdz kamēr pēdējais komandas dalībnieks šķērsoja finiša līniju.

Balvu piešķīra nevis tai komandai, kas skrēja visātrāk, bet gan tai komandai, kas pirmā sasniedza finiša līniju ar joprojām degošu lāpu.

Šajā stāstā slēpjas dziļa mācība, ko māca gan seno laiku, gan mūsdienu pravieši: ir svarīgi sākt skrējieni, bet vēl svarīgāk ir tas, lai mēs to pabeigtu ar joprojām degošu lāpu.

Salamans skrējieni sāka strauji

Dižais ķēniņš Salamans ir piemērs tam, kā sākt skrējieni strauji. Kad viņš bija jauns, viņš „mīlēja To Kungu un stāigāja sava tēva Dāvida ceļus” (1. Ķēniņu 3:3). Dievs bija apmierināts ar viņu un teica: „Saki man, ko lai Es tev dodu?” (1. Ķēniņu 3:5.)

Tā vietā, lai lūgtu bagātības un ilgu mūžu, Salamans lūdza „gaišu sirdsprātu, lai viņš varētu būt soģis pār [Dieva] tautu un lai varētu atšķirt labu un ļaunu” (1. Ķēniņu 3:9).

Tas Tam Kungam patika tik ļoti, ka Viņš svētīja Salamanu ne tikai ar gudrību, bet arī ar neizmērojamu bagātību un ilgu mūžu.

Lai arī Salamans patiešām bija ļoti gudrs un paveica daudz diža, viņš nefinišēja strauji. Skumji, bet vēlāk savā dzīvē „Salamans darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga

acīs, un viņš nesekoja Tam Kungam” (1. Ķēniņu 11:6).

Pabeigt pašiem savu skrējieni

Cik reizes mēs esam kaut ko uzsākuši un nepabeiguši to līdz galam? Diētas? Vingrošanas programmas? Apņemšanos lasīt Svētos Rakstus katru dienu? Lēmumu — būt labākiem Jēzus Kristus mācekļiem?

Cik bieži janvārī mēs nosolāmies kaut ko izdarīt un pildām šo solījumu ar dedzīgu apņemšanos dažas dienas, nedēļas vai pat dažus mēnešus, taču tad atklājam, ka oktobrī mūsu apņemšanās degsme ir gandrīz jau nodzisis?

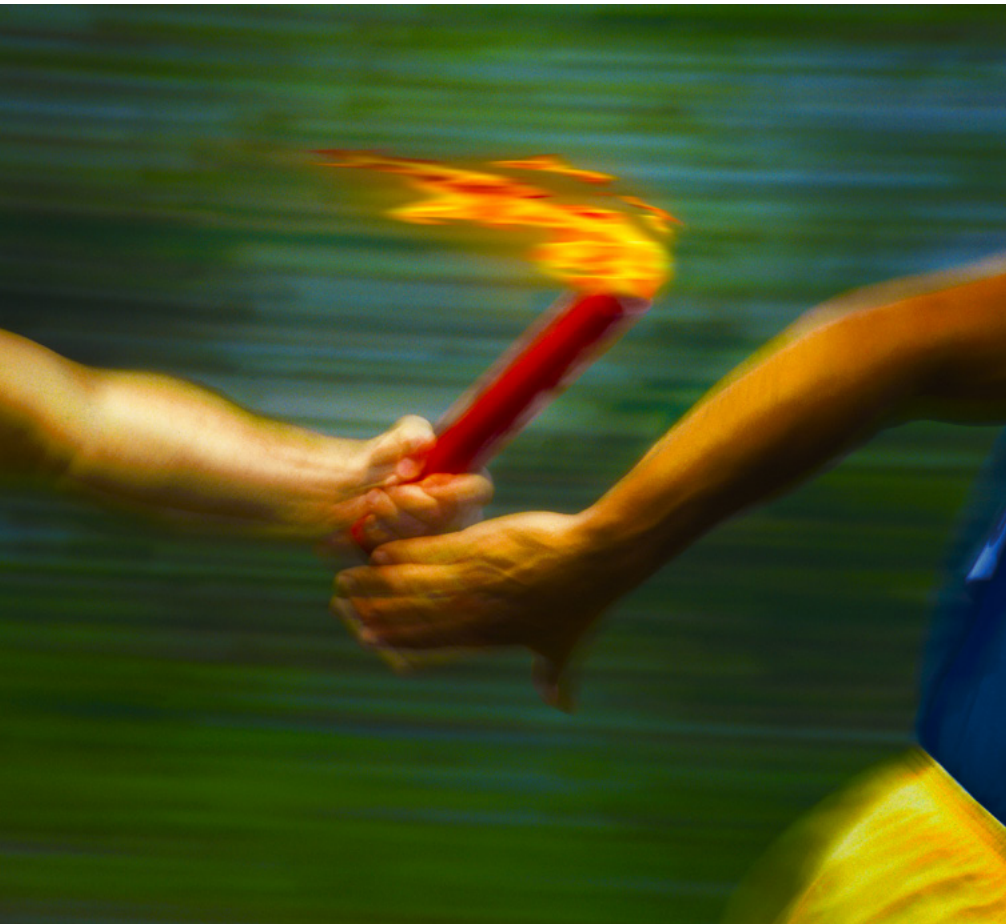
Kādu dienu es ieraudzīju jocīgu bildi, kurā bija attēlots suns, kas gulēja blakus papīra gabalam, ko tas bija sadriskājis. Uz papīra gabala bija rakstīts: „Apliecība par izietu suņu paklausības apmācību”.

Dažreiz mēs esam tādi paši kā šis suns.

Mums ir labi nodomi, mēs uzsākam strauji; mēs gribam parādīt sevi no vislabākās puses. Taču beigās mēs pametam savas apņemšanās — sadriskātas un aizmirstas.

Tas ir cilvēka dabā — paklupt, ciest neveiksmi un dažreiz vēlēties pamest skrējieni. Taču mēs kā Jēzus Kristus mācekļi esam apņēmušies ne tikai uzsākt skrējieni, bet arī to pabeigt, — un pabeigt to ar spoži degošu lāpu. Glābējs apsolīja Saviem mācekļiem: „Bet, kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts” (Mateja 24:13).

Kamēr vien mēs turpinām celties un virzīties pretī mūsu Glābējam, mēs uzvarēsim skrējieni ar spoži degošu lāpu.

Jo lāpas uzmanības centrā neesam mēs vai tas, ko mēs darām.

Tās uzmanības centrā ir pasaules Glābējs.

Un tā ir Gaisma, ko nekad nevarēs aptumšot. Tā ir Gaisma, kas iznīcina tumsu, dziedē mūsu brūces un kvēlo pat dziļākajās bēdās un lielākajā nelaimē.

Tā ir Gaisma, kas ir augstāka par visu saprašānu.

Lai katrs no mums pabeigtu ceļu, kuru mēs esam uzsākuši. Un ar mūsu Glābēja un Pestītāja, Jēzus Kristus, palīdzību mēs pabeigsim to ar prieku

un ar joprojām degošām lāpām. ■

Ļaujiet man pārfrazēt solījumu, ko Glābējs deva mūsdienās: „Ja mēs turēsim Viņa baušļus un finišēsīm ar degošu lāpu, mums būs mūžīgā dzīve, kas ir lielākā no visām Dieva dāvanām” (skat. M&D 14:7; skat. arī 2. Nefija 31:20).

Gaisma, kas nekad nenodzīst

Dažreiz pēc tam, kad mēs esam paklupuši, cietuši neveiksmi vai pat padevušies, mēs zaudējam drosmi un noticam tam, ka mūsu gaisma ir izdzisusi un skrējieni ir zaudēti. Bet es liecinu, ka Kristus gaisma nevar izdzist. Tā spīd tumšākajā naktī un palīdz mums atgūt apņemšanos, ja vien mēs savu sirdi pievēršam Viņam (skat. 1. Ķēniņu 8:58).

Nav svarīgi, cik bieži vai cik dziļi mēs kritam, — Kristus gaisma vienmēr deg spoži. Un pat vistumšākajā naktī, ja mēs tikai centīsimies sekot Viņam, Viņa gaisma kļiedīs tumsu un dos mūsu dvēselei atkal spēku Viņam sekot.

Mācekļa skrējieni nav sprints, tas ir maratons. Un nav lielas nozīmes tam, cik ātri mēs progresējam. Patiesībā, vienīgais veids, kā mēs varam zaudēt skrējienā, — padoties kārdinājumiem vai izstājoties.

ATSAUCE

1. *Harpers Dictionary of Classical Antiquities* (1898), „Lampadedromia”, www.perseus.tufts.edu/hopper. Pausēnijs apraksta citu lāpu skrējieni, kurā lāpas nesēji, iespējams, katrs no savas cilts, nenodeva savu lāpu tālāk. Taču tāpat kā *lampadedromia* skrējienā, uzvarētājs bija tas, kurš pirmais sasniedza finišu ar degošu lāpu.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Apsveriet iespēju pamudināt tos, kurus jūs mācāt, pārdomāt savu vietu dzīves „skrējienā”. Vai viņu lāpas deg spoži? Jūs varētu izlasīt frāzi, kas saka, ka Kristus gaisma ir „Gaisma, kas iznīcina tumsu, dziedē mūsu brūces un kvēlo pat dziļākajās bēdās un lielākajā nelaimē”. Tad apsveriet iespēju pārrunāt ar tiem, kurus jūs mācāt, to, kā Kristus gaisma ir ietekmējusi viņu dzīvi pagātnē un kā tā ietekmē viņu dzīvi tagad.

Piepildiet savu lāpu: 30 dienu izaicinājums

Baznīcas jaunieši savā noslogotajā dzīvē visai viegli var iestrēgt rutīnas vagā, it īpaši attiecībā uz garīgiem jautājumiem. Mēs gandrīz katru dienu vienā un tajā pašā veidā lasām mūsu Svētos Rakstus un pielūdzam, un pēc tam brīnāmies, kāpēc garīgi neaugam.

Viens no labākajiem veidiem, kā likt savai garīgajai lāpai spoži degt, ir pārliecināties, ka jums ir jēgpilnas garīgas pieredzes. Taču to ir vieglāk pateikt, nekā izdarīt, tādēļ tālāk sniegti ieteikumi, kā palīdzēt jums turpināt garīgo izaugsmi: domājiet par kādu ar evaņģēliju saistītu aktivitāti, kuru līdz šim neesat darījuši (vai darāt ļoti reti), un apņemties to darīt katru dienu mēneša garumā. Tu vari sākt ar mazumiņu, jo atklāsi, ka mazas

izmaiņas ir vieglāk pārvērst noturīgās pārmaiņās. Lai pamestu garīgā komforta zonu, mums ir nepieciešama lielāka ticība un piepūle, taču, kad mēs to darām, mēs aicinām Svēto Garu būt kopā ar mums, un mēs parādām lielāku ticību Debesu Tēvam un vēlmi tuvoties Viņam. Šeit ir apkopotas dažas idejas, kā sākt:

- Nosaki mērķi — lūgt rītā un vakarā. Centies lūgt skaļi.
 - Celies 15 minūtes agrāk un lasi savus Svētos Rakstus pirms skolas.
 - Izlasi pēdējās vispārējās konferences runas.
 - Sociālajos tīklos publicē kādu rakstvietu no Mormona Grāmatas.
 - Ierastās mūzikas vietā klausies garīgās dziesmas vai Baznīcas mūziku.

BĒRNI

Lai jūsu lāpas mirdz spožāk!

Pirms ļoti ilga laika Grieķijā notika skrējienis, kurā skrējēji rokās turēja aizdegta lāpas. Tas, kurš noskrēja visu skrējienu, lāpai nenodzīstot, bija uzvarētājs. Prezidents Uhtdorfs

saka, ka dzīve ir pielīdzināma šādam skrējenam. Lāpa, kuru turam savās rokās, ir Kristus gaisma. Kad mēs cenšamies būt kā Jēzus Kristus, mūsu lāpas deg spožāk.

Uzsmaidīt vai pasveicināt kādu, kas izskatās vientuļš

Sadusmoties uz kādu

Rūpēties par savu ķermeni

Zoboties par savu brāli vai māsu

Paklausīt pravietim

Padoties, pieļaujot kļūdu

Palīdzēt kādam

lekrāso apļus ar darbiem, ko šis zēns var darīt, lai būtu kā Jēzus un liktu savai lāpai degt spožāk.

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un centieties saprast, ar kurām vēstījuma daļām dalīties. Kā izpratne par Glābēja dievišķajām īpašībām vairo jūsu ticību Viņam un svētī tās māsas, par kurām gādājat, veicot apmeklējuma mācības pienākumu? Vairāk informācijas meklējiet: reliefsociety.lds.org.

Jēzus Kristus dievišķās īpašības: pilns žēlsirdības un mīlestības

Šis vēstījums ir daļa no apmeklējuma mācības vēstījumu sērijas, kurā raksturotas Glābēja dievišķās īpašības.

Svēto Rakstu ceļvedī žēlsirdība tiek definēta kā „augstākais, cēlākais, spēcīgākais mīlestības veids” („Žēlsirdība”). Tā ir tīrā Kristus mīlestība. Mācoties par Jēzu Kristu un cenšoties līdzināties Viņam, mēs savā dzīvē sāksim sajust Viņa tīro mīlestību un apjautīsim pamudinājumu milēt un kalpot citiem tā, kā Viņš to darītu. „Žēlsirdība izpaužas pacietībā pret kādu, kurš mūs pievilis,” teica prezidents Tomass S. Monsons. „Tā ir pretošanās impulsīvam aizvainojumam. Tā ir vājību un trūkumu pieņemšana. Tā izpaužas, pieņemot cilvēkus tādus, kādi viņi ir. Tā izpaužas, kad raugāmies dziļāk par ārieni, meklējot īpašības, kas laika gaitā neizbalē. Tā ir pretošanās tieksmei iedalīt cilvēkus kategorijās.”¹

Mormona Grāmatā mēs apgūstam nozīmīgu principu: mēs „[lūdzam]

Tēvu ar visu savas sirds spēku, lai [mēs] varētu tikt piepildīti ar šo mīlestību, ko Viņš ir dāvājis visiem tiem, kas ir patiesie Viņa Dēla, Jēzus Kristus, sekotāji; lai [mēs] varētu kļūt par Dieva dēliem [un meitām]; lai, kad Viņš parādīsies, mēs būtu līdzīgi Viņam, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir; lai mums varētu būt šī cerība; lai mēs varētu tikt attīrīti tāpat kā Viņš ir tīrs” (Moronija 7:48).

Papildu Svētie Raksti

Jāņa 13:34–35; 1. korintiešiem 13:1–13; 1. Nefija 11:21–23; Etera 12:33–34

ATSAUCES

1. Tomass S. Monsons, „Žēlsirdība nekad nebeidzas” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. g. nov., 124. lpp.
2. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011. g.), 119.–120. lpp.
3. *Daughters in My Kingdom*, 87. lpp.

Ticība, ģimene, palīdzība

No mūsu vēstures

„Kāda māsa, kas nesen bija kļuvusi par atraitni, bija pateicīga par apmeklējošām māsām, kuras sēroja kopā ar viņu un mīrināja viņu. Viņa rakstīja: „Man izmisīgi vajadzēja kādu, pie kā vērsties; kādu, kas mani uzklausītu. . . . Un viņas klausījās. Viņas mīrināja mani. Viņas raudāja kopā ar mani. Un viņas apskāva mani . . . [un] palīdzēja man pirmo mēnešu visdziļākajā izmisumā un nomāktībā.”

Vēl kāda sieviete rezumēja savas sajūtas, kad izjuta patiesu žēlastību no apmeklējošās māsas: „Es zināju, ka esmu kas vairāk par ierakstu sarakstā, kas viņai jāapmeklē. Es zināju, ka viņa rūpējās par mani.”²

Tāpat kā šīs māsas, daudzas pēdējo dienu svētās visā pasaulē var liecināt par šo prezidenta Boida K. Pekera (1924–2015), Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidenta, izteikumu: „Cik mierinoši ir zināt, ka, lai kur arī [ģimene dotos], Baznīcas ģimene to vienmēr sagaida. No dienas, kad ģimene atbrauks, viņš piederēs priesterības kvorumam un viņa piederēs Palīdzības biedrībai.”³

Apdomājiet šo:

Kādā ziņā Kristus mums ir nevairojams mīlestības un žēlsirdības piemērs?

VAI ES DARU PIETIEKAMI DAUDZ?

Brūka Bārtona

Mācība par pazudušo avi palīdzēja man saprast, kā vislabāk pildīt manu aicinājumu.

23 gadu vecumā es tiku aicināta par mūsu precēto studentu bīskapijas Palīdzības biedrības prezidenti. Es atceros, ka jutos nepiemērota šim aicinājumam, tomēr vēlējos darīt labāko, ko varu. Es ļoti dedzīgi vēlējos kalpot, taču šaubījos par savām spējām būt par labu vadītāju.

Pēc dažiem mēnešiem Palīdzības biedrības prezidentes amatā es sajutu, ka nedaru pietiekami daudz. Es vēlējos ciešāku saskarsmi ar māsām un izprast viņu individuālās vajadzības, taču jutu, ka man tas neizdodas.

Es aprunājos ar bīskapu un paudu savas bažas. Es paskaidroju, ka es vienkārši nespēju palīdzēt visām māsām, kam es vēlējos. Es aprakstīju, ka es vēlētos pieckāršot savus pūliņus, lai paveiktu darbu tā, kā, manuprāt, tas būtu jāveic. Es centos izteikt savas raizes nepiespiesti un ar humoru, taču manas acis drīz vien piepildīja mazdūšības asaras. Viņš pasmaidīja un sniedza vienu no labākajiem vadības padomiem, ko es jebkad biju saņēmusi.

„Vai tu zini stāstu par ganu, kurš, būdams pazaudējis vienu avi no sava ganāmpulka, atstāja „deviņdesmit deviņas”, lai dotos to meklēt?” viņš

vaicāja (skat. Lūkas 15:4–7). Es pamāju ar galvu.

„Šķiet, ka šajā līdzībā ir ietverta ļoti liela gudrība,” viņš turpināja. „Gans zināja, ka ar deviņdesmit deviņām avīm viss būs kārtībā, ja viņš tās atstātu, lai meklētu šo vienu pazudušo avi.”

Tad mans bīskaps deva šādu padomu:

„Redzi, šis deviņdesmit deviņas lieliski zina, kā pieskatīt citai citu, kad esi devusies projām. Tās uzmundrinās cita citu un ļoti labi turēsies kopā. Es tev ieteiktu koncentrēties uz tām, kas šķiet pazudušas. Ar pārējām viss būs labi.”

Es sajutu spēcīgu liecību, ka tas, ko viņš man pateica, ir patiesība, un ka man nevajag raizēties vienlaikus par visu ganāmpulku. Mans mērķis bija atrast pazudušās un aicināt viņas atpakaļ ganāmpulkā. Šādā veidā varētu īstenoties Debesu Tēva nolūki, un es varētu būt darbarīks Viņa rokās.

Paklausot bīskapa padomam, es ieguvu lielāku izpratni par to, kā Tas Kungs vēlas, lai es kalpotu Viņa valstībā. Es ieguvu arī garīgu piepildījumu, kas mani stiprināja manā aicinājumā, jo es kalpoju tā, kā bija norādījis Glābējs. Caur Svētā Gara spēku mans bīskaps bija man iedevis lielu izpratnes un atklāsmes dāvanu.

Es liecinu — ja mēs lūdzam un meklējam iedvesmu no saviem priesterības vadītājiem, viņi tiks pamudināti atklāt mums, kā taisnīgi vadīt. ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

ĶIRBJUS VAI MELONES?

Reičela Kokska

*Dažkārt nav nepareizas izvēles.
Ir vienkārši izvēle.*

Man tēvs bija diezgan pārsteigts, kad atklāja, ka pagājušajā gadā iestādītās ķirbja sēklas šajā vasarā nolēma izdzīt asnus meloņu dobē. Melones auga labi, taču to pašu darīja arī ķirbji. Patiesībā mans tēvs juta kārdinājumu ļaut ķirbja stādiem turpināt augt. Tomēr viņš zināja: ja viņš to darīs, ķirbji nomāks melones.

Tādēļ viņam bija jāizdara izvēle. Viņš varēja vai nu izraut ķirbjus, lai melonēm būtu labākas iespējas nobriest, vai arī ļaut ķirbja stādiem augt un vērot, kā tie, iespējams, nomāc melones stādus, kas, un galu galā gan ķirbji, gan melones dotu mazāku ražu. Ķirbjus vai melones? Izvēle bija jāizdara starp divām labām iespējām.

Izvērtējot tās abas, mans tēvs nolēma izrakt arī plaukstošos ķirbja stādus. Tie ne tikai pārāk vēlu izdzina asnus, viņš nolēma arī, ka *plānotās* melones viņš gribēja vairāk nekā negaidītos ķirbjus.

Šī pieredze mudināja mani domāt par mūsu izvēlēm, it īpaši attiecībā ar citiem cilvēkiem. Vienaļga, vai

jautājums ir par mūsu ģimeni, mūsu draugiem, mūsu darba devēju vai par tiem, ar ko tiekamies vai apprecamies, kad jāizdara izvēle starp divām labām lietām, apzināties pareizo vai labāko iespēju dažkārt ir sarežģīti, it īpaši, kad vēlamies izvairīties no nepareizas izvēles. Bailes pieņemt nepareizu lēmumu dažkārt mūs paralizē, un šīs bailes var kavēt mūsu virzību uz priekšu ticībā. Bet patiesība ir tāda, ka dažkārt *nav* nepareizas izvēles. Ir vienkārši izvēle. Mana tēva gadījumā viņa lēmums balstījās uz to, kas viņam bija *vērtīgāks*. Viņu apbēdināja ķirbja stādu iznīcināšana, taču viņš zināja, ka viņš nožēlotu to postu, ko tie vēlāk nodarītu melonēm.

Dzīvē dažām izvēlēm, kuras izdarām, nav nozīmes, piemēram, ko lai

šodien ēdu brokastis? Kādas krāsas kleitu man šodien vilkt? Kad jāizdara izvēle starp divām labām lietām, mēs varētu darīt tā, kā darīja mans tēvs, un vienkārši pajautāt: „Kas man ir vērtīgāks?” Tad pieņemiet lēmumu un virzieties uz priekšu ticībā, paļaujoties, ka Tas Kungs mūs palabos, ja mēs kaut kādā viedā kļūdisimies.

Taču dažām izvēlēm ir *liela* nozīme. Prezidents Tomass S. Monsons reiz teica: „Mūsu priekšā pastāvīgi ir lēmumi. Lai izdarītu gudru izvēli, mums ir vajadzīga drosmē — drosmē pateikt „nē”, drosmē pateikt „jā”. Lēmumi *nosaka* likteni” („Trīs izvēles principi” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. g. nov., 68. lpp.). Nonākot šāda veida izvēļu priekšā, labs jautājums, ko pajautāt, ir: „Kas *Tam Kungam* ir vērtīgāks?” Ja mēs zinām atbildi uz šo jautājumu, viss, kas mums jādara, ir jāsaskaņo mūsu vērtības ar Viņa vērtībām un tad jārikojas saskaņā ar tām, īstenojot savu izvēli. Tas vienmēr būs pareizais lēmums. ■
Autore dzīvo Jūtā, ASV.

DŽOZEFS gaišreģis

*Vēsturiski dokumenti izskaidro, kā
Džozefs Smits veica savu lomu kā
gaišreģis un pārtulkoja Mormona
Grāmatu.*

Ričards E. Tērlijs, jaun., Baznīcas vēsturnieka asistents un reģistrētājs
Robins S. Džensens un Marks Ašērsts-Makgī, Baznīcas vēstures departaments

1830. gada 6. aprīlī, dienā, kad Džozefs Smits noorganizēja Kristus Baznīcu (kas vēlāk tika nosaukta par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu),¹ viņš klātesošajiem pasludināja atklāsmes vārdus. „Lūk,” Dieva balsis tajā paziņoja, „pieraksts tiks vests starp jums, un tanī tu [Džozefs Smits] tiks saukts par gaišreģi” (M&D 21:1).

Džozefa Smita kā gaišreģa lomas visredzamākā zīme jaunizveidotajā Baznīcā bija Mormona Grāmata, kura, kā viņš atkārtoti skaidroja, tika pārtulkota „ar Dieva dāvanu un spēku”.² Daudzi no Džozefam pietuvinātiem cilvēkiem aptuveni gada laikā, pirms tika organizēta Baznīca, bija liecinieki tam, kā nāca klajā Mormona Grāmata, un tiem bija tikai neliela izpratne par vārda *gaišreģis* nozīmi.

Vārda *gaišreģis* nozīme

Ko vārds *gaišreģis* nozīmēja jaunajam pravietim un viņa laikabiedriem? Džozefs uzauga ģimenē, kas lasīja Bībeli, kur bieži ir pieminēti gaišreģi. Piemēram, 1. Samuēla grāmatā rakstītājs skaidro: „Senāk Israēlā tā mēdza sacīt, kad kāds gāja savā gaitā, lai meklētu Dieva padomu: nāciet, iesim pie redzētāja! — Ko šodien sauc par pravieti, to senāk dēvēja par redzētāju [gaišreģi]” (1. Samuēla 9:9).

Bībelē arī ir minēti cilvēki, kas saņēma garīgas izpausmes ar tādu priekšmetu palīdzību kā zizlis,³ vara čūska pie kārts (kas kļuva par plaši izplatītu medicīnas profesijas simbolu),⁴ efods (priesteru apģērba daļa, kurā bija ietverti divi dārgakmeņi),⁵ kā arī Urīms un Tumīms.⁶

Džozefs ar savu sievu Emmu Smitu dzīvoja šīs ēkas vienstāva pusē, kad tulkoja daļu no Mormona Grāmatas. Divstāvu ēka labajā pusē bija vēlāka piebūve.

Džozefs Smits ir bijis zināms kā pravietis, gaišrēģis un atklājējs tūkstošiem Baznīcas locekļu viņa dzīves laikā un miljoniem — pēc viņa nāves.

„Redzētāji” un „gaišrēģi” bija daļa no amerikāņu un tās ģimenes kultūras, kurā uzauga Džozefs Smits. Pateicoties Bībeles valodas dziļajai ietekmei un angļu–eiropešu kultūras dažādībai, ko uz Ziemeļameriku atveda imigranti, daži cilvēki 19. gadsimta sākumā ticēja, ka apdāvinātiem cilvēkiem ir iespējams „redzēt” vai saņemt garīgas izpausmes ar tādu fizisku priekšmetu palīdzību kā gaišrēģa akmens.⁷

Jaunais Džozefs Smits pieņēma šādus sava laika tautas ticējumus, tostarp ideju par gaišrēģa akmeņu izmantošanu, lai ieraudzītu pazaudētus vai paslēptus priekšmetus. Tā kā Bībeles stāstos bija acīmredzams, ka Dievs senatnē izmantoja fiziskus priekšmetus, lai pievērstu cilvēku ticību vai garīgi sazinātos, Džozefs un citi pieņēma, ka tas ir iespējams arī viņu dienās. Džozefa vecāki, Džozefs Smits, vecākais, un Lūsija Maka Smita, atbalstīja ģimenes nodošanos šim ieražām un šādu priekšmetu lietošanu, un Palmīras un Mančesteras, Ņujorkas štata, iedzīvotāji aicināja Džozefu sameklēt nozaudētus priekšmetus, pirms viņš 1827. gada beigās pārcēlās uz Pensilvāniju.⁸

Tiem, kam trūkst izpratnes par to, kā 19. gadsimta cilvēki dzīvoja pēc savas reliģijas, gaišrēģa akmeņi var būt kas nezināms, un zinātnieki ir ilgu laiku apsprieduši šo viņa dzīves periodu. Daļēji pateicoties apgaismības jeb „saprāta” laikmetam, periodam, kurā tika uzsvērts zinātnes un novērojamās pasaules pārākums par garīgajām lietām, daudzi cilvēki Džozefa dienās sāka uzskatīt, ka tādu priekšmetu kā akmens vai zižļa izmantošana ir māņticība vai neatbilstoša saistība ar reliģiju.

Vēlākajos gados, kad Džozefs atstāstīja savu ievēribas cienīgo stāstu, viņš uzsvēra savas vīzijas un citas garīgās pieredzes.⁹ Turpretī daži no viņa bijušajiem līdzgaitniekiem koncentrējās uz to, ka viņš agrāk izmantojis gaišrēģa

akmeņus, jo centās graut viņa reputāciju pasaulē, kas aizvien vairāk noraidīja šādas darbības. Savos sludināšanas centienos Džozefs un citi agrīnie Baznīcas locekļi izvēlējās nekoncentrēties uz tautas tradicionālās kultūras ietekmi, jo daudzi iespējamie pievērstie pieredzēja izmaiņas savā izpratnē par reliģiju šajā „saprāta” laikmetā. Tomēr rakstos, kas kļuva par kanonizētām atklāsmēm, Džozefs turpināja mācīt, ka gaišrēģa akmeņi un citi gaišrēģa rīki, kā arī spēja darboties ar tiem bija svarīgas un svētas Dieva dāvanas.¹⁰

Instrumenti, kas tika izmantoti Mormona Grāmatas tulkošanā

Gaišrēģa akmeņi ir minēti arī vēsturiskajos pierakstos, kas apraksta Džozefu Smitu un Mormona Grāmatas tulkošanu. Džozefa oficiālajā vēsturē, ko viņš sāka rakstīt 1838. gadā, tiek aprakstīts eņģeļa Moronija apmeklējums, kurš viņam pastāstīja par zelta plāksnēm, kas noglabātas tuvējā pakalnā. Džozefs atstāsta, ka, kamēr viņš sarunājās ar eņģeli, „vīzija tika atklāta” viņa prātam tik skaidri, ka viņš „atpazin[a] to vietu”, kad vēlāk tur nonāca (Džozefs Smits — Vēsture 1:42).

Vēsturē, ko Džozefs sāka rakstīt 1838. gadā, Moronijs brīdina viņu, ka „Sātans mēģinās [viņu] kārdināt ([viņa] tēva ģimenes nabadzīgo apstākļu dēļ) iegūt šīs plāksnes ar nodomu kļūt bagātam”. To eņģelis aizliedza, atstāsta Džozefs, sakot: ja viņam būtu kāds cits nodoms, nevis Dieva valstības celšana, viņš tās neiegūtu (Džozefs Smits — Vēsture 1:46). Savā agrākajā, 1832. gada, vēsturē Džozefs paskaidro: „Es . . . vēlējos plāksnes, lai iegūtu bagātības, un neturēju pavēli, ka manai acij jābūt vērstai tikai uz Dieva godību.”¹¹ Tā rezultātā viņam tika prasīts atgriezties pie pakalna ik gadu — četrus gadus, līdz viņš bija sagatavots saņemt plāksnes (skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:53–54).

Džozefs atstāstīja, ka tad, kad 1827. gadā viņš beidzot ieguva plāksnes no Moronija, viņš arī saņēma divus akmeņus, ko izmantot to tulkošanā. Viņš un tuvi paziņas atstāja pierakstus par šiem akmeņiem, aprakstot, ka tie izskatījās balti vai dzidri, ievietoti sudraba ietvaros vai stīpās, līdzīgi kā mūsdienu brillēs jeb acenes, un savienoti ar lielām krūšu bruņām.¹² Atbilstoši šiem aprakstiem, šai gaišreģa ierīcei būtu jābūt apjomīgai. Džozefa Smīta māte teica, ka viņš atdalīja akmeņus no krūšu bruņām, lai būtu ērtāk tos lietot.¹³

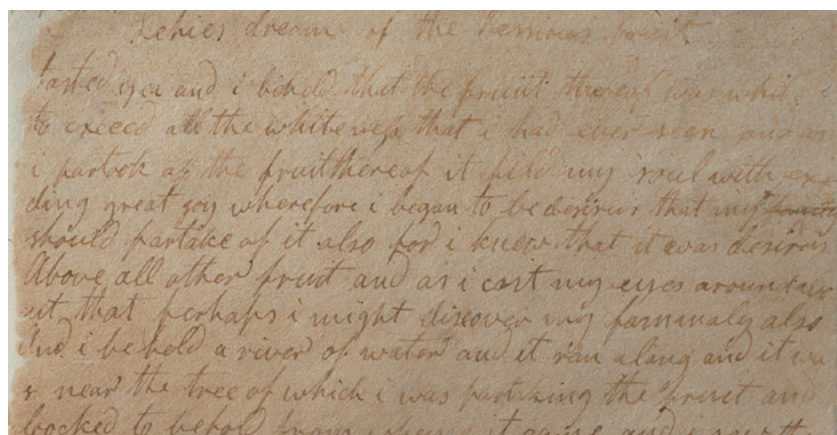
Mormona Grāmatas tekstā šie akmeņi tiek saukti par „izskaidrotājiem” un tiek paskaidrots, ka „šīs lietas bija sagatavotas no paša iesākuma un tika nodotas no paaudzes paaudzē tādām nolūkam, lai tulkotu valodas”, kā arī „tikušas pasargātas un saglabātas ar Tā Kunga roku” (Mosijas 28:14–15, 20).

Mormona Grāmatā vēl ir stāstīts, ka Tas Kungs iedeva „divus akmeņus Jareda brālim”, apsolut, ka tie palīdzēs nākamajām paaudzēm atklāt viņa vārdus. „Raksti šīs lietas un aizzīmogo tās,” viņam norāda Tas Kungs, „un Es parādīšu tās cilvēku bērniem Manis paša noliktā laikā.” Tas Kungs paskaidro, ka šie akmeņi „darīs skaidras cilvēku acīs tās lietas, ko tu rakstīsi” (Ētera 3:23–24, 27).

Līdz brīdim, kad 1829. gada vidū Džozefs Smīts pabeidza diktēt savu Mormona Grāmatas tulkojumu pierakstītājiem, vārda *gaišreģis* nozīme bija kļuvusi vēl skaidrāka. Mormona Grāmata satur pravietojumu, kas attiecināts uz Jāzepu no Ēģiptes, paziņojot, ka viens no viņa pēcnācējiem — nepārprotami Džozefa Smīts — būs „izraudzīts gaišreģis”, atvedot citus pēcnācējus līdz „zināšanām par derībām”,

kuras Dievs noslēdzis ar viņu priekštečiem (2. Nefija 3:6, 7).

Kādā citā Mormona Grāmatas pierakstā Alma, jaunākais, iedod izskaidrotājus savam dēlam Helamanam. „Saglabā šos

AR LAIPŅU ATLAUJĪNO BAZNĪCAS VĒSTURES BIBLIOTĒKAS; UZLABOTA
FOTOGRAFĪJAS SKAIDRĪBA

izskaidrotājus,” Alma dod viņam padomu attiecībā uz diviem akmeņiem sudraba ietvaros. Taču Alma citē arī kādu pravietojumu, kas šķietami attiecas uz vienu akmeni: „Un Tas Kungs teica: Es sagatavošu Savam kalpam Gazelemam akmeni, kas tumsā spīdēs ar gaismu” (Almas 37:21, 23).

Ir skaidrs, ka, lai arī šis pravietojums ir sniegts „izskaidrotāju” (dsk.) kontekstā, tas runā par „akmens” (vsk.) došanu nākotnē kalpam, kas tumsā spīdēs ar gaismu.¹⁴ Agrīnie pēdējo dienu svētie ticēja, ka šis kalps, par ko pravietots, ir Džozefs Smīts.¹⁵

Faktiski vēsturiskie pierādījumi apliecina, ka papildus diviem gaišreģa akmeņiem, kas zināmi kā „izskaidrotāji”, Džozefs Smīts, tulkojot Mormona Grāmatu, izmantoja vismaz vēl vienu gaišreģa akmeni, ko bieži vien ielika cepurē, lai tajā neiekļūtu gaisma. Saskaņā ar Džozefa laikabiedru teikto, viņš to darīja, lai labāk saskatītu vārdus uz akmens.¹⁶

Fragments no Mormona Grāmatas oriģinālā manuskripta lappuses, kas ietver Lehija ģimenes došanos prom no Jeruzālemes, kas tagad ir iekļauts 1. Nefija 2. nodaļā. Džozefs Smīts diktēja Mormona Grāmatu vairākiem pierakstītājiem, tostarp Oliveram Kaunderijam, kurš pierakstījis šīs rindas.

ENGELIS MORONIJS IEDOD PLĀKSNĒS DŽOZEFAM SMITAM, C. C. A. KRISTENSENS

Baznīcas locekļi visā tās vēstures laikā ir centušies izprast agrīno vēsturi saistībā ar Džozefu Smitu un to, kā viņš atrada un pārtulkoja zelta plāksnes. Šajā mākslinieka C. C. A. Kristensena 1886. g. attēlā atainots, kā Džozefs Smits saņem plāksnes no eņģeļa Moronija.

Ap 1833. gadu Džozefs Smits un viņa biedri sāka izmantot Bībeles terminu „Urīms un Tumīms”, atsaucoties uz jebkuriem akmeņiem, kas tika lietoti, lai saņemtu dievišķas atklāsmes, — gan uz nefījiešu izskaidrotājiem, gan uz vienu atsevišķu gaišreģa akmeni.¹⁷ Šī neprecīzā terminoloģija ir sarežģījusi centienus precīzi noskaidrot metodi, kā Džozefs Smits pārtulkoja Mormona Grāmatu. Saskaņā ar Martina Herisa teikto, papildus izskaidrotāju lietošanai Džozefs lietoja arī vienu no saviem gaišreģa akmeņiem, lai būtu ērtāk tulkot Mormona Grāmatu. Citi avoti apstiprina, ka Džozefs izmantoja dažādus tulkošanas rīkus.¹⁸

Pēc Mormona Grāmatas publicēšanas

Pēc Mormona Grāmatas publicēšanas 1830. gada martā Džozefs Smits un viņa lietveži sāka darbu pie tā, kas tagad ir zināms kā Džozefa Smita veiktais Bībeles tulkojums, ķēniņa Jēkaba versijas pravietiskie labojumi.¹⁹ Saskaņā ar Džozefa pierakstu, nefījiešu izskaidrotājus nevarēja izmantot šajā tulkošanas projektā, jo viņam to vairs nebija.

Džozefa vēsturē tiek paskaidrots: „Ar Dieva gudrību tās [plāksnes un izskaidrotāji] palika drošībā manās rokās, līdz es paveicu visu, kas tika prasīts no manas rokas. Kad, saskaņā ar norunu, vēstnesis tās atprasīja, es viņam tās

atdevu, un tās ir pie viņa līdz pat šai dienai” (Džozefs Smits — Vēsture 1:60).

Kā to paskaidrojis prezidents Brigams Jangs (1801–1877), „kad Džozefs bija beidzis tulkošanu, viņš Urīmu un Tumīmu nolika atpakaļ kopā ar plāksnēm”.²⁰

Džozefam bija vēl citi gaišreģa akmeņi, taču atbilstoši tam, ko teicis elders Orsons Prets (1811–1881), Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, kurš vēlāk bija Baznīcas vēsturnieks, Džozefs līdz šim laikam jau bija nobriedis savā garīgajā izpratnē. 1874. gada 28. jūnija sanāksmē, ko apmeklēja prezidents Brigams Jangs un daudzi citi augstākie pilnvarotie, elders Prets klātesošajiem stāstīja, ka „daudzas reizes bijis klāt”, kad Džozefs Smits „tulkoja Jauno Derību”. Tulkošanas procesā neredzot nekādus tulkošanas rīkus, viņš prātoja, kādēļ Džozefs „nelietoja Urīmu un Tumīmu kā tad, kad tulkoja Mormona Grāmatu”.

Kad elders Prets vēroja pravieti tulkojam, „Džozefs, it kā nolasot viņa domas, paraudzījās uz viņu un paskaidroja, ka Tas Kungs deva viņam Urīmu un Tumīmu, kad viņam trūka pieredzes iedvesmas Garā. Taču tagad viņš bija tik tālu pilnveidojies, ka viņš saprata Gara izpausmes un viņam nebija vajadzības pēc šī rīka.”²¹

Brigams Jangs pauda savas domas par gaišreģa akmens saņemšanu kādā citā sanāksmē. „Es neesmu drošs, vai man kādreiz ir bijusi vēlēšanās iegūt to,” viņš dalījās pārdomās.²² Brigama izteikums liecināja par viņa izpratni, ka gaišreģa akmeņi nav būtisks priekšnoteikums tam, lai būtu par gaišreģi.

1831. gada 25. oktobrī Džozefs Smits apmeklēja konferenci Oranjē, Ohio. Šīs konferences laikā viņa brālis Hairams teica, ka viņš „domā, ka vislabāk, ja informāciju attiecībā uz Mormona Grāmatas nākšanu klajā pats Džozefs pastāstītu klātesošajiem elderiem, lai visi paši to zinātu”. Saskaņā ar sanāksmes protokolā rakstīto, Džozefs „teica, ka nav paredzēts stāstīt visai pasaulei visas nianšes, kas saistītas ar Mormona Grāmatas nākšanu klajā” un „ka nav lietderīgi viņam atstātīt šīs lietas”.²³ Būdams nobriedis savā pravieša lomā un nonācis pie atziņas, ka gaišreģa akmeņi nav būtiski vajadzīgi atklāsmes

AP 1866. G. FOTOGRAFĪJA, AR LAPĪNU ATĻAUJU NO BAZNĪCAS VĒSTURES BIBLIOTĒKAS

Fineass Jangs, kurš sēž Jangu brāļu vidū un pa kreisi no Brigama Janga, saņēma gaišrēģa akmeni, kas tika lietots Mormona Grāmatas tulkošanā, no Olivera Kauderija un iedeva to savam brālim Brigamam.

VEIDĒNA C. ANDERSENA UN RĪČARDA E. TERLIJA, JAUNĀKĀ, FOTOGRAFĪJA

Šeit redzamais akmens ilgu laiku ticis saistīts ar Džozefu Smitu un Mormona Grāmatas tulkošanu. Akmens, ko Džozefs Smits izmantoja Mormona Grāmatas tulkošanas centienos, bieži vien tika raksturots kā ovālas formas akmens šokolādes tonī. Šis akmens tika nodots no Džozefa Smita Oliveram Kauderijam un vēlāk Baznīcai — caur Brigamu Jangu un citiem.

KUR PALICIS GAIŠRĒĢA AKMENS?

Saskaņā ar Džozefa Smita vēstures pierakstu, Urīmu un Tumīmu jeb nefijiešu „izskaidrotājus” viņš atdeva eņģelim. Taču kur palika cits gaišrēģa akmens vai akmeņi, ko Džozefs izmantoja Mormona Grāmatas tulkošanā?

Deivids Vītmers rakstīja, ka „pēc tam, kad Mormona Grāmatas tulkošana bija pabeigta, 1830. gada agrā pavasarī, pirms 6. aprīļa, Džozefs iedeva akmeni Oliveram Kauderijam un pateica man, kā arī pārējiem, ka viņš to ir pabeidzis un vairs nelietoja akmeni.”¹

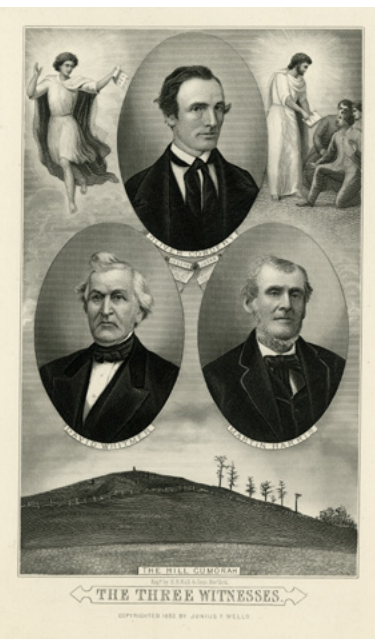
Olivers, kurš kādus desmit gadus nebija Baznīcā, līdz 1848. gadā tika no jauna kristīts, plānoja doties uz rietumiem, lai būtu kopā ar svētajiem Jūtā, taču pirms ceļa sākšanas viņš nomira Ričmondā, Misūri.² Fineass Jangs, kurš palīdzēja Oliveram atgriezties Baznīcā, saņēma akmeni no Olivera atraitnes, kura bija Deivida Vītmera māsa, Elizabete Anna Vītmera Kauderija. Savukārt Fineass to iedeva savam brālim Brigamam Jangam.³

„Man ir Džozefa pirmais gaišrēģa akmens, ko es saņēmu no O[livera] K[auderija],” prezidents Jangs apliecināja 1853. gadā. Bija vēl citi akmeņi. „Džozefam bija 3, kas bija Emmai,” viņš piebilda, „2 mazi un 1 liels.”⁴ Pēc diviem gadiem Brigams Jangs Baznīcas vadītāju grupai pateica, ka „Olivers man atsūtīja Džozefa pirmo gaišrēģa akmeni; tas bija pie Olivera, līdz viņš to atsūtīja man.”⁵

Pēc Brigama Janga nāves viena no viņa sievām, Zina D. H. Janga, kura vēlāk kļuva par Palīdzības biedrības trešo vispārējo prezidenti, savā īpašumā atrada gaišrēģa akmeni šokolādes tonī, kas sakrita ar tā akmens aprakstu, ko Džozefs lietoja, lai tulkotu Mormona Grāmatu, un ziedoja to Baznīcai.⁶ Kopš tā laika vairāki Baznīcas vadītāji ir apliecinājuši, ka gaišrēģa akmens atrodas Baznīcas īpašumā.⁷

ATSAUCES

1. David Whitmer, *An Address to All Believers in Christ* (1887), 32.
2. Vairāk informācijas par Olivera Kauderija atgriešanos Baznīcā pirms viņa nāves skat. Scott F. Faulring, „The Return of Oliver Cowdery”, citēts John W. Welch un Larry E. Morris, red., *Oliver Cowdery: Scribe, Elder, Witness* (2006), 321–362.
3. Skat. Minutes, 1855. g. 30. sept., Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija; „David Whitmer”, *The Historical Record*, 1888. g. okt., 623; Maria L. Cowdery Johnson to David Whitmer, 1887. g. 24. janv., Community of Christ Library-Archives, Independence, Misūri; un Franklin D. Richards, Journal, 1882. g. 9. marts, Baznīcas vēstures bibliotēka.
4. Protokols (Minutes), 1853. g. 17. apr., Baznīcas vēstures bibliotēka.
5. Protokols (Minutes), 1855. g. 30. sept., Baznīcas vēstures bibliotēka.
6. Skat. Zina Young to Franklin D. Richards, 1896. g. 31. jūl., citēts Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1896. g. 31. jūl., 4, Baznīcas vēstures bibliotēka.
7. Skat. B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 6:230–231; Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, apkop. Bruce R. McConkie, 3 sēj. (1954–1956), 3:225; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. izd. (1966), 818–819.

AR LAIPŅU ATĻĀJĀU NO BAZNĪCAS VĒSTURES BIBLIOTĒKAS

1883. gadā Baznīcas izdotajā žurnālā *The Contributor* tika izcelti Mormona Grāmatas Trīs liecinieki. Pēdējo dienu svētie jau sen atzīst katrā šī vīra nozīmīgo lomu, palīdzot Džozefam Smitam pārtulkot un publicēt Mormona Grāmatu.

saņemšanā, iespējams, viņš raizējās, ka cilvēki varētu pārāk daudz koncentrēties uz to, kā grāmata nāca klajā, un pārāk maz uz pašu grāmatu.

Ievērojamākā doma, ko Džozefs Smits pauda par Mormona Grāmatas tulkošanu, ir tā, ka viņš to darīja „ar Dieva dāvanu un spēku”.²⁴ Pati grāmata, viņš mācīja Baznīcas vadītājiem, „bija vispareizākā no visām grāmatām uz zemes un mūsu reliģijas noslēgumakmens,” un, dzīvojot pēc tās norādījumiem, lasītāji „nokļūs tuvāk Dievam . . . nekā pēc jebkuras citas grāmatas”.²⁵ ■

ATSAUCES

1. Skat. Mācības un Derību 115. nod.
2. Mormona Grāmatas priekšvārds, ap 1829. g. aug., *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, vol. 1 of the Documents series of *The Joseph Smith Papers* (2013), 93. Skat. arī „Trīs liecinieku liecība”, Mormona Grāmata.
3. Skat. 2. Mozus 4:1–5, 17, 20–21; 7:8–21; 8:16–19; 9:22–26; 10:12–15; 14:15–18; 17:1–13; 4. Mozus 17:1–10; 20:7–11; Ebrejiem 9:4.
4. Skat. 4. Mozus 21:7–9; Jāņa 3:14–15.
5. Skat. 2. Mozus 28:12; 35:9, 27; 1. Samuēla 23:9–12; 30:7–8.
6. Skat. 2. Mozus 28:30; 3. Mozus 8:8; 4. Mozus 27:21; 5. Mozus 33:8; 1. Samuēla 28:6; Ezras 2:63; Nehemijas 7:65.
7. Vairāk informācijas par šo 19. gadsimta reliģisko kultūru skat. *Journals, Volume 1: 1832–1839*, vol. 1 of the Journals series of *The Joseph Smith Papers* (2008), xix; un *Revelations and Translations, Volume 3: Printer’s Manuscript of the Book of Mormon*, vol. 3 of the Revelations and Translations series of *The Joseph Smith Papers* (2015), xv–xvi; Dallin H. Oaks, „Recent Events Involving Church History and Forged Documents”, *Ensign*, 1987. g. okt., 68–69.
8. Skat. Džozefa Smita, vecākā, izteikumu, kas citēts Francis W. Kirkham, *A New Witness for Christ in America: The Book of Mormon*, 2. sēj. (1959), 366; skat. arī Lucy Mack Smith, „Lucy Mack Smith, History, 1844–1845”, 3. grāmata, 10. lpp., josephsmithpapers.org/paperSummarylucy-mack-smith-history-1844-1845. Martins Heriss atminējās, ka pārbaudījis Džozefa spējas, liekot viņam sameklēt adatu siena kaudzē (skat. „Mormonism—No. II”, *Tiffany’s Monthly*, 1859. g. jūl., 164).
9. Skat., piemēram, Džozefs Smits — Vēsture Dārgajā Perlē.
10. Skat. Mācības un Derību 130:10–11. Skat. arī agrīno formulējumu tam, kas tagad ir Mācības un Derību 8. nod., kas domāta Oliveram Kauderijam, kad viņš vēlējas palīdzēt Džozefam Smitam Mormona Grāmatas tulkošanā (Revelation, Apr. 1829–B, *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, 44–47).
11. Džozefs Smits, „History, ca. Summer 1832”, *Histories, Volume 1: 1832–1844*, vol. 1 of the Histories series of *The Joseph Smith Papers* (2012), 14.
12. Skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:35; Džozefs Smits, „Church History”, *Histories, Volume 1: 1832–1844*, 495; Martin Harris, „Mormonism—No. II”, 165–166; „Lucy Mack Smith, History, 1844–1845”, 5. grāmata, 7.–8. lpp., josephsmithpapers.org.
13. Skat., piemēram, „Lucy Mack Smith, History, 1844–1845”, 5. grāmata, josephsmithpapers.org.
14. Saprotams, ka šī atšķirība mulsināja komentētājus. Skat., piemēram, Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. izd. (1966), 307–308; Joseph Fielding McConkie un Robert L. Millet, *Doctrinal Commentary on the Book of Mormon*, 4 sēj. (1987–1992), 3:278; un Matthew B. Brown, *All Things Restored: Confirming the Authenticity of LDS Beliefs* (2000), 62.
15. Skat. William W. Phelps, Funeral Sermon of Joseph and Hyrum Smith, Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija; Orson Pratt, „Explanation of Substituted Names in the Covenants”, *The Seer*, 1854. g. marts, 229; William W. Phelps, vēstule Brighamam Jangam, 1854. g. 10. apr., Brigham Young, Office Files, 1832–1878, Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija; un *Revelations and Translations, Volume 2: Published Revelations*, vol. 2 of the Revelations and Translations series of *The Joseph Smith Papers* (2011), 708–709.
16. Vairāk informācijas par tulkošanu skat. „Book of Mormon Translation”, pieejama vietnē: lds.org/topics/book-of-mormon-translation. Skat. arī Russell M. Nelson, „A Treasured Testament”, *Ensign*, 1993. g. jūl., 61–65; Neal A. Maxwell, „By the Gift and Power of God”, *Ensign*, 1997. g. janv., 36–41.
17. Piemēram, Vilfords Vudrafs akmeni, ko viņš redzēja Navū, nosauca par Urīmu un Tumīmu (Wilford Woodruff journal, 1841. g. 27. dec., Baznīcas vēstures bibliotēka). Skat. arī *Revelations and Translations, Volume 3: Printer’s Manuscript of the Book of Mormon*, xix.
18. Skat. *Revelations and Translations, Volume 3: Printer’s Manuscript of the Book of Mormon*, xviii–xix.
19. Īsu apkopojumu par šo centienu aizsākumu skat. *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, 150–152.
20. Protokols (Minutes), 1853. g. 17. apr., Baznīcas vēstures bibliotēka.
21. „Two Days’ Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874”, *Millennial Star*, 1874. g. 11. aug., 498–499.
22. Protokols (Minutes), 1855. g. 30. sept., Baznīcas vēstures bibliotēka.
23. Protokols, 1831. g. 25.–26. okt., *Documents, Volume 2: July 1831–January 1833*, vol. 2 of the Documents series of *The Joseph Smith Papers* (2013), 84.
24. Mormona Grāmatas priekšvārds, ap 1829. g. aug., *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, 93. Skat. arī „Trīs liecinieku liecība”, Mormona Grāmata.
25. Džozefs Smits, ieraksts Vilforda Vudrafa dienasgrāmatā, 1841. g. 28. nov., Baznīcas vēstures bibliotēka; vai Mormona Grāmatas ievads.

TULKOŠANAS PROCESA ILUSTRĒŠANA

Gadu gaitā mākslinieki ir centušies atainot Mormona Grāmatas tulkošanu, parādot tulkošanas procesā iesaistītos cilvēkus dažādās vidēs un situācijās. Katra mākslinieka interpretācija balstās uz paša mākslinieka uzskatiem, pētījumiem un iztēli, reizēm saņemot citu cilvēku palīdzību un norādījumus. Šeit ir redzamas dažas ainas, kas radītas gadu gaitā.

Mākslinieka atainojums: Džozefs Smits pēta plāksnes. Džozefs rakstīja, ka viņš „nokopēja ievērojamu daudzumu” no plāksņu rakstzīmēm. Pēc tam, kad viņš bija pārtulkojis šīs rakstzīmes „ar Urīma un Tumīma palīdzību”, Martīns Heriss parādīja rakstzīmes Čārlzam Antonam un citiem zinātniekiem, lai iegūtu tulkojuma apstiprinājumu (Džozefs Smits — Vēsture 1:62–64).

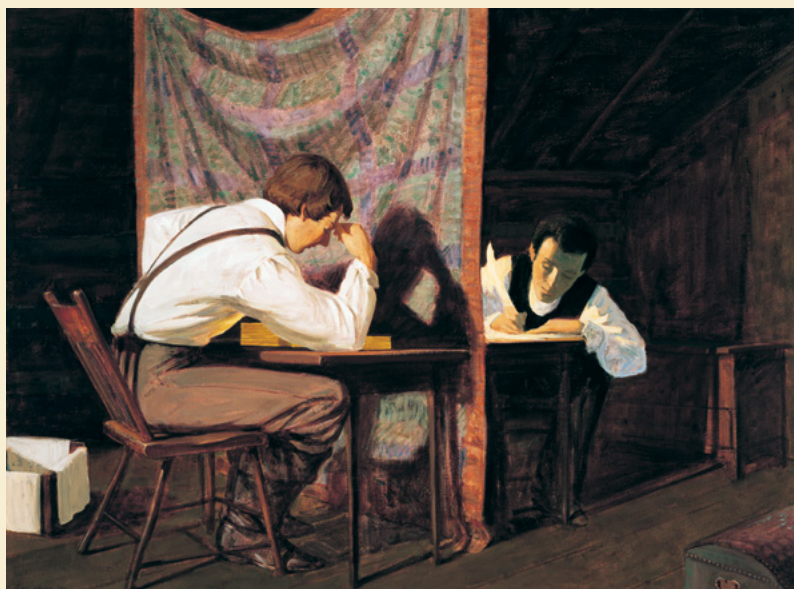
DŽOZEFŠ SMITS TULKO MORMONA GRĀMATU, DELS PARSONS

Mākslinieka attēls, kas atklāj to, kā Džozefs Smits un Oliver Kauderis strādā pie Mormona Grāmatas tulkojuma. Pretēji šeit attēlotajam, Oliver Kauderis apgalvoja, ka viņš nebija redzējis plāksnes, līdz tulkojums tika pabeigts. Šī procesa liecinieki ziņoja, ka tulkošanas laikā plāksnes tika aizklātas, lai tās neredzētu, piemēram, pārklājot ar lina audeklu.

Mākslinieka atainojums: Džozefs Smits tulko, izmantojot krūšu bruņas ar tām pievienotajiem izskaidrotajiem jeb brillēm, kas vēlāk dēvēti par Urīmu un Tumīmu.

ROBERTA T. BARETA ILUSTRĀCIJA

PLĀKŠŅU TULKOŠANA, ERIS DŽOUNS, AR LAIPŅU ATLAUJU NO BAZNĪCAS VĒSTURES MUZEJA

Mākslinieka atainojums: Džozefs Smits un pierakstītājs tulko, viņu starpā esot segai. Kaut gan lielākajā daļā tulkošanas procesa aprakstu sega nav pieminēta, acīmredzot tā sākotnēji tika izmantota, lai pierakstītājs neredzētu plāksnes, brilles vai krūšu bruņas. Iespējams, vēlāk tulkošanas laikā sega tika lietota, lai tulkotāju un pierakstītāju neredzētu citi cilvēki, kas vēlējās vērot tulkošanu.

Vārdi, LAI IZMAINĪTU MŪSU pasauli

Normans C. Hils

Ganas Akras Rietumu misijas prezidents

*Apgabala
padome Ganā
demonstrē,
kā kopīga
apspriešanās un
vietējo resursu
izmantošana
var radīt iespēju
personīgajai
izaugsmei un
kalpošanai
citiem.*

Māsa Vida Oseja no Ganas vēlējās iemācīties lasīt un rakstīt angļiski. Viņa vairākas reizes bija izmēģinājusi kopienas programmas, bet vilās tajās un pameta šīs programmas dažu nedēļu laikā. Tad kādu svētdienu, apmeklējot Otrās draudzes sanāksmes, viņa uzzināja, ka Asamankese apgabals finansē angļu valodas lasīt un rakstīt prasmes programmu. Viņa nolēma izmantot iespēju un pieteicās programmai.

Drīz vien viņa atklāja, ka šī programma atšķirās no pārējām. Viņa varēja apmeklēt programmu kopā ar draugiem no baznīcas. Kā studiju materiāls tika izmantoti Svētie Raksti, un tā viņa varēja apgūt angļu valodu un evaņģēliju vienlaicīgi.

Divus mēnešus pēc nodarbību sākuma Vida pirmo reizi savā mūžā klasē teica lūgšanu. Trīs mēnešus pēc nodarbību sākuma viņa pirmo reizi savā mūžā uzstājās Svētā Vakarēdiena sanāksmē, runājot daļēji tvī, vietējā afrikāņu valodā, un daļēji angļiski. Četrus mēnešu pēc nodarbību sākuma viņa sāka pierakstīt pasūtījumus, izmaksas un cenas darba vajadzībām saplēstā piezīmju grāmatiņā kā pašnodarbināta šuvēja. Viņa pieļāva mazāk kļūdu darbā ar klientiem, vienojās par zemākām cenām ar piegādātājiem un nopelnīja vairāk naudas nekā jebkurā no iepriekšējiem mēnešiem.

„Es biju pārāk kautrīga, lai apmeklētu lasīt un rakstīt prasmes nodarbības kopā ar kādu cilvēku,” viņa teica. „Taču, kad lasīt un rakstīt prasmes nodarbības tika noturētas sanāksmju namā kopā ar Baznīcas locekļiem, kurus es pazinu, tas deva man drosmi mēģināt vēlreiz. Un tagad es varu lasīt Svētos Rakstus un veicināt savu uzņēmējdarbību, lasot un rakstot angļiski.”

Subsahārā, Āfrikā, daudzi cilvēki, īpaši sievietes, neprot lasīt un rakstīt. Analfabētisms ir tik izplatīts, ka veca afrikāņu paruna

Programmas dalībnieki, ģimenes locekļi un draugi svin apgabala finansētās lasīt un rakstīt prasmes programmas noslēguma ceremonijā.

vēsta: „Ja tu gribi kaut ko noslēpt, ieraksti to grāmatā.” Tomēr lasīt un rakstīt prasme pēdējo dienu svēto sieviešu vidū pieaug.

Izaicinājumi, kas jāpārvar

Ierobežota infrastruktūra un ierobežota valsts izglītība lielākajā daļā Subsahāras valstu nozīmē ierobežotas iespējas, jo īpaši meitenēm. Izglītības augsto izmaksu dēļ un meiteņu zemā statusa dēļ sabiedrībā daudziem cilvēkiem spēja lasīt šķiet nesasniedzama prasme. Ganā, piemēram, lai arī angļu valoda ir oficiālā valsts valoda, tomēr atbilstoši aprēķiniem mazāk nekā puse pieaugušo sieviešu runā angļiski. Ganas lauku apvidos divas trešdaļas pieaugušo sieviešu ir analfabētes.

„Lielākā daļa pieaugušo sieviešu mūsu pilsētās un ciematos nerunā angļiski,” saka Sets Opongs, Ganas Akras Rietumu misijas Abomosu apgabala prezidents. „Mūsu vietējā valoda tvī ir bijusi verbāla valoda gadsimtiem ilgi. Tikai nesen tika izveidots tvī alfabēts, tāpēc tvī valodā lasīt prot tikai daži cilvēki.

Māsām ir jāpaļaujas uz citiem — lielākoties uz savu vīru, ja viņas ir precējušās, vai arī uz draugu vārdiem, ja viņas nav precējušās, — lai saprastu evaņģēlija principus un Baznīcas vadlīnijas,” skaidro Džordžina Amoaka, Palīdzības biedrības prezidente. Daudzām māsām ir liela vēlme kalpot, bet viņas nevar izlasīt rokasgrāmatas vai žurnālus, tāpēc viņu iespējas iesaistīties baznīcā ir ierobežotas.”

Padoms no padomes

Tā kā sievietes nerunā angļiski savās mājās vai tirgū, tad līdzdalība Baznīcas dzīvē dod viņām galveno motivāciju apgūt valodu. Tomēr gan ilglaicīgie Baznīcas locekļi, gan jaunpievērstie var saskarties ar pretestību no ģimenes puses, kad runa ir par rakstīt un lasīt prasmes programmām. Apgabala padome apsprieda šo problēmu, un prezidents Opongs runāja ar priesterības un palīgorganizāciju vadītājiem katrā

draudzē par apgabala mēroga pieeju rakstīt un lasīt prasmes apmācībai. Lai arī programma būs pieejama visām kopienas sievietēm, galvenokārt tā koncentrēsies uz sievietēm Baznīcā. Tā vietā, lai aicinātu cilvēkus katru atsevišķi, tie tiks aicināti apmeklēt nodarbības grupās — piemēram, Palīdzības biedrības un Sākumskolas prezidiji nodarbības apmeklētu kopā — tā, lai viņas varētu atbalstīt cita citu.

Ņemot vērā sarunas ar draudzēm, apgabala vadība nolēma noturēt rakstīt un lasīt prasmes nodarbības katrā draudzē svētdienās, kā arī vēl divas reizes citās nedēļas dienās. Pēc sešu mēnešu intensīvām nodarbībām tiem, kas būs nodarbības apmeklējuši regulāri un izpildījuši nepieciešamos mājas darbus, tiks piešķirta apliecība par programmas pabeigšanu.

Resursi pielāgoti vajadzībām

„Viens no izaicinājumiem bija atrast veidu, kā iemācīt lasīt un rakstīt cilvēkiem, kuri izmanto tikai sarunvalodu,” skaidro elders Džims Daltons, viens no senioru misionāriem, kas kalpo apgabalā. „Tvī valodas kā sarunvalodas, bet ne rakstu valodas ilgās tradīcijas dēļ, lielākā daļa cilvēku, kas sazinās šajā valodā, nezina, kā rakstīt šajā valodā, tāpēc mums bija jāšāk ar to, ka mācījāmies rakstīt.”

Ransfords Darkva no Abomosu apgabala augstās padomes strādāja kopā ar divām bijušajām misionārēm, Francisu Ansahu un Sesīliju Amankvu, lai izmantotu vietēji izveidotu rokasgrāmatu. Dalībniekiem tika parādītas bildes un tika uzdots uzrakstīt par redzēto. Tas viņiem palīdzēja attīstīt rakstīt pamatprasmes, mācoties domāt angļu valodā. Tiklīdz dažas no pamatprasmēm tika apgūtas, varēja izmantot daudz progresīvākus mācību līdzekļus.

Sagatavošanās un inovācija

Pirms programma tika uzsākta, lasīt un rakstīt prasmes speciālisti apmācīja instruktorus ne tikai, kā pielietot mācību metodes, bet arī, kā pasniegt praktisko higiēnu un

ģimenes dzīves prasmes. Taču pat vislabākā apmācība nevarēja paredzēt dažus no izaicinājumiem, ar kuriem nācās saskarties, sākoties nodarbībām: bieži elektrības padeves traucējumi rajonā radīja grūtības vadīt vakara nodarbības, baumas par satrakotiem zelta kalnračiem, kas vakaros klaiņo pa ielām, radīja satraukumu, un laiku pa laikam tie, kuriem bija atslēgas, nevarēja laicīgi ierasties, lai atvērtu baznīcas ēkas.

Un atkal apgabala padome apspriedās attiecībā uz to, kas būtu darāms šajā sakarā. Atsaucoties uz viņu padomu, dalībnieku grupas sāka nākt uz nodarbībām kopā. Viņiem tika iedoti lukturiši, lai palīdzētu viņiem droši iet pa ceļu. Vietējie vadītāji atļāva izmantot ģeneratorus, lai nodrošinātu elektrību apgaisojumam Baznīcas ēkās vakaros. Īpaši uzticamiem Baznīcas locekļiem, kas dzīvoja netālu no Baznīcas ēkām, tika uzticētas atslēgas, lai viņi varētu atvērt ēkas laikā.

Uztāšanās izlaidumā

Programmu uzsāka sešdesmit viens Baznīcas loceklis un klausītājs. Četrdesmit trīs no viņiem pabeidza visas sesijas un izpildīja visus mājas darbus. Izlaidumā programmas absolventi tika aicināti īsumā pastāstīt par sevi.

„Pirms lasīt un rakstīt prasmes programmas es vispār nelasīju,” teica Sandra Obenga Amoha no Sankubenases draudzes. Kad mans vīrs bija komandējumā, es nekad ne-noturēju ģimenes mājvakarus. Pirms dažām nedēļām, kad mans vīrs nebija mājās, mans vecākais dēls palīdzēja man izlasīt rokasgrāmatu, un es pasniedzu stundu angļu valodā saviem bērniem. Kopš tā laika katru nedēļu, kad mans vīrs nav mājās, es esmu noturējusi mājvakarus.”

Prospers Gjekete, kas, neskatoties uz savām ierobežotajām angļu valodas prasmēm, ir palicis uzticīgs Baznīcas loceklis Abomosū draudzē, nolasīja trīs teikumus garu liecību, ko viņš pats bija uzrakstījis. Viņš teica, ka pirms nodarbībām viņš neprata ne lasīt, ne

rakstīt, bet tagad viņš var palīdzēt saviem mazajiem bērniem ar mājas darbiem. „Pateicoties tam, ko es iemācījos,” viņš teica, „es varu būt labāks tēvs.”

„Tagad es pats varu lasīt Svētos Rakstus,” teica Kvakū Sasu no Kvabengas draudzes. Pirms tam es zināju, ka Mormona Grāmata ir patiesa, neskatoties uz to, ka nepratu to lasīt. Tagad es zinu, ka tā ir patiesa, *kad* es to lasu. Mana liecība arvien pieaug.”

Asunafo draudzes Palīdzības biedrības prezidija locekles teica, ka viņas vēltija katru ceturtdienu tam, lai sarunātos cita ar citu tikai angļiski. „Todien tas padarīja dažas sarunas garākas, jo mēs nevarējām atrast pareizos vārdus, ko pateikt cita citai,” teica Evelīna Agieivā, Palīdzības biedrības prezidente. „Bet drīz vien mēs sākam tulkot cita citu, atrodot pareizos vārdus, kurus pateikt. Tāpēc, ka mēs mācījāmies kopā, neviena no mums nejutās neveikli vai nobijusies, lai pateiktu nepareizos vārdus. Mēs vienkārši palīdzējām cita citai.”

Daudzie ieguvumi

Sievietes, kas pabeidza Abomosu apgabala lasīt un rakstīt prasmes programmu, teica, ka viņu attieksme pret sevi uzlabojās un viņas visticamāk piedalīsies Baznīcas dzīvē. Viņas sāka daudz labprātāk pieņemt aicinājumus, lasīt Svētos Rakstus un mācīt gan baznīcā, gan mājās. Arī daži vīrieši pabeidza šo programmu. Lielākoties sīkzemnieki teica, ka viņi tagad spēj labāk aprēķināt saražotā izmaksas un pārdošanas ienākumus, palīdz bērniem ar mājas darbiem un patstāvīgi un kopā ar savu ģimeni lasa Svētos Rakstus.

Abomosu apgabala panākumu pamudināts, blakus esošais Asamankese apgabals ir uzsācis savu lasīt un rakstīt prasmes programmu.

„Spēja lasīt un rakstīt maina mūsu dzīvi un mūsu bērnu dzīvi,” teica Gledisa Aseidu no Sankubenase draudzes. „Vārdi maina mūsu pasauli, un mēs pateicamies mūsu Tēvam Debesīs.” ■

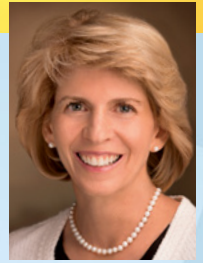
IEDVESMOTA PAŠPAĻĀVĪBA

„Baznīcas labklājības programmā nav universāla risinājuma. Tā ir pašpalīdzības programma, kur cilvēki paši ir atbildīgi par savu personīgo pašpaļāvību. Mūsu resursu klāstā ir personīgā lūgšana, Dieva dotie talanti un spējas, līdzekļi, kas pieejami caur mūsu pašu ģimenēm un radniekiem, dažādi valstiskie resursi un, protams, priesterības kvorumu un Palīdzības biedrības gādīgais atbalsts. . . .

Beigu beigās savā apgabalā jums ir jādara tas, ko Kristus mācekļi ir darījuši katrā atklāšanas laikmetā: apspriedieties kopā, izmantojiet visus pieejamos resursus, meklējiet Svētā Gara iedvesmu, vaicājiet Tam Kungam apstiprinājumu un tad uzrotiet piedurknes, un dodieties strādāt.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, Augstākā prezidija otrais padomnieks, „Palīdzēt Tā Kunga veidā” (vispārējā konferences runa), *Liahona*, 2011. g. maijs, 53.–56. lpp.

**Kerola F.
Makonkija**

Pirmā padomniece
Jauno sieviešu
vispārējā prezidijā

Mācīt jauniešiem, KĀ VADĪT GLĀBĒJA VEIDĀ

Mūsu jaunieši ir ne tikai nākamie vadītāji. Viņi jau šodien ir vadītāji. Mēs varam viņiem palīdzēt vadīt Glābēja veidā.

Elders Deivids A. Bednārs, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, jauniešu vecākiem un vadītājiem stāstīja par smalko robežu, kas mums ir jāatrod: „Aiciniet jauniešus rīkoties. Jums ir jābūt viņiem līdzās, bet nestāviet viņiem ceļā. Jums ir jāsniedz viņiem norādījumi, nepārņemot vadību.”¹

Vecāki un vadītāji var palīdzēt jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm apgūt principus, kas sagatavos viņus vadīt taisnīgumā un celt Dieva valstību uz Zemes.

Kad man bija 14 gadi, es satiku dažas jaunas sievietes, kuras bija izcilas vadītājas. Tajā laikā mana ģimene pārcēlās, ceļoja pāri visām Amerikas Savienotajām Valstīm un kļuva par jaunas bīskapijas locekļiem. Es neatceros, kurš kalpoja „Rožu meiteņu” klases prezidijā, bet es skaidri atceros, ka jaunās sievietes bija īpaši laipnas pret mani. Viņas no sirds pieņēma smalko un nobijušos jauno meiteni kā sen pazudušu draugu un lika man justies laipni gaidītai. Tā kā es nācu no Delavēras, kur es biju vienīgā mormoņu meitene savā skolā un kur citas mormoņu meitenes, kuras es pazinu, dzīvoja stundas braucienā no manas mājas, tad es nodomāju: „Debesis droši vien ir kā *ši vieta!*”

Pirmo reizi savā mūžā man bija draugu loks, kas dzīvoja

atbilstoši standartiem, kas doti brošūrā *Jaunatnes morāles stiprināšana*, aicināja mani piedalīties pasākumos un dalījās ar mani savās liecībās par evaņģēliju. Viņu mīlošā uzmanība, lai nostiprinātu mani Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā, tajā laikā paveica vairāk, kā jebkura runa vai mācība būtu varējusi paveikt. Viņu mīlestībā un Kristum līdzīgā gaismā viņas bija Kristus evaņģēlija vēsts, un viņas bija tās, kas vadīja un virzīja mani uz Viņa ganāmpulku.

Kas tas bija, kas padarīja manas jaunās draudzenes par izcilām vadītājām?

Kāds jauns misionārs vadību definēja pavisam vienkārši. Viņš teica: „Mums ir jābūt pareizajā vietā un pareizajā laikā, izpildot Tā Kunga gribu un palīdzot cilvēkam, kam ir nepieciešama mūsu palīdzība. Tas padara mūs par vadītājiem.”² Pateicoties tam, kas viņi ir, un pateicoties Kristus Gaismai, kas viņos mirdz, uzticamiem jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm visā šajā Baznīcā ir pa spēkam *vadīt Glābēja veidā* un „palīdzēt citiem cilvēkiem kļūt par patiešiem . . . Jēzus Kristus sekotājiem”.³

Kā vadītāji — mēs vadām, virzām un esam līdzās mūsu jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm. Taču klašu un kvorumu prezidiji ir tie, kas ir atbildīgi par savu klašu un kvorumu darbu vadīšanu un virzīšanu, kas sevī ietver svētdienas stundu tēmu izvēli un iknedēļas pasākumu plānošanu. Klašu un kvorumu vadītāji ir aicināti un iesvētīti to vadībā, kuri tur priesterības atslēgas, tādējādi tiem ir pilnvaras vadīt un stiprināt citus jauniešus. Viņi seko Glābēja piemēram un mācās kalpot, kā Viņš kalpoja, un sniegt palīdzību, kā Viņš to darīja.

Iespējas jauniešu vadībai

Vadība sākas mājās. „Vecāku un vadītāju pienākuma veikšana pret Dievu sākas, vadot ar piemēru — konsekventi un uzcītīgi dzīvojot mājās atbilstoši evaņģēlija principiem,” mācīja elders Roberts D. Heilzs no Divpadsmit apustuļu kvoruma. Tas katru dienu prasa apņemšanos un uzcītību.”⁴ Vecāki māca bērniem Kristus mācību. Viņi palīdz jauniešiem izvirzīt mērķus un sasniegt tos. „Personības attīstība” un „Pildot pienākumu pret Dievu” palīdz jauniešiem stiprināt savas liecības par Jēzu Kristu, būt sagatavotiem noslēgt un turēt svētas derības un piepildīt savas dievišķās lomas un pienākumus ģimenē, mājās un Baznīcā.

Baznīcā Ārona priesterības un jauno sieviešu vadītāji var palīdzēt jauniešiem, kas kalpo kvorumu un klašu prezidijos, saprast savus svētos pienākumus un godāt savus aicinājumus, lai apmācītu un stiprinātu visus pārējos kvorumu un klases locekļus.

Kā pieaugušie vadītāji — mēs sagatavojam jauniešus vadīt kvorumu un klašu sanāksmes un jauniešu pasākumus. Mēs satiekamies ar jauniešiem prezidiju sapulcēs, kad viņi meklē veidus, kā kalpot tiem, kuriem ir grūtības,

lai iekļautu visus jauniešus svētdienas stundās, un kad viņi plāno pasākumus, kalpošanas projektus, nometnes un jauniešu konferences.

Mēs mudinām jauniešu prezidijus palīdzēt visiem kvorumu un klases locekļiem piedalīties katrā glābšanas darba aspektā, ieskaitot Baznīcas locekļu misionāru darbu, jaunpievērsto aktivitātes uzturēšanu, mazaktīvo Baznīcas locekļu aktivizēšanu, tempļa un ģimenes vēstures darbu un evaņģēlija mācīšanu.⁵ Jauniešu prezidiji palīdz visiem jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm iepazīt prieku un svētības, kalpojot Glābēja vārdā un ganot Viņa avis.

Vadītāja darba centrā nav spēja izveidot labi sagatavotus izdales materiālus vai pasniegt ar faktiem piesātinātu lekciju. Vadītāja darbs ir palīdzēt jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm pielietot principus, kas palīdzēs viņiem vadīt Glābēja veidā. Šeit ir minēti četri no šiem principiem.⁶

Sagatavojieties garīgi

Palīdziet jauniešiem izprast savas personīgās garīgās sagatavošanās spēku. Māciet viņiem stiprināt ticību de-

ribām, kuras viņi noslēdz Svētā Vakarēdiena laikā. Gatavība pieņemt Kristus vārdu, atcerēties Viņu un pildīt Viņa baušļus padara viņus cienīgus vienmēr būt Svētā Gara sabiedrībā. Viņi nav vieni savā kalpošanā, kad viņi spēj saņemt, atpazīt un sekot Svētā Gara pamudinājumiem.

Viņi gatavojas garīgi, meklējot vadību dedzīgā lūgšanā un pētot Rakstus, lai atrastu atbildi. Viņi cenšas turēt derības, tāpēc Svētais Gars runās ar viņiem viņu sirdī un prātā, lai viņi varētu just un zināt, kam ir nepieciešama viņu palīdzība un ko viņi var darīt, lai

VADĪBA PAREIZĀS DEVĀS

Jauniešiem ir nepieciešama dažāda veida palīdzība, kad viņi mācās vadīt. Daži var paveikt vairāk patstāvīgi, citiem būs nepieciešama vadība. Vecāki var apspriesties kopā, kad viņi palīdz saviem bērniem mācīties vadīt, Jauno vīriešu un Jauno sieviešu prezidiji var apspriesties kopā un ar bīskapiņu, kad nosaka to, cik daudz vadības sniegt katram jauniešim bīskapijā. Mērķis: palīdzēt katram jaunajam vīrietim un jaunajai sievietei pilnveidoties, sākot ar to sagatavotības līmeni, kas katram no viņiem jau ir.

palīdzēt cilvēkiem atbrīvoties no grēka, — ir paņemt viņus aiz rokas un ar labsirdību viņus uzraudzīt.” Kad cilvēki man izrāda kaut vismazāko laipnību vai mīlestību, ak, kāds tam ir spēks pār manu prātu.”⁸

Glābējs mācīja par katras dvēseles lielo un neizsakāmo vērtību (skat. M&D 18:10–15). Palīdziet mūsu jauniešiem saprast brīnišķīgo patiesību, ka Jēzus Kristus ziedoja Savu dzīvību un pavēra ceļu, lai visi varētu nākt pie Viņa. Pateicībā par to, ko Viņš paveica, patiesie Tā Kunga kalpi uzmeklē un kalpo mīlā laipnībā katram jaunam vīrietim un katrai jaunai sievietei, kuru dēļ Glābējs upurēja visu.

palīdzētu. Viņi jūt tīro Kristus mīlestību pret katru klases vai kvoruma locekli.

Garīga sagatavošanās jauniešiem sniedz pārliecību par to, ka viņi ir Tā Kunga pārstāvji un ka viņi ir Tā Kunga uzdevumā (skat. M&D 64:29).

Piedalieties padomēs

Māciet jauniešiem padomes sapulču pamata kārtību un atklāsmes spēku, kad viņi piedalās šajā dievišķīgi izveidotā procesā, caur kuru Tā Kunga Baznīca tiek vadīta un atsevišķi cilvēki un ģimenes svētītas.⁷ Bīskapiņas jauniešu komitejas, kvoruma un klases prezidiju sapulces ir tikšanās, kurās jaunieši mācās savus pienākumus un pieņem atbildību kalpot citiem.

Padomes locekļi:

- Ir vienoti ar priesterības vadītājiem, kuriem ir priesterības atslēgas, un seko viņu norādījumiem.
- Dalās savās domās un idejās taisnīguma, ticības, tikumības, pacietības, žēlsirdības un brālīgas laipnības gaisotnē.
- Strādā kopā Svētā Gara vadīti, lai plānotu, ko viņi darīs, lai palīdzētu tiem, kas ir nonākuši grūtībās.

Kalpojiet citiem

Jaunieši vada Glābēja veidā, kad tie kalpo ar mīlestību un laipnību. Džozefs Smits mācīja: „Labākais veids, kā

Māciet Jēzus Kristus evaņģēliju.

Palīdziet jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm atpazīt iespējas mācīt evaņģēliju un saprast, ka vissvarīgākā mācība būs viņu piemērs. Kad jaunieši dzīvo atbilstoši praviešu vārdiem un seko standartiem, kas doti *Jaunatnes morāles stiprināšanai*, viņi vada Glābēja veidā. Ar to, ka viņu vārdi saskan ar darbiem, viņi parāda, ko nozīmē būt patiesam Jēzus Kristus māceklim. Tie liecina par Viņu neliekuļojot. Kad viņi liecina, palīdz mācīt svētdienas stundas vai kad dalās evaņģēlija patiesībās ar saviem draugiem, tad viņi tiek piepildīti ar Garu un viņu vārdiem ir pievēršanas spēks.

Vadiet Tā Kunga veidā!

Vadīt Glābēja veidā ir svēta privilēģija, kas prasīs no jauniešiem visus viņu spēkus, kad viņi kalpos Tam Kungam mājās, Baznīcā un sabiedrībā. Jaunie vīrieši un jaunās sievietes, kas vada Glābēja veidā, kļūst par Kristus evaņģēlija vēsti, par atbildi uz kāda lūgšanām, par eņģeļiem, kas kalpo grūtībās nonākušiem un par Kristus gaismu pasaulei. ■

ATSAUCES

1. Deivids A. Bednārs, „Youth and Family History”, lds.org/youth/family-history/leaders.
2. Vēstule no Kerolas F. Makonkijas mazdēla, 2015. g. 13. marts.
3. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 3.1.
4. Skat. Roberts D. Heilzs, „Mūsu pienākums pret Dievu: vecāku un vadītāju uzdevums attiecībā uz jauno paaudzi” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. g. maijs, 95. lpp.
5. Skat. *Handbook 2*, 5.
6. Skat. *Handbook 2*, 3.2.
7. Skat. *Handbook 2*, 4.1.
8. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 391., 425. lpp.

ĢIMENES MĀJVAKARA SVINĒŠANA

1915. gadā pēdējo dienu pravieši ieteica mums atvēlēt vienu vakaru nedēļā savai ģimenei. Sākotnēji to sauca par „mājas vakaru” — laiku kopīgām evaņģēlija mācībām un izpriecām, tajā pašā laikā stiprinot savas laicīgās un mūžīgās saites.

Simts gadu vēlāk ģimenes mājvakars turpina mums palīdzēt veidot ģimenes, kas pastāvēs mūžīgi. Pravieši apsola, ka, pateicoties tam, mūsu sirdi iemājos lielāka ticība un garīgais spēks, un mūsu mājas būs lielākā aizsardzībā, vienotībā un mierā.

Mums visiem ir ģimene uz Zemes, un mēs esam daļa no Debesu Tēva ģimenes. Lai kur mēs būtu pasaulē un lai kādi būtu mūsu dzīves apstākļi, mēs varam svinēt ģimenes mājvakaru simtgadi un piedalīties tajos. ■

Pa kreisi: Moua ģimene nesen pārcēlās uz Taizemi, kur viņi uzzināja par evaņģēliju un tika kristīti. Ģimenes mājvakarā viņi studē Mormona Grāmatu gan savā dzimtajā hmongu valodā, gan taizemiešu valodā, kas ir viņu jaunā valsts valoda.

Apakšā: jautra laika pavadīšana un spēļu spēlēšana ir viens veids, kā Santosu ģimene no Portugāles veido ciešu draudzību ģimenes mājvakarā.

Pa labi: Demokrātiskajā Kongo Republikā ģimene nozīmē vairāk nekā māti, tēvu un bērnus. Tādēļ, kad brālis Suekameni sapulcina savu ģimeni uz mājas vakaru, daudzi no ciemata jūtas laipni aicināti pievienoties.

Augšā: māsa Gerkana no Filipīnām iekļauj mājvakaros Sākumskolas dziesmas un tradicionālo mūziku, lai mācītu saviem bērniem par prieku, kas nāk no evaņģēlija.

Augšā: Andersonu ģimenei, kas attēlā redzama virtuvē, savās mājās Džordžijā, ASV, ļoti patīk cept cepumus. Viņi dažreiz tos izmanto kā stundas daļu vai vienkārši kā našķi.

Augšā: brālis un māsa Reinoldsi no Vašingtonas, ASV, meklē veidus, kā vienkārši mācīt evaņģēliju saviem mazajiem bērniem, lai viņi to saprastu un mācītos no tā.

Pa labi no augšas: Espinozu ģimene no Bolīvijas savos ģimenes mājvakaros pieaicina arī savu cienijamo vecmāmiņu, kad viņi kopā dzied un mācās evaņģēliju.

Džinu ģimenei no Džordžijas, ASV, ģimenes vēsture ir iemīļotākā mājas

vakara aktivitāte. Viņiem patīk mācīt saviem bērniem par savām korejiešu paražām.

Ligertvudu ģimene no Austrālijas dažreiz dodas ekskursijās savu ģimenes mājvakaru laikā, lai apskatītu savas pilsētas skaistās vietas.

Iejas ģimenes mājvakaram meklējiet katra Liahonas numura 3. lappusē.

Dalies sava mājvakara fotogrāfijās vai video, izmantojot heštagu #FamilyNight.

 *Vairāk uzzini vietnē facebook.com/liahona.
magazine (angļu, portugāļu un spāņu valodā).*

*Izprotot Dieva
ieceri un pa-
klausīgi rīkojo-
ties saskaņā ar
to, mēs nenomaldā-
mies no
takas, kas ved
atpakaļ pie
mūsu Debesu
Tēva.*

Glābšanas iecere

SVĒTS ZINĀŠANU
DĀRGUMS MŪSU VADĪBAI

**Elders
Roberts D. Heilz**
no Divpadsmit
apustuļu kворuma

*Galvenais faktors mūsu veiksmei pirmsmirstīgajā
dzīvē bija tas, ka mēs atbalstījām Tēva ieceri. Tas arī ir
galvenais faktors mūsu panākumiem mirstīgajā dzīvē.*

Es bieži esmu domājis par to Dieva bērnu bezcerību, kuri kļīst tumšajā un drūmajā pasaulē, nezinot, kas viņi ir, no kurienes nākuši, kāpēc viņi ir šeit, uz Zemes, un kur viņi dosies pēc savas mirstīgās dzīves.

Mums nav jāklīst neziņā. Dievs ir atklājis mūžīgās patiesības, lai atbildētu uz šiem jautājumiem. Tās ir atrodamas Viņa diženajā iecerē Saviem bērniem. Svētajos Rakstos šī iecere ir pazīstama ar nosaukumu „pestīšanas iecere”¹, „laimes iecere”² un „glābšanas iecere”³.

Izprotot Dieva ieceri un paklausīgi rīkojoties saskaņā ar to, mēs nenomaldāties no takas, kas ved atpakaļ pie mūsu Debesu Tēva.⁴ Tad un vienīgi tad mēs varam dzīvot tā, kā Viņš dzīvo, kas ir „mūžīgā dzīve . . . lielākā no visām Dieva dāvanām”⁵.

Mūžīgās dzīves dāvana ir katru pūļu vērtā, lai studētu un mācītos glābšanas ieceri un dzīvotu saskaņā ar to. Visa cilvēce tiks augšāmcelta un saņems nemirstības svētību. Taču, lai saņemtu mūžīgo dzīvi — tādu dzīvi, kādu dzīvo Dievs⁶, — ir vērts dzīvot saskaņā ar glābšanas ieceri no visas sirds, prāta, izturības un spēka.

Izpratne par glābšanas ieceri

Izpratne par šo ieceri sniedz lielu spēku. Glābšanas iecere ir viens no lielākajiem, cilvēcei dotajiem dārgumiem, tāpēc ka tā paskaidro dzīvības mūžīgo nolūku. Bez tās mēs patiesi maldāties tumsā. Tādēļ Dieva rīcības modelis paredz baušļus saviem bērniem — „*pēc tam*, kad [Viņš] [ir] darījis zināmu tiem pestīšanas ieceri”⁷.

Es vēlos jums palīdzēt izmantot šo zināšanu dārgumu — labāk saprast glābšanas ieceri un šo sapratni pielietot savā ikdienas dzīvē.

Rīcības brīvība

Tā kā rīcības brīvība ir būtiska šajā iecerē, tad sāksim ar to. Mūsu Tēvs ir devis mums spējas rīkoties vai atteikties rīkoties⁸ saskaņā ar mūžīgajām patiesībām — patiesībām, kas padara Dievu tādu, kāds Viņš ir, un Debesis tādas, kādas tās ir.⁹ Ja mēs pielietojam savu rīcības brīvību, lai pieņemtu šīs patiesības un dzīvotu saskaņā ar tām, mēs saņemam nebeidzamu prieku. Un otrādi — ja mēs pielietojam savu rīcības brīvību, lai nepaklausītu, noraidot Dieva likumus, mēs piedzīvojam ciešanas un bēdas.¹⁰

Rīcības brīvība caurstrāvo visu glābšanas ieceri: pirmsmirstīgo dzīvi, mirstīgo dzīvi un pēcmirstīgo dzīvi.

Pirmsmirstīgā dzīve

Kā pasludināts „Ģimene — vēstījums pasaulei”, katrs no mums „ir Debesu vecāku mīlēts garīgais dēls vai meita”, apveltīts ar „dievišķu dabu un likteni”.¹¹ Pirmsmirstīgajā padomē Debesu Tēvs paskaidroja mums Savu pestīšanas ieceri.¹² Iecere balstījās uz doktrīnu, likumiem un principiem, kas bija pastāvējuši vienmēr.¹³ Mēs uzzinājām, ka tad, ja pieņemsim šo ieceri un rīkosimies saskaņā ar to, no mums tiks prasīts labprātīgi pamest mūsu Tēva klātbūtni un tikt pārbaudītiem, lai redzētu, vai mēs izvēlēsimies dzīvot saskaņā ar Viņa likumiem un baušļiem.¹⁴ Mēs priecājamies

par šo iespēju¹⁵ un pateicībā atbalstījām šo ieceri, tāpēc ka tā piedāvāja mums veidu, kā kļūt līdzīgiem mūsu Debesu Tēvam un iemantot mūžīgo dzīvi.

Taču iecerē bija ietverts arī risks: ja mēs mirstīgajā dzīvē izvēlēsimies nedzīvot saskaņā ar Dieva mūžīgajiem likumiem, mēs saņemsim nevis mūžīgo dzīvi, bet kaut ko mazāk.¹⁶ Tēvs zināja, ka mēs paklupsim un grēkosim, mācoties no pieredzes mirstīgajā dzīvē, tādēļ Viņš nodrošināja Glābēju, lai pestītu no grēka visus, kas nožēlo grēkus, un dziedētu paklausīgo garīgās un emocionālās brūces.¹⁷

Jēzus Kristus bija Tēva mīlais, izraudzītais un iepriekš ordinētais Dēls jau no pirmsākumiem.¹⁸ Viņš atbalstīja Tēva ieceri un piedāvāja būt par mūsu Glābēju, sakot: „Šeit Es esmu, sūti Mani.”¹⁹ Tādējādi Tēvs nozīmēja Jēzu būt par To, kas mirstībā dzīvos bezgrēcīgu dzīvi, izpirks mūsu grēkus un sāpes un tiks augšāmcelts, saraujot nāves saites.

Lucifers, kurš kļuva pazīstams kā Sātans, arī dzīvoja pirmsmirstīgajā esamībā.²⁰ Savtīgu iemeslu dēļ viņš noraidīja glābšanas ieceri, centās

iznīcināt cilvēka rīcības brīvību un sacēlās pret Tēvu.²¹ Tā rezultātā Sātanam un tiem, kas viņam sekoja, nekad nebūs ķermeņa. Viņi liedza sev iespēju piedalīties Tēva iecerē un zaudēja savu dievišķo likteni.²² Pat šodien viņi turpina savu sacelšanos pret Dievu un cenšas noskaņot cilvēces prātus un sirdis pret Viņu.²³

Šī Zeme tika veidota un radīta tiem, kuri pieņēma Tēva ieceri.²⁴ Šeit mēs iegūstam ķermeni, kas radīts pēc Dieva tēla un līdzības. Šeit mūs pārbauda. Šeit mēs gūstam nepieciešamo pieredzi, lai mantotu mūžīgo dzīvi.²⁵

Mirstīgā dzīve

Dievs radīja Ādamu un Ievu un savienoja viņus kā vīru un sievu, izmitināja viņus Ēdenes dārzā un pavēlēja viņiem laist pasaulē bērnus.²⁶ Pielietojot savu rīcības brīvību, Ādams

Jēzus Kristus bija Tēva mīlais, izraudzītais un iepriekš ordinētais Dēls jau no pirmsākumiem.

un Ieva kopā atkrita no Dieva klātbūtnes un kļuva par mirstīgām būtnēm.²⁷ Tā tika piepildīta Tēva iecere, radot viņiem iespēju dzemdināt bērnus, ko viņi nevarēja darīt Ēdenes dārzā.²⁸ Mūžīgais likums nosaka, ka dievišķais vairošanās spēks ir jālieto mūsu Debesu Tēva noteiktajās robežās. Tā darot, tiek dota iespēja sajūst mūžīgu prieku. Jebkāda šī svētā spēka lietošana ārpus Dieva noteiktajām robežām galu galā beigsies ar ciešanām.²⁹

Sātans, kurš vēlas, lai visi „būtu nelaimīgi — līdzīgi viņam pašam”³⁰, mēģina novērst mūs no iespējām, kas ir pieejamas Tēva iecerē. Kāpēc Debesu Tēvs ļauj Sātanam kārdināt mūs? Tāpēc ka Viņš zina, ka pretestība ir nepieciešama mūsu izaugsmei un pārbaudei mirstībā.³¹ Pretestība dod mums nenovērtējamu iespēju vērsties pie Dieva un paļauties uz Viņu. Tāpēc ka labais un ļaunais pastāvīgi ir mūsu priekšā, mēs varam skaidri paust savas sirds vēlmes, vienu pieņemot un

otru atmetot.³² Pretestību var atrast Sātana kārdinājumos, taču arī mūsu pašu vājībās un mirstīgās dzīves nīcībā, kas ir raksturīga cilvēka zemes stāvoklim.³³

Lai mums palīdzētu izdarīt gudru izvēli, Dievs atklāja Savu pestīšanas ieceri un deva baušļus³⁴, Kristus gaismu³⁵ un Svētā Gara sadraudzību.³⁶ Tomēr ar visām šīm dāvanām ikviens no mums grēko šajā kritušajā pasaulē, un tā neviens no mums nespēj ieiet Dieva klātbūtnē, pamatojoties uz pašu nopelniem.³⁷ Tāpēc Viņa žēlīgajā iecerē ir nodrošināts Glābējs.

Jēzus Kristus nāca pasaulē kā Dieva Vienpiedzimušais Dēls un piepildīja Savu nolikto misiju, itin visā pilnīgi pakļaujoties Tēva gribai.³⁸ Saskaņā ar Tēva žēlsirdīgo ieceri, Krišanas sekas tiek uzveiktas ar Glābēja augšāmcelšanos³⁹, grēka sekas iespējams uzveikt, un vājības vērst par spēku, ja mēs izmantojam Jēzus Kristus īstenoto Izpirkšanu.⁴⁰

Pielietojot savu rīcības brīvību, Ādams un Ieva kopā „atkrita” no Dieva klātbūtnes un kļuva par mirstīgām būtnēm. Tā tika piepildīta Tēva iecere, radot viņiem iespēju dzemdināt bērnus.

Mūžīgās dzīves pati būtība ir mūžīgā laulība starp vīrieti un sievieti, kas ir nepieciešama, lai kļūtu līdzīgi mūsu debesu vecākiem.

Mēs varam sagatavoties mūžīgajai dzīvei vienīgi caur paklausību baušļiem. Tas prasa ticību Tam Kungam, Jēzum Kristum, grēku nožēlošanu, tapšanu kristītiem, Svētā Gara dāvanas saņemšanu un pastāvēšanu līdz galam, sekojot Glābēja piemēram.⁴¹ Praktiski runājot, mums ir jāsaņem visi nepieciešamie priesterības priekšraksti un jāpastāv līdz galam, ievērojot ar tiem saistītās derības.

Pēcmirstīgā dzīve

Pēc nāves mēs kādu dienu stāvēsim Glābēja priekšā, lai tiktu tiesāti.⁴² Tāpēc ka Dievs ir žēlīgs, tie, kas pielieto savu ticību Kristum, lai nožēlotu grēkus, saņems piedošanu un iemantos visu, kas ir Tēvam, tostarp mūžīgo dzīvi.⁴³ Tāpēc ka Dievs ir taisnīgs, katrs cilvēks, kurš nenožēlo grēkus, nesaņems mūžīgās dzīves dāvanu.⁴⁴ Katrs cilvēks tiks atalgots pēc savas ticības, grēku nožēlošanas, domām, vēlmēm un darbiem.⁴⁵

Glābšanas ieceres pielietošana mūsu ikdienas dzīvē

Kad mēs saprotam visu šīs ieceres grandiozumu un redzam tanī sevi, mēs gūstam kaut ko nenovērtējamu un patiesi nepieciešamu: mūžīgo perspektīvu. Mūžīgā perspektīva palīdz mums pieņemt ikdienas lēmumus un veikt ikdienas darbus. Tā nostiprina mūsu prātu un dvēseli. Kad pārlicinoši, taču mūžīgi maldīgi viedokļi virmo mums visapkārt, mēs paliekam stingri un nelokāmi.

Elders Nīls A. Maksvels (1924–2004), Divpadsmit apustuļu kворuma loceklis, mācīja: „Bez glābšanas ieceres izpratnes, kas ietver izpratni par pirmsmirstīgo esamību un tiesu, un augšāmcelšanos, centienus izprast šo dzīvi pašu par sevi var pielīdzināt tikai otrā cēliena redzēšanai trīs cēlienu lūgā.”⁴⁶ Mums ir jāsaprot pirmais cēliens (pirmsmirstīgā dzīve), lai zinātu, kā izdarīt vislabākās izvēles otrajā cēlienā (mirstīgajā dzīvē), kas noteiks to, kas

ar mums notiks trešajā cēlienā (pēcmirstīgajā dzīvē).

Citiem vārdiem sakot, izpratne par glābšanas ieceri apvienojumā ar sirsnīgu lūgšanu maina to, kā mēs redzam dzīvi, cilvēkus sev apkārt un paši sevi. Glābšanas ieceres izpratne apskaidro mūsu garīgo redzi un ļauj mums visu saskatīt patiesā gaismā.⁴⁷ Tāpat kā Urīms un Tumīms deva iespēju pravietim Džozefam Smitam saņemt atklāsmes un vadību⁴⁸, tā zināšanas par glābšanas ieceri mums rāda, kā „rīkoties attiecībā uz nākamību mācībā un principos, atbilstoši tai tikumiskajai rīcības brīvībai”, ko Tas Kungs mums ir devis.⁴⁹ Tādā veidā mūsu ticība tiks stiprināta, un mēs zināsim, kādu kursu savā dzīvē ieturēt un kā pieņemt lēmumus, kas atbilst mūžīgajai patiesībai.

Lūk, daži piemēri, kas ir it sevišķi svarīgi mūsdienās.

Laulības nolūks Dieva iecerē

Sātans uzbrūk laulībai un ģimenei, tāpēc ka viņš zina, ka tās ir nepieciešamas mūžīgās dzīves iegūšanai — tikpat nepieciešamas, kā Radīšana, Krišana un Jēzus Kristus Izpiršana un Augšāmcelšanās.⁵⁰ Tā kā Sātanam nav izdevies iznīcināt nevienu no šiem glābšanas ieceres pilāriem, viņš cenšas graut mūsu sapratni par laulību un ģimeni, kā arī to, kā mēs šos principus praktiski pielietojam dzīvē.

Paturot Debesu Tēva ieceri uzmanības centrā, laulības nolūks kļūst skaidrs. Bauslis — atstāt tēvu un māti, pieķerties viens otram laulībā⁵¹ un vairoties, un piepildīt Zemi⁵² — padara Viņa ieceri iespējamu. Caur laulību mēs ievadam Viņa garīgos bērnus pasaulē un kļūstam par Viņa partneriem, palīdzot Viņa bērniem piedalīties Viņa iecerē.⁵³

Tēva iecere mums nodrošina veidu, kā iemantot mūžīgo dzīvi — šādu dzīvi dzīvo mūsu Debesu vecāki. Šajā iecerē „ne vīrs ir kas bez sievas, ne sieva bez vīra mūsu Kungā”⁵⁴. Mūžīgās dzīves pati būtība ir mūžīgā laulība starp vīrieti un sievieti, kas ir nepieciešama, lai kļūtu līdzīgi mūsu debesu vecākiem.⁵⁵

Laulība starp vīrieti un sievieti

Laulībā mēs papildinām viens otru tā, kā to var vienīgi vīrietis un sieviete ar savām vienreizīgajām un nepieciešamajām atšķirībām. Ejot cauri mirstīgajai dzīvei kā vīrs un sieva, mēs augam kopā, tuvinoties Glābējam, kad paklausām un uzpurējamies, lai darītu Dieva gribu un kopā celtu Viņa valstību. Apzinoties, ka mūžīgā laulība ir Dieva bauslis un ka Viņš sagatavo ceļu Saviem bērniem, lai viņi izpildītu visu,

ko Viņš pavēl⁵⁶, mēs zinām, ka mūsu laulība būs veiksmīga, kad mēs vienoti apņemamies ievērot noslēgtās derības.

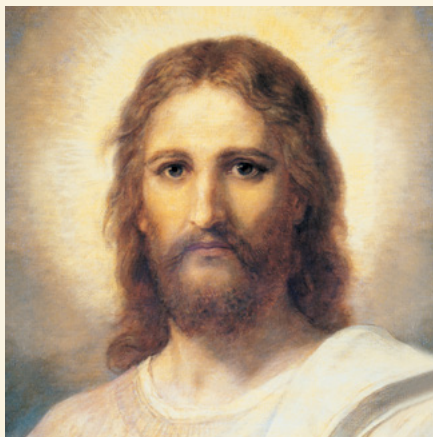
Caur priesterības priekšrakstiem un savu izvēli ievērot ar šiem priekšrakstiem saistītās derības mēs saņemam dievišķības spēku, risinot mirstīgās dzīves izaicinājumus.⁵⁷ Tempļa priekšraksti ietērpj mūs spēkā no augšienes un dod iespēju atgriezties mūsu Debesu Tēva klātbūtnē.⁵⁸ Saistīšanas priekšraksts dod iespēju vīram un sievietei augt kopā Dieva spēkā un būt vienam ar To Kungu.⁵⁹ Jebkāds šāda veida laulības surogāts nepiepildīs Viņa svētos nolūkus attiecībā uz

mums vai Viņa bērnu paaudzēm, kas vēl būs.⁶⁰

Valdzinājumi un vēlmes

Ikviens no mums ienāk šajā kritušajā pasaulē ar vājībām vai izaicinājumiem, kas ir raksturīgi cilvēka zemes stāvoklim.⁶¹ Izpratne par Dieva ieceri dod mums iespēju saskatīt visu cilvēka dzīves nīcību — tostarp valdzinājumus un vēlmes, kas ir pretrunā ar Viņa ieceri, — kā īslaicīgu.⁶² Apziņa, ka dzīvojām pirms šīs dzīves kā debesu vecāku mīlēti dēli un meitas, dod mums iespēju smelties savu personīgo identitāti no savas dievišķās izcelsmes. Mūsu kā Dieva dēla vai meitas statuss — nevis mūsu vājības vai tieksmes — ir patiesais mūsu identitātes avots.⁶³

Esot ar šādu skatījumu, mēs labāk spējam pazemīgi un pacietīgi gaidīt uz To Kungu⁶⁴, uzticoties, ka caur savu ticību, paklausību un pastāvēšanu līdz galam mūsu tieksmes

Saskaņā ar Tēva žēlsirdīgo ieceri, Krišanas sekas tiek uzveiktas ar Glābēja augšāmcelšanos.

Ikdienā pielietojot savas zināšanas par Tēva ieceri, mūsu dzīve iegūs dziļāku nozīmi.

un vēlmes tiks šķīstītas, mūsu ķermeņi tiks iesvētīti un mēs patiesi kļūsim par Kristus dēliem un meitām, ieguvuši pilnību caur Viņa veikto Izpirkšanu.

Mūžīgais skatījums uz glābšanas ieceri sniedz pārliecību, ka uzticīgajiem pienāks diena, kad „[Dievs] nožāvēs visas asaras, . . . sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis”⁶⁵. Šis „pilnīg[ais] cerības spožums”⁶⁶ nostiprinās mūsu prātu un sirdi un dos iespēju pacietīgi un uzticīgi gaidīt uz To Kungu.

Apsolījumi tiem, kas iztur ticībā

Tiem, kas domā, ka viņu pašreizējie apstākļi vai stāvoklis liedz viņiem mūžīgo dzīvi, vajadzētu atcerēties, ka „nevienam nav nolemts saņemt mazāk kā visu, kas Tēvam ir paredzēts Viņa bērniem”⁶⁷.

Uzticīgajiem netiks liegta neviena svētība. Prezidents Lorencs Snovs paziņoja: „Nav neviena pēdējo dienu svētā, kurš, nodzīvojis

uzticīgu dzīvi un nomiris, kaut ko zaudēs, jo viņam vai viņai nebija izdevies izdarīt kaut ko tādēļ, ka viņam vai viņai nebija sniegta tādas iespējas. Citiem vārdiem sakot, ja jaunam vīrietim vai jaunai sievietei nav iespēju apprecēties un viņi dzīvo uzticīgi līdz savai nāvei, viņiem būs visas svētības, paaugstināšana un slava, tāpat kā jebkuram vīrietim vai sievietei, kuriem bija šāda iespēja un kuri to izmantoja. Tas ir drošs un noteikts apgalvojums.”⁶⁸

Apsolījumi visiem, kuri zina glābšanas ieceri un ik dienas to pielieto

Katrs no mums no visas sirds atbalstīja Tēva ieceri pirmsmirstīgajā dzīvē. Mēs zinām, ka Viņš mūs mīl, un Viņa dāsnais piedāvājums — iespēja iemantot visu, kas Viņam ir, tostarp mūžīgo dzīvi — mūsos iedvesa godbijību. Galvenais faktors mūsu veiksmei pirmsmirstīgajā dzīvē bija tas, ka mēs atbalstījām

Tēva ieceri. Tas arī ir galvenais faktors mūsu panākumiem mirstīgajā dzīvē.

Tādēļ es aicinu, lai mēs atkal kopā atbalstītu Tēva ieceri. To mēs darām ar mīlestību pret visiem, jo pati iecere ir Dieva mīlestības izpausme.

Ikdienā pielietojot savas zināšanas par Tēva ieceri, mūsu dzīvei parādīsies dziļāka nozīme. Mēs stāsimies pretī saviem izaicinājumiem ar lielāku ticību. Mēs virzīsimies uz priekšu ar drošu, spožu un brīnišķīgu mūžīgās dzīves cerību. ■

ATSAUCES

1. Jēkaba gr. 6:8; Almas 12:25–26, 30, 32; 17:16; 18:39; 29:2; 39:18; 42:11.
2. Almas 42:8, 16.
3. Jaroma 1:2; Almas 24:14; 42:5; Mozus 6:62.
4. Skat. Almas 12:32; skat. arī Boids K. Pekers, „The Great Plan of Happiness and Personal Revelation” (Baznīcas izglītības sistēmas pārtraide jaunažiem pieaugušajiem, 1993. g. 7. nov.).
5. Mācības un Derību 14:7.
6. Skat. Harolds B. Li, *The Teachings of Harold B. Lee*, red. Klaidis Dž. Viljamss (1996. g.), 72. lpp.; skat. arī Brūss R. Makonkijs, Conference Report, 1970. g. apr., 26. lpp.
7. Almas 12:32; uzsvars pievienots; skat. arī 25. pantu.
8. Skat. 2. Nefija 2:13–16; Mācības un Derību 101:78.
9. Skat. Džordžs K. Kenons, *Gospel Truth: Two Volumes in One: Discourses and Writings of President George Q. Cannon* atlas. Džerelds L. Ņūkvists (1974. g.), 296. lpp.
10. Skat. Ričards G. Skots, „How to Live Well amid Increasing Evil”, *Liahona*, 2004. g. maijs, 102. lpp.; Roberts D. Heilzs, *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home* (2010. g.), 33. lpp.
11. Skat. „Ģimene — vēstījums pasaulei”, *Liahona*, 2010. g. nov., 129. lpp.; skat. arī Apustuļu darbu 17:29; Romiešiem 8:16–17; Ebrejiem 12:9; Ābrahāma 3:18–25.
12. Skat. Almas 12:30; skat. arī Ījaba 38:4–7; Ābrahāma 3:22–28.
13. Skat. 2. Nefija 2:13; skat. arī Hovards V. Hanteris, „To Know God”, *Ensign*, 1974. g. nov., 97. lpp.; *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* (2002. g.), 30. lpp.: „Visi baušļi bez izņēmuma ir doti speciālam nolūkam, lai mēs būtu . . . kvalificēti un sagatavoti atgriezties un dzīvot mūsu Debesu Tēva klātbūtnē. Šie pienākumi un atbildības ir veidotas ar mērķi padarīt mūs dievišķus savā raksturā. Tie ir veidoti ar mērķi, lai padarītu mūs par Dieviem un atbilstošus un piemērotus kļūšanai par . . . līdzmantniekiem ar mūsu Kungu un Glābēju, Jēzu Kristu.”
14. Skat. Mācības un Derību 136:31; Ābrahāma 3:24–25.
15. Skat. Ījaba 38:7.
16. Skat. Mācības un Derību 88:34–36, 39–40.
17. Skat. Jesajas 53:3–5; 2. Nefija 2:8; 9:10–11; 31:21; Mosijas 3:17; Almas 7:11–13.
18. Skat. 1. Pētera 1:20; Mozus 4:2.
19. Ābrahāma 3:27.
20. Skat. Jesajas 14:12–16.
21. Skat. Mozus 4:3–4; skat. arī 1:19.
22. Skat. Jāņa atkl. 12:7–9.
23. Skat. Mācības un Derību 10:26–27.
24. Skat. Mācības un Derību 59:18–19.
25. Skat. Ābrahāma 3:24–26.
26. Skat. 1. Mozus 1:26–28.
27. Skat. Almas 42:2–6; Mozus 4:25, 28–31.
28. Skat. 2. Nefija 2:23; Mozus 5:11; skat. arī Boids K. Pekers, „Laiques iecere” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 26.–28. lpp.
29. Skat. Almas 39:3–5; 41:3–4, 10–15.
30. 2. Nefija 2:27.
31. Skat. 2. Nefija 2:11.
32. Skat. 2. Nefija 2:26–29; Almas 34:32–35.
33. Skat. Jēkaba gr. 4:7; Etera 12:27; Mācības un Derību 62:1.
34. Skat. Almas 12:30–32.
35. Skat. Moronija 7:16–19; Mācības un Derību 88:7, 11–13.
36. Skat. 2. Nefija 31:12–14, 18.
37. Skat. 1. Jāņa 1:8.
38. Skat. Lūkas 22:39–42; Mācības un Derību 19:16–19.
39. Skat. 1. korintiešiem 15:20–23; 2. Nefija 9:10–13; Almas 11:42–45.
40. Skat. Almas 42:2–15, 22–31; Moronija 10:32–33.
41. Skat. 2. Nefija 31:10–21; 3. Nefija 27:13–22.
42. Skat. Jāņa 5:22; Romiešiem 14:10; Jāņa atkl. 20:12–13; 2. Nefija 9:41; Almas 11:41–44; 3. Nefija 27:14–17, 20, 22.
43. Skat. Almas 34:14–17.
44. Skat. Mosijas 3:21–27; Helamana 14:15–19; Mācības un Derību 88:21–24, 29–32.
45. Skat. Mormona 3:20–22.
46. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, red. Korijis H. Maksvels (1997. g.), 252. lpp.
47. Skat. Tomass S. Monsons, „Be Thou an Example”, *Liahona*, 2005. g. maijs, 113. lpp.
48. Skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:35.
49. Mācības un Derību 101:78.
50. Skat. D. Tods Kristofersons, „Kāpēc laulība, kāpēc ģimene?” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 52. lpp.
51. Skat. Mateja 19:5.
52. Skat. 1. Mozus 9:1.
53. Skat. Mācības un Derību 93:36–40.
54. 1. korintiešiem 11:11.
55. Skat. Dalins H. Oukss, „Apostasy and Restoration”, *Ensign*, 1995. g. maijs, 87. lpp.; skat. arī Dalins H. Oukss, „Neturiet citus dievus!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. nov., 73. lpp.
56. Skat. 1. Nefija 3:7.
57. Skat. Mācības un Derību 84:19–21.
58. Skat. Mācības un Derību 109:13–26, 38.
59. Skat. Mācības un Derību 132:1–21.
60. Skat. 1. Pētera 3:7; Mācības un Derību 131:1–4; skat. arī Džozefs Fildings Smits, *Answers to Gospel Questions*, 5 sēj. (1957–1966), 4:197: „Tie, kas ir laulāti templī gan uz laiku, gan uz visu mūžību, saņem mūžīgās dzīves svētību. Es uzsveru frāzi — mūžīgās dzīves. Mūžīgā dzīve ir Dieva dzīve, tas ir, būt tādiem, kā Viņš. Mūžīgās dzīves nozīmē mūžīgu pieaugumu — kā teikts atklāsmē, pēcnācēju turpinājumu mūžīgi mūžos. Laulība ārpus tempļa ir tikai uz laiku. Nāve šķir — tā ir mūžīga šķiršana, ja vien tikmēr viņi nenožēlo grēkus un nav pietiekami apņēmīgi, lai dotos uz templī un izlabotu kļūdas.”
61. Skat. Etera 12:27.
62. Skat. Etera 12:37.
63. Skat. „Ģimene — vēstījums pasaulei”, 129. lpp.; skat. arī *God Loveth His Children* (brošūra, 2007. g.), 1. lpp.
64. Skat. Jesajas 40:31.
65. Jāņa atkl. 21:4; skat. arī 1.–3. pantu.
66. 2. Nefija 31:20.
67. D. Tods Kristofersons, „Kāpēc laulība, kāpēc ģimene?” (vispārējās konferences runa), 52. lpp.
68. *Baznīcas prezidentu mācības: Lorenzo Snots* (2012. g.), 125. lpp. Skat. arī Gordons B. Hinklijs, „Daughters of God”, *Ensign*, 1991. g. nov., 98. lpp.: „Dažas, kas nav laulājušās, ne savas vainas dēļ, vaicā, vai viņām vienmēr būs liegta augstākā slavas pakāpe valstībā. Es esmu pārliecināts, ka mīloša Tēva un dievišķa Pestītāja iecerē neviena svētība, kuru citādi jūs esat cienīgas saņemt, netiks jums liegta mūžībā.”

Kad mani pavadīja uz virsnieku ēdamistabu, kuģa kapteinis kļiedza un ar pirkstu rādīja uz kādu jaunu virsnieku.

CIK SVARĪGI TAS VARĒTU BŪT?

Laikā, kad dienēju *ASV jūras spēkos Rietumviridžīnijā*, atskanēja kāda virsnieka, kurš runāja portugāļu valodā, zvans — ar aicinājumu piedalīties trīs nedēļu pieredzes apmaiņā Brazīlijas jūras spēkos. Zemūdens spēkos es biju vienīgais, kurš runāja portugāļu valodā.

Mana sākotnējā sajūta bija — nebraukt. Es tikko biju pabeidzis trīs mēnešus ilgu patruļu un ilgojos satikt savu ģimeni, taču pieredzes apmaiņa neizgāja man no prāta. Es lūgšanā vērsos pie sava Debesu Tēva, saņēmu spēcīgu atbildi, ka man ir jābrauc, un es pieņēmu šo uzdevumu.

Sagatavošanās bija pilna sarežģījumiem. Vienā mirklī biju gatavs

padoties. Es nodomāju: „Cik svarīgi tas varētu būt?” Tomēr Svētais Gars mudināja mani virzīties uz priekšu.

Visbeidzot pēc vairākkārtējas atlikšanas es uzkāpu uz Brazīlijas kuģa. Kad mani pavadīja uz virsnieku ēdamistabu, kuģa kapteinis kļiedza un ar pirkstu rādīja uz kādu jaunu virsnieku. Kapteinis ieraudzīja mani, pārstāja kliegt un lauzītā angļu valodā teica: „Ak, mans amerikāņu draugs ir ieradies. Laipni lūdzam! Vai varu piedāvāt ko dzeramu?”

Es portugāļu valodā atbildēju, ka labprāt vēlētos populāru Brazīlijas bezalkoholisko dzērienu, kuru nebiju baudījis kopš savas misijas. Viņš teica, ka uz kuģa ir visa veida alkoholiskie

dzērieni, taču es uzstāju, ka nelietoju alkoholu.

Vēlāk kāds piekļāvēja pie manas kajītes durvīm. Kad es atvēru durvis, aiz tām stāvēja jaunais virsnieks no ēdamistabas.

„Jūs esat amerikānis,” viņš teica. „Jūs nelietojat alkoholu. Jūs runājat portugāļu valodā. Vai varētu būt, ka jūs esat mormonis?”

„Jā, es esmu,” es atbildēju.

Viņš apskāva mani un sāka šņukstēt.

Šis virsnieks, leitnants Mendess, bija jaunpievērstais un nesen bija pabeidzis Brazīlijas Jūras spēku akadēmiju. Uz kuģa viņš ātri vien saprata, ka kapteinis

sagaida, lai viņš arī iesaistās tajā mežonīgajā dzīvesveidā, kādu dzīvo virsnieki, kad piestāj ostās. Tā vietā leitnants Mendess pastāvīgi pieteicās pienākumiem, kas bija jāveic uz kuģa, kad tas piestāj ostā, un citādi izvairījās no ārpus kuģa aktivitātēm. Kapteinim tas bija apnicis. Kad es iegāju ēdamtelpā, viņš kļiedza uz leitnantu Mendesu par to, ka viņš kārtējo reizi neiesaistījās.

„Nākamajā ostā tu iesi kopā ar pārējiem virsniekiem,” viņš bija pavēlējis leitnantam. „Tu parādīsi amerikāņu viesim, ko nozīmē labi pavadīt laiku.” „Viņš to no mums sagaidīs.”

Mēnešiem ilgi leitnants Mendess bija lūdzis, lai viņa kapteinis saprastu un pieņemtu viņa principus. Kopš manas atbraukšanas lielākā daļa sarunu ēdamtelpā bija par evaņģēliju. Mēs runājām ar citiem virsniekiem par Džozefu Smitu, Atjaunošanu, Gudrības vārdu un Šķīstības likumu. Drīz vien attieksme pret leitnantu Mendesu mainījās. Virsnieki noņēma atklāti izvietotos pornogrāfiskos attēlus, un nākamajā ostā mēs visi baudījām kopīgu maltīti restorānā, nevis devāmies uz klubu.

Tuvojoties trīs nedēļu noslēgumam un pēc daudzām pārrunām ar kapteini un virsniekiem par mūsu uzskatiem, vīri mīkstināja savas sirdis. „Tagad es saprotu,” pirms manas aizbraukšanas kapteinis teica leitnantam Mendesam, piebilstot, ka viņš vairāk neliks viņam nostāties pret saviem principiem.

Es nekad neaizmirsīšu šo pieredzi. Leitnants Mendess un es iemācījāmies,

ka mūsu Debesu Tēvs pazīst mūs individuāli, mīl mūs un rūpējas par mūsu personīgo dzīvi. ■

Kellija Leinga, Vašingtona, ASV

MĀSA SPAFORDA SACĪJA TO MAN

Kādā vēlā vakarā es tiešsaistē spēlēju restorānu spēli, kad pie manis pienāca mans vīrs un pateica, ka ies gulēt.

„Es tūlīt nākšu,” es pateicu viņam.

„Es tam ticēšu, kad to redzēšu,” viņš teica.

Es spēlēju spēli, kurā gatavoju virtuālu ēdienu virtuālā restorānā — virtuāliem klientiem. Es paskatījos datora ekrānā un teicu: „Īstenībā man būs gatavs ēdiens pēc 15 minūtēm.”

Lai pakavētu laiku, es paņēmu *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, kas gulēja uz galda, kopš to biju saņēmusi Palīdzības biedrībā. Es sāku lasīt priekšvārdu. Trešajā lappusē es atradu šādus vārdus, ko bija uzrakstījusi Belle S. Spaforda, devītā Palīdzības biedrības vispārējā prezidente.

„Es uzskatu, ka mūsdienās vidusmēra sieviete,” viņa rakstīja, „rīkotos pareizi, ja izsvērtu savas intereses, novērtētu savas aktivitātes un tad rīkotos, lai vienkāršotu savu dzīvi, liekot pirmajā vietā vissvarīgāko,

liekot uzsvāru uz to, kas nesīs vislielākās un vispaliekošākās balvas, un atbrīvojoties no tā, kas sniedz mazāku gandarījumu” (2011. g., xiii).

Nekas, ko biju lasījusi, izņemot Svētos Rakstus, nekad nebija aizskāris mani tik pamatīgi. Šī sieviete, kas nomira vairāk nekā pirms 30 gadiem, sacīja to man. Viņas vārdi droši vien ir vēl svarīgāki šodien nekā tad, kad viņa tos pateica.

Es uzreiz sapratu, ka vairs nekad nespēlēšu tiešsaistes spēles. Es izslēdzu datoru, devos gulēt un pateicu vīram savu lēmumu. Nākamajā dienā es pat neieslēdzu datoru. Tā vietā es aprēķināju, cik stundu biju izniekojusi katru dienu, spēlējot šīs spēles.

Es trīs stundas dienā sareizināju ar 365 (dienām gadā) un izdalīju ar 24 (stundām dienā). Es biju pārsteigta par rezultātu. Es biju izšķiedusi 45,62 dienas gadā. Tās dārgās stundas un dienas ir zudušas uz visiem laikiem. Es varēju tās izmantot, lasot Svētos Rakstus, pavadot laiku ar savu vīru un bērniem, kalpojot citiem vai no sirds pildot savus aicinājumus.

Augstākie pilnvarotie bieži runā par šo tēmu vispārējās konferencēs. Tomēr es nekad tā īsti nebiju sapratusi viņu vēstījumu un domāju, ka tas neatietcas uz mani.

Es esmu pateicīga, ka Svētais Gars palīdzēja man saprast, ka Augstākie pilnvarotie — un Belle S. Spaforda — sacīja to man. ■

Sendija Hausona, Ohaio, ASV

ES NEZINĀJU, KĀPĒC TUR BIJU

Mana māte un es tikko bijām noskaitījušas vakara lūgšanu. Mēs apskāvāmies un pateicām: „Es tevi mīlu.” Tad es devos uz savu guļamistabu. Kad sniedzos pēc durvju roktura, spēcīgi sajutu, ka mana māte nomirs nākamajā dienā.

Manas smadzenes un sirds centās aizdzīt šo domu. Nekādā gadījumā nekas nevarēja notikt ar manu mammu. Visam ar viņu vajadzēja būt labi.

Kad biju savā istabā, es nometos ceļos lūgšanā un pateicu Debesu Tēvam, ka sajūtas par manu mammu nevarēja būt patiesas. Es Viņam palūdzu aizdzīt šo domu prom, taču tā neatstājās. Es atgriezos savā vecāku istabā un pateicu savai mammai, ka vēlējos vēl vienu apskāvienu un buču, pirms doties gulēt. Mēs atkal pateicām: „Es tevi mīlu,” un

es atgriezos savā istabā. Pagāja ilgāks laiks, kamēr tonakt aizmiglu.

Kad pamodos nākamajā rītā, jutos nervoza. Par laimi mana mamma bija priecīga un jutās labi. Taču sirds dziļumos mani joprojām urdīja nojauta, ka kaut kas nebija kārtībā. Todien gavēņa un liecību sanāksmē mamma piecēlās un sniedza skaistu liecību.

Pēc Svētā Vakarēdiena sanāksmes viņa devās mācīt Sākumskolas klasi, un es devos uz Svētdienas skolu. Sajutu vēl vienu skaidru pamudinājumu, šoreiz — piecelties un iet prom no Svētdienas skolas. Es nevēlējos sev piesaistīt uzmanību, taču kaut kas izrāva mani no sēdvietas un ārā pa durvīm. Pēc dažām minūtēm es jau atrados Sākumskolas klasē un klausījos, kā viņa pasniedz stundu. Es nezināju,

kāpēc tur biju, taču zināju, ka man tur bija jābūt.

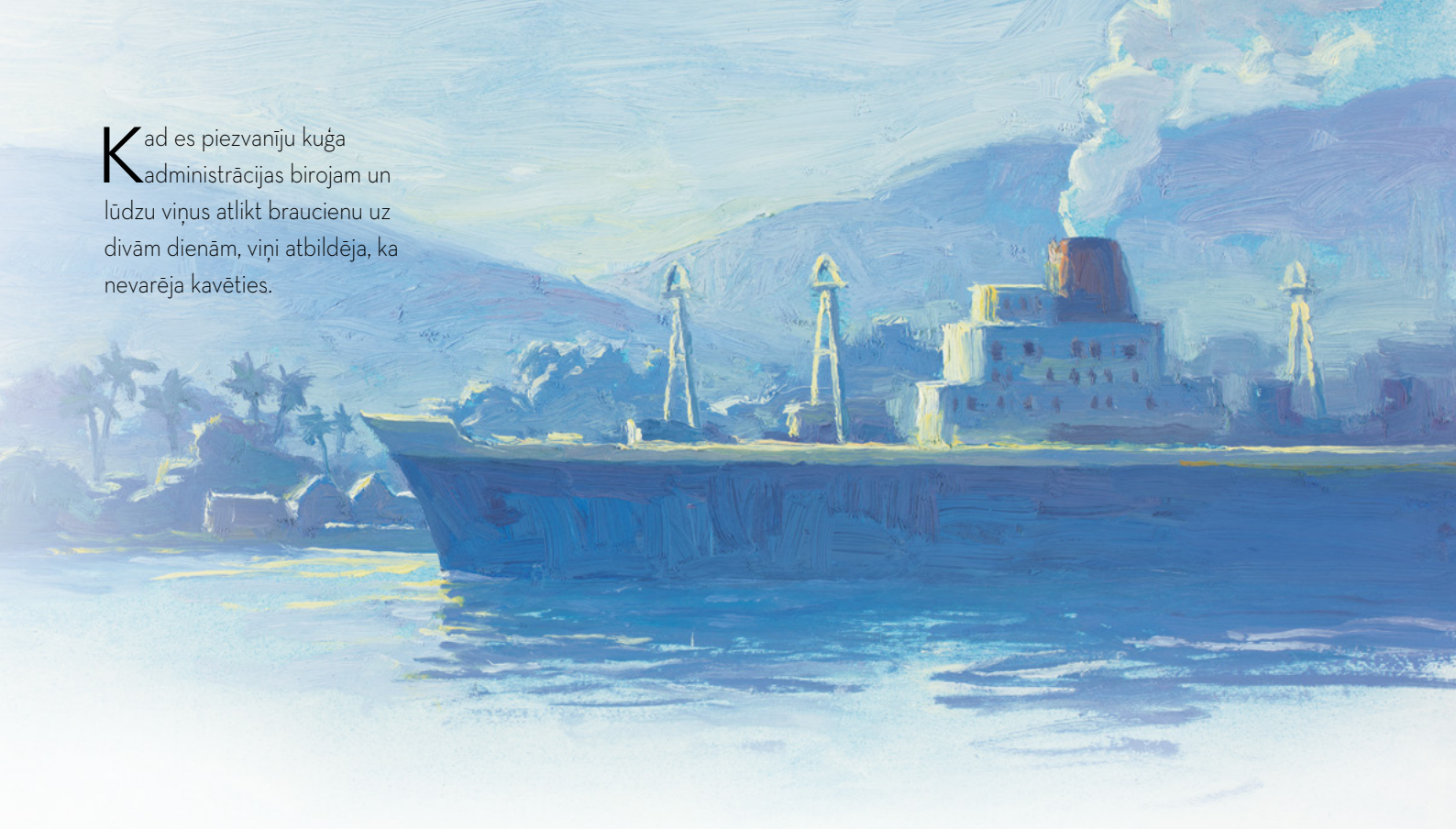
Vēlāk pēcpusdienā mana brāļa mājās mana mamma cieši ieskatījās man acīs pēdējo reizi, nokrītot uz grīdas un nomirstot no plaušu embolijas. Savu iemeslu dēļ un Savā žēlastībā Debesu Tēvs sūtīja Svēto Garu, lai sagatavotu mani. Šie pamudinājumi deva man papildu laiku ar manu mammu, ko es nebūtu izbaudījusi, ja būtu ignorējusi šo kluso, mierīgo balsi.

Mana Debesu Tēva mīlestība man nekad nav bijusi tik acīmredzama, kā šajos notikumos saistībā ar manas mammas aiziešanu. Cik gan mēs esam svētīti, ka mums ir Debesu Tēvs, kurš mūs mīl pietiekami stipri, lai dotu mums Svētā Gara īpašo dāvanu. ■
Embera Čeinija, Alabama, ASV

Es atgriezos savā vecāku istabā un pateicu savai mammai, ka vēlējos vēl vienu apskāvienu un buču, pirms doties gulēt.

Kad es piezvanīju kuģa administrācijas birojam un lūdzu viņus atlikt braucienu uz divām dienām, viņi atbildēja, ka nevarēja kavēties.

ES LŪDZU DIEVU, LAI NOKĻŪTU ROTUMĀ

„*Vesterlends* devās ceļā vakar,” teica mana svaine, sveicinot mūs Nadi starptautiskajā lidostā, Fidži.

Izdzirdot šos jaunumus, es biju bēdīgs un vilies. *MV Vesterlends* bija kuģis, kam vajadzēja mūs nogādāt Rotumas salā, lai apciemotu manu vecāko brāli. Rotuma ir aptuveni 600 km uz ziemeļrietumiem no Viti Levu, lielākās Fidži salas. Ja nokavē kuģi, tad nākamo visdrīzāk nāksies gaidīt vairākas dienas vai pat nedēļas.

Pirms gada es biju devies uz Rotumu, lai palīdzētu savam brālim atjaunot mūsu vecmāmiņas māju, un devos prom ar darbu saistītu nesaskaņu dēļ. Tagad es vēlējos satikt viņu aci pret aci un atvainoties.

Nedēļu pirms mana sieva, Akata, un es no Austrālijas izlidojām uz Fidži, mana brāļameita pateica man, ka *Vesterlends* dosies uz Rotumu dienu pirms mūsu ierašanās. Es uzreiz

piezvanīju kuģa administrācijas birojam un lūdzu viņus atlikt braucienu uz divām dienām.

„Nē, mēs to nevaram, pat ja vēlētos,” skanēja atbilde. „Rotumas salas padome ir sagatavojusies kuģa ierašanās svinībām, un tam ir jāizbrauc pēc grafika.”

Manā prātā iešāvās kāda doma, un es nolēmu gavēt un lūgt.

„Dārgais Debesu Tēvs,” es lūdzu, „es ļoti vēlētos pagūt uz kuģi, kas dodas uz Rotumu. Es domāju, ka viņi nevar aizkavēt izbraukšanu uz vienu vai divām dienām, taču Tev ir spēks to izdarīt. Vai Tu, lūdzu, varētu likt pazust kādai kuģa skrūvītei, lai apturētu izbraukšanu, kamēr es ieradišos? Man vajag doties uz Rotumu un izlīgt ar savu brāli.”

Kad bijām uzzinājuši nepatīkamos jaunumus, mēs devāmies uz ostu — salas otrā pusē. Tur mēs uzzinājām, ka kuģim bija problēmas ar dzinēju un

tas vēl nebija devies ceļā. Debesu Tēvs bija uzklaušījis manu lūgšanu! Izrādījās, ka bija noņemts viss dzinējs — nevis tikai viena skrūvīte —, lai novērstu lielu eļļas noplūdi.

Kad beidzot, nedēļu vēlāk, kuģis devās jūrā, es biju uz tā klāja. Kad ierados Rotumā, es apskāvu savu brāli un atvainojos, un mēs atjaunojām savas attiecības. Tā noteikti bija liela prieka diena.

Es mūžīgi būšu pateicīgs par šo brīnišķīgo, garīgo pieredzi un Jēzus Kristus atjaunoto evaņģēliju. Šī ir liecība, ka brīnumi vēl notiek mūsdienās, ka Debesu Tēvs dzīvo un atbild uz mūsu sirsnīgajām lūgšanām, ka lūgšana un gavēšana darbojas roku rokā un ka evaņģēlijs ir patiess — pat mazā ciematā uz mazās Rotumas salas. ■

Džons K. Muarors,
Jaundienvidvelsa, Austrālija
(Autors ir miris.)

Rendals L. Rids

No 2013. līdz 2015. gadam kalpoja par otro padomnieku Jauno vīriešu vispārējā prezidijā.

Es iemācījos patiesa nolūka nozīmi, kad biju jauns semināra students. Mūsu skolotājs izaicināja mūs lasīt Mormona Grāmatu. Lai sekotu līdzī mūsu progresam, viņš izveidoja tabulu ar mūsu vārdiem kolonnā uz leju un Mormona Grāmatas virsrakstiem tabulas augšā. Katru reizi, pēc kādas sadaļas izlasīšanas, pretī mūsu vārdam viņš ielīmēja zvaigzni.

No sākuma es īpaši necentos lasīt, un nepagāja ilgs laiks, kad es atklāju, ka arvien vairāk atpalieku. Kauna sajūtas un iedzimtā sacensības gara sapurināts, es sāku lasīt. Ik reizi, kad saņēmu zvaigzni, es jutos labi. Un, jo vairāk zvaigžņu es saņēmu, jo lielāka bija mana motivācija lasīt — starpbrīžos, pēc skolas, katrā brīvā brīdī.

Šis būtu lielisks stāsts, ja es varētu pateikt, ka pirmais savā klasē pabeidzu lasīt grāmatu, taču es tas nebiju. Un tas būtu lielisks stāsts, ja es varētu pateikt,

DZĪVOT AR

patiesu nolūku

ka ieguvu ko labāku par pirmo vietu — liecību par Mormona Grāmatu. Taču arī tas nenotika. Es neieguvu liecību. Es ieguvu zvaigznes. Es ieguvu zvaigznes, jo tas bija iemesls, kāpēc es lasīju. Moronija vārdiem sakot, tas bija mans „patiesais nolūks”.

Moronijs skaidri aprakstīja, kā uzziņāt, vai Mormona Grāmata ir patiesa: „Un, kad jūs saņemsit šos pierakstus, es gribētu pārlicināt jūs, lai jūs vaicātu Dievam, Mūžīgajam Tēvam, Kristus Vārdā, vai šie pieraksti ir patiesi; un, ja jūs vaicāsīt sirsnīgi, ar *patiesu nolūku*, būdami ar ticību Kristū, Viņš pasludinās jums patiesību par tiem ar Svētā Gara spēku” (Moronija 10:4; uzsvērums pievienots).

Pareizie motīvi

Atskatoties atpakaļ, es varu redzēt, ka Tas Kungs pret mani ir bijis ļoti taisnīgs. Kāpēc gan lai es atrastu ko

**Patiesss nolūks
nozīmē darīt
labu pareizu
motīvu dēļ.**

citu, nevis to, ko meklēju? Patiesss nolūks nozīmē darīt labu pareizu motīvu dēļ; es biju lasījis pareizo grāmatu — *nepareizu* motīvu vadīts.

Tikai pēc vairākiem gadiem es beidzot izlasīju Mormona Grāmatu ar patiesu nolūku. Tagad es zinu, ka Mormona Grāmata pilda tās dievišķo

mērķi — liecina par Jēzus Kristus dzīvi un misiju, jo es esmu to lasījis ar patiesu nolūku.

Mācība, ko apguvu par patieso nolūku un Mormona Grāmatu, attiecas uz mums visiem visās mūsu dzīves jomās. Pārāk bieži mēs pasīvi vadāmies pēc paraugiem un paradumiem, ko esam izveidojuši gadu gaitā, — mēs vienkārši mehāniski rīkojamies, rūpīgi neapsverot savas rīcības sekas. Dzīve ar patiesu nolūku piešķir mūsu dzīvei mērķi un jēgu un var ieviest pozitīvas pārmaiņas. Dzīvot ar patiesu nolūku nozīmē saprast „kāpēc” — mūsu rīcības motīvus. Sokrāts teica: „Neizvērtēta dzīve nav dzīvošanas vērtā.”¹ Pārdomājiet, kā jūs pavadāt savu laiku, un regulāri jautāiet sev: „Kāpēc?” Tas jums palīdzēs attīstīt spēju redzēt tālāk par konkrēto mirkli. Ir daudz labāk lūkoties uz priekšu un jautāt sev: „Kāpēc man tas būtu jādara?”, nekā skatīties atpakaļ un teikt: „Kāpēc, ak, kāpēc es to izdarīju?”

Ko Tas Kungs vēlas, lai tu darītu?

Kad es biju jauns vīrietis, es biju nolēmis nedoties misijā. Pēc gada koledža un gada armijā man bija labs darbs vietējā slimnīcā, kurā strādāju par rentgena tehniķi. Šķita, ka dzīve rit labi un misija nav nepieciešama.

Kādu dienu slimnīcas ķirurgs, doktors Džeimss Pingrijs, uzaicināja mani pusdienās. Sarunas gaitā viņš atklāja, ka es neplānoju braukt misijā, un viņš

Dzīvot ar patiesu nolūku nozīmē saprast „kāpēc” — mūsu rīcības motīvus. Sokrāts teica: „Neizvērtēta dzīve nav dzīvošanas vērtā.”

man pajautāja: „Kāpēc?” Es teicu, ka esmu mazliet vecāks un, iespējams, jau bija par vēlu. Viņš man pateica, ka tas nav ļoti labs iemesls, jo viņš bija braucis misijā pēc medicīnas skolas pabeigšanas. Pēc tam viņš liecināja par savas misijas nozīmīgumu.

Viņa liecība uz mani atstāja lielu iespaidu. Tā man lika lūgt tā, kā es nekad nebiju lūdzis, — ar *patiesu nolūku*. Es varēju izdomāt daudzus iemeslus, kāpēc nebraukt misijā. Es biju kautrīgs. Man bija darbs, kas man patika. Man bija iespēja saņemt stipendiju, kas zustu pēc misijas. Vissvarīgākais, man bija draudzene, kura mani gaidīja, kamēr es biju armijā, — un es zināju, ka viņa negaidīs vēl divus gadus! Es lūdzu Dievu, lai saņemtu apstiprinājumu, ka mani iemesli bija pamatoti un ka man bija taisnība.

Man par lielu uztraukumu, es nevarēju saņemt vieglo „jā vai nē” atbildi, uz kuru cerēju. Tad man prātā iešāvās doma: „Ko Tas Kungs vēlas, lai es darītu?” Man nācās atzīt, ka Viņš gribēja, lai es kalpotu misijā, un tas manā dzīvē kļuva par izšķirošu brīdi. Vai es grasījos darīt to, ko es gribu, vai pildīt Tā Kunga gribu? Būtu labi, ja mēs bieži sev uzdotu šo jautājumu.

Ar pateicību jāsaka, ka es izvēlējos kalpot misijā un saņēmu aicinājumu kalpot Meksikas Ziemeļu misijā.

Mūžīgās sekas

Pēc trīsdesmit pieciem gadiem mans dēls mudināja mani kopā ar viņu apmeklēt Meksiku. Mēs cerējām atrast kādu no cilvēkiem, ko es biju mācījis. Mēs apmeklējām Svētā Vakarēdiena sanāksmi mazā pilsētiņā, kurā

es sāku savu misiju, taču es nevienu neatpazinu. Pēc sanāksmes mēs parunājām ar vienu Baznīcas locekli un pavaicājām, vai viņš manis izveidotajā sarakstā neatpazīst kādu cilvēku, ko es biju mācījis pirms tik daudziem gadiem. Mēs bez jebkādiem panākumiem pārskatījām manu sarakstu, līdz nonācām pie pēdējā vārda. Leonora Lopeza de Enrikesa.

„Ak, jā!” vīrs teica. „Šī ģimene ir citā bīskapijā, taču apmeklē baznīcu šajā ēkā. Drīz būs viņu Svētā Vakarēdiena sanāksme.”

Mums nebija ilgi jāgaida, kad Leonora ienāca ēkā. Lai gan viņai bija jau vairāk nekā 70 gadu, es viņu tūlīt atpazinu, un viņa atpazīna mani. Mēs ilgi un ar asarām acis apskāvāmies.

Viņa teica: „35 gadus mēs esam lūguši, lai tu atgrieztos un mēs varētu tev pateikties par to, ka ienesi evaņģēliju mūsu ģimenē.”

Kad ēkā ienāca pārējie ģimenes locekļi, mēs apskāvāmies unraudājām. Drīz vien mēs uzzinājām, ka viens no Leonoras dēliem bija bīskaps, diriģēja mazdēls, mazmeita bija koriste, vairāki mazdēli bija jaunie vīrieši Ārona priesterībā. Viena no viņas meitām bija precējusies ar vienu no padomniekiem staba prezidijā. Vēl viena meita bija precēta ar tuvējās bīskapijas bīskapu. Lielākā daļa no Leonoras bērniem bija kalpojuši misijā, un tagad misijās kalpoja arī mazbērni.

Mēs uzzinājām, ka Leonora bija daudz labāka misionāre, nekā biju es. Šodien viņas bērni ar pateicību atceras, kā viņa nenogurstoši mācīja viņiem evaņģēliju. Viņa mācīja viņiem, ka mazi lēmumi ar laiku pārvēršas pilnvērtīgā, taisnīgā un laimīgā dzīvē, un viņi mācīja to citiem. Kopumā, pateicoties šai brīnišķīgajai ģimenei, Baznīcai bija pievienojušies vairāk nekā 500 cilvēku.

Tas viss aizsākās ar vienu sarunu pie pusdienu galda. Es bieži domāju — ja Dr. Pingrijs būtu vairāk koncentrējies uz savu karjeru vai citiem pasaulīgiem sasniegumiem, viņš man nekad nebūtu pajautājis, kāpēc es neplānoju kalpot misijā. Taču viņš koncentrējās uz citiem cilvēkiem un uz Tā Kunga darba virzīšanu uz priekšu. Viņš iesēja sēklu, kas bija izaugusi un nesusi augļus, un turpina plaukt jeb vairoties arvien plašāk (skat. Marka 4:20). Mana misija man iemācīja, ka pat vienam lēmumam var būt sekas mūžībā.

Atcerieties savu mūžīgo nolūku

Es bieži esmu pārdomājis savu dzīvi un apsvēris, kāpēc man bija tik grūti pieņemt lēmumu doties misijā. Tas bija grūti, jo es biju novirzījies, es biju zaudējis skatu uz savu mūžīgo mērķi — patieso nolūku, kāpēc mēs šeit esam.

Manas vēlmes un mana griba nebija saskaņotas ar Tā Kunga gribu;

citādi lēmums būtu bijis vieglāks. Un kāpēc tās nebija saskaņotas? Es svētdienās gāju uz baznīcu un pieņēmu Svēto Vakarēdianu, taču es nekoncentrējos uz tā nozīmi. Es lūdzu, taču visbiežāk tas notika mehāniski. Es lasīju Svētos Rakstus, taču tikai periodiski un bez patiesa nolūka.

Es jūs mudinu dzīvot apdomīgu un mērķtiecīgu dzīvi — pat ja jūs pastāvīgi tā neesat dzīvojuši iepriekš. Neļaujiet, lai domas par to, ko jūs jau esat vai neesat izdarījuši, liktu jums zaudēt drosmi. Ļaujiet, lai Glābējs „nomazgā” visas pagātnes kļūdas. Neaizmirstiet, ko Tas Kungs ir teicis: „Cik bieži tie nožēloja grēkus un meklēja piedošanu ar *patiesu nolūku*, tik tiem tika piedots” (Moronija 6:8; uzsvērums pievienots).

Sāciet tagad. Dzīvojiet mērķtiecīgu dzīvi, izprotot, kādēļ jūs darāt to, ko jūs darāt, un kurp tas vadīs. Darot šīs lietas, jūs atklāsiet, ka pats svarīgākais „kāpēc” itin visā, ko jūs darāt, ir tas, ka jūs mīlat To Kungu un atzīstat Viņa pilnīgo milestību pret jums. Kaut jūs rastu lielu prieku savos pilnības meklējumos un Viņa gribas izpratnē un pildīšanā! ■

No vispasaules svētbrīža jaunajiem pieaugušajiem, „Mērķtiecīga dzīve — „patiesu nolūka” nozīme”, runa teikta Brigama Janga Universitātē – Idaho 2015. gada 11. janvārī. Pilns uzrunas teksts atrodams vietnē: devotionals.lds.org.

ATSAUCE

1. Skat. Sokrāts Platona darbā *Apology* (2001), 55. lpp.

Ticība, kalpošana un maizes kukulis

Nisanka (Nišs) Muthu Mudalige

Es pārcēlos uz Armēniju no Šrilankas 2007. gadā, lai studētu, satiku misionārus un tiku kristīts nākamajā gadā. Pēc kristībām es ilgojos kalpot pilnlaika misijā. Es to nevarēju, jo biju vairāk nekā 25 gadus vecs, tomēr misijas prezidents aicināja mani kalpot mini misijā. Manos pienākumos ietilpa darbs kopā ar citiem elderiem un evaņģēlija sludināšana. Man tas ļoti patika.

Drosmes pārbaude

Tajā pašā laikā man bija ļoti maz naudas. Tad izputēja mana tēva biznesa, un viņš vairāk nevarēja sūtīt man naudu. Man pietika tikai pārtikai dažām dienām. Mana universitāte bija tuvu manai dzīvesvietai, taču uz misijas biroju bija jābrauc 30 minūtes ar autobusu. Brauciens turp un atpakaļ man izmaksāja 200 dramus (aptuveni 50 ASV dolāra centus).

Tomēr es joprojām vēlējos uzcītīgi veikt savu misionāra kalpošanu. Kad elders aicināja mani apmeklēt dažus

Baznīcas locekļus un pajautāja, vai mēs varam tikties pie centrālās draudzes ēkas — aptuveni 40 minūšu brauciena attālumā ar autobusu —, es teicu, ka jā, lai gan man nepietika naudas pat maizes kukulītim. Es devos uz centrālo draudzes ēku ar kājām. Tā bija karsta vasaras diena, tādēļ ceļā man bija jāatpūšas un jādzēr ūdens. Ceļā pagāja vairāk nekā divas stundas. Divu stundu garajā ceļā mājup es iztērēju pēdējo monētu par maizi.

Lielāka pārbaude

Neilgi pēc tam, kad ieradās mājās, man piezvanīja tas pats elders. Viņš teica: „Nišs, es atvainojos, ka atkal tev zvanu, taču viena no Baznīcas locekļēm ir saslimusi. Vai tu varētu atnākt un būt mans pārinieks, kamēr es dodu viņai svētību?” Es gribēju viņam pateikt, ka esmu pārāk noguris pēc četru stundu garā gājiena svelmē, taču mana sirds to neatļāva. Mana ticība deva man spēku un drosmi, tāpēc es teicu, ka būšu.

**Dodoties mājās,
es nejutos noguris.
Vienīgais, par ko
spēju domāt, bija
vecās sievietes
smaids.**

Tieši tad ienāca mans istabas biedrs. Es pajautāju, vai varu aizņemt naudu braucienam uz misijas biroju. Viņš teica, ka viņam ir nauda tikai pārtikai līdz mēneša beigām, tādēļ nevar man aizdot.

Pēkšņi es ievēroju maizi, kuru tikko biju nopircis un nolīcis uz galda, tā bija svaiga, vienīgais ēdiens, kas man bija. Es paņēmu to un teicu: „Es tikko nopirku šo maizi; vai tu vari to paņemt un iedot man 100 dramus?” Viņš

pasmaidīja un piekrita. Es paņēmu naudu un ar autobusu aizbraucu uz misijas biroju.

Mēs apmeklējām šo Baznīcas locekli, gados vecu sievieti, kas bija piesaistīta gultai. Viņa ar mokām varēja atvērt savas acis, lai paskatītos uz mums, taču viņa man uzsmaidīja. Viņa runāja tieši ar mani, gremdējoties atmiņās par savu dzīvi. Viņa bija tik laimīga redzēt mūs savā namā. Mēs kopā ar elderu devām viņai svētību. Viņa vēlreiz mums uzsmaidīja, un es varēju saskatīt gaismu viņas sejā. Viņas meita piebilda, ka mūsu apmeklējums bija pirmā reize daudz mēnešu laikā, kad viņa redzēja savu māti smaidām.

Es atkal devos divas stundas garajā ceļā mājup, taču šoreiz es nejutos

noguris. Vienīgais, par ko spēju domāt, bija vecās sievietes smaids un mūsu saruna. Es jutu, ka Debesu Tēvs vēlējās, lai es viņu apmeklēju; varbūt tas viņai bija nepieciešams, lai savas dzīves pēdējās dienās būtu laimīgāka. Es jutos ļoti pateicīgs par iespēju būt klāt šajā apmeklējumā. Es lūdzu, lai Debesu Tēvs svēta šo sievieti. Es lūdzu arī, lai Viņš svētītu mani ar ikdienas pārtiku šajā — man finansiāli grūtajā — laikā.

Svētības no augšienes

Dievs mani nepameta. Tajā mēnesī mans draugs dalījās pārtikā ar mani. Es nekad nedeivos pie miera izsalcis, lai gan man nebija pat penija. Es katru dienu gāju uz misijas biroju, — un nekad nejutos noguris. Upuris darīja mani laimīgu.

Tajā mēnesī mani bieži aicināja launagā un pusdienās. Kādu dienu mums ar istabas biedru bija palicis tikai mazs maizes kukulītis brokastīm. Tovakar mēs bijām ļoti izsalkuši. Mēs gājām pa ielu, lai aizņemtos naudu no kāda drauga, kad apstājās mašīna, kurā sēdēja divi vietējie armēņi. Vīrieši mums pajautāja, no kurienes mēs esam. Kad atbildējām, kas esam no Šrilankas, viņi ielūdza mūs uz vakariņām savā namā. Viņiem patika uzzināt visu par Šrilanku, un mums bija brīnišķīgas vakariņas.

Es mīlu savu Debesu Tēvu un visas svētības, kuras Viņš mums nemitīgi dod. Viņš ir šeit, lai man palīdzētu, un es ik dienu jūtu Viņa mīlošās rūpes. ■

Raksta autors dzīvo Armēnijā.

**Elders
Dalins H. Oukss**
no Divpadsmit
apustuļu kворuma

IZKĻŪŠANA NO PORNORĀFIJAS LAMATĀM

*Mums visiem ir jāiemācās pienācīgi reaģēt
uz seksuāla rakstura medijiem.*

Pirms desmit gadiem vispārējā konferencē es runāju par pornogrāfijas tēmu. Es pievienoju savu balsi citu vadītāju balsīm, kuri ir brīdinājuši par pornogrāfijas garīgi postošajām sekām. Es brīdināju, ka pārāk daudzus vīriešus un zēnus ir „ievainojis” tas, ko es nosaucu par „reklāmas literatūru par neatļautām seksuālām attiecībām”.¹ Pornogrāfijas skatīšanās ir ļauna — tā iznīcina garīgo jutīgumu, tā vājina spējas pielietot priesterības spēku, un tā kaitē dārgām attiecībām.

Tagad, vairāk nekā 10 gadu vēlāk, es esmu pateicīgs, ka daudzi, izdzirdot un uzklausot pravietiskus brīdinājumus, ir izvairījušies no pornogrāfijas traipiem un palikuši tīri un šķīsti. Es arī esmu pateicīgs, ka daudzi ir uzklausījuši pravietiskus aicinājumus — novērsties no pornogrāfijas, dziedēt salauztas sirdis un sabojātas attiecības un turpināt virzīties pa māceklibas taku. Taču es vairāk nekā jebkad agrāk esmu nobažījies, ka citi starp mums joprojām krit par upuri pornogrāfijai, it īpaši mūsu jaunie vīrieši un pat arvien vairāk jauno sieviešu.

Galvenais iemesls pornogrāfijas pieaugošajai problēmai ir tāds, ka mūsdienu pasaulē vārdi un attēli ar seksuālu saturu un ietekmi ir itin visur: filmās, TV raidījumos, sociālajos medijos, izziņās, tālrunu lietotnēs, reklāmās, grāmatās, mūzikā un ikdienas sarunās. Tādēļ mēs visi nenovēršami regulāri saskaramies ar seksuāliem vēstījumiem.

Vēršanās pie Tā
Kunga pazemībā
vada cilvēku uz
noteiktu patiesu
principu pieņem-
šanu, kuri, kad tie
ir pilnībā saprasti,
dāvā spēku un no-
vērš kauna sajūtu.

I. Iesaistīšanās pakāpes

Lai palīdzētu mums tikt galā ar šo pieaugošo ļaunumu, es vēlos minēt vairākas iesaistīšanās pakāpes pornogrāfijā un ieteikt veidus, kā mums vajadzētu reaģēt uz katru no tām.

Agrāk mūsu padoms par pornogrāfiju koncentrējās galvenokārt uz palīdzēšanu cilvēkiem izvairīties no sākotnējas saskares ar pornogrāfiju vai atvēršanos no tās atkarības. Lai arī šie pūliņi joprojām ir svarīgi, iepriekšējā pieredze un pašreizējie apstākļi rāda, ka ir nepieciešams padoms par pornogrāfijas lietošanas pakāpēm starp šīm divām galējībām, kas ir izvairīšanās no pornogrāfijas un pornogrāfijas atkarība. Lietderīgi ir koncentrēties uz četrām dažādām iesaistīšanās pakāpēm pornogrāfijā: (1) netīša saskare, (2) gadījuma rakstura iesaiste, (3) intensīva iesaiste un (4) nepārvarama tieksme (atkarība).

1. **Netīša saskare.** Es uzskatu, ka katrs netīšām ir saskāries ar pornogrāfiju. Tajā nav nekāda grēka, ja mēs novēršamies no tās un nenododamies tai. Tas līdzinās kļūdai, kas prasa labojumu, nevis grēku nožēlošanu.²
2. **Gadījuma rakstura iesaiste.** Šāda pornogrāfijas skatīšanās var būt neregulāra vai bieža, taču tā vienmēr ir tīša, un tāpēc tas ir ļaunums.

Pornogrāfija uzjunda un vairo spēcīgas seksuālās jūtas. Radītājs deva mums šīs jūtas Saviem gudriem nolūkiem, taču Viņš arī deva baušļus, kas ierobežo šo jūtu paušanu. Tās ir atļautas starp vīrieti un sievieti, kuri ir precēti. Pornogrāfija sabojā pienācīgu seksuālo jūtu paušanu un veicina seksuālo jūtu paušanu ārpus laulības saitēm. Tie, kas skatās pornogrāfiju, niekojas ar spēkiem, kas ir tik spēcīgi, ka spēj dzīvību radīt vai iznīcināt. Nedariet to!

Briesmas jebkādā tišā pornogrāfijas lietošanā, lai cik nejausa vai neregulāra tā būtu, slēpjas tajā, ka tā vienmēr vedina uz biežāku saskari ar pornogrāfiju, kas nenovēršami novedīs pie tā, ka cilvēku aizvien vairāk pārņems seksuālās jūtas un attiecīga uzvedība. Zinātnieki ir atklājuši, ka seksuāli attēli izraisa tādu vielu veidošanos smadzenēs, kas veicina seksuālās jūtas, kas savukārt veicina lielākas uzmanības veltīšanu seksuālai uzvedībai.³ Jebkāda veida vai līmeņa amorāla seksuāla uzvedība izraisa kauna sajūtas, kas

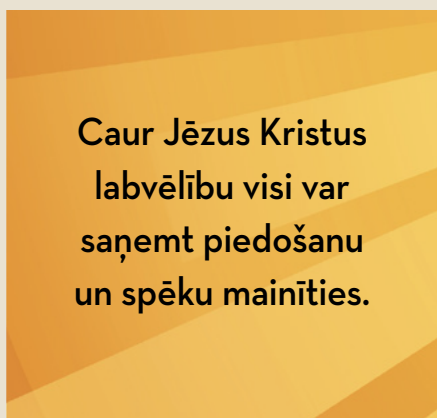
laika gaitā dziļi iesakņojas cilvēkā.

3. **Intensīva iesaiste.** Atkārtota un apzināta pornogrāfijas skatīšanās var kļūt par paradumu, „par uzvedības modeli, no kā, ja to regulāri dara, cilvēks gandrīz vairs nespēj atteikties”.⁴ Personas, kurām ir izveidojies skatīšanās paradums, sajūt nepieciešamību pēc lielāka stimula, lai sasniegtu to pašu efektu un būtu apmierinātas.

4. **Nepārvarama tieksme (atkarība).** Personai ir izveidojies pieradums, kad tā ir kļuvusi atkarīga (medicīniskais termins, ko lieto attiecībā uz narkotiku un alkohola lietošanu, nepārvaramu tieksmi spēlēt azartspēles u. tml.), kas izpaužas „neatvairāmā tieksmē” un kas „ir svarīgāka gandrīz par visu citu dzīvē”.⁵

II. Cik nozīmīgi ir saprast šīs pakāpes?

Kad mēs atpazīstam šīs atšķirīgās pakāpes, mēs arī atzīstam, ka ne visi, kas apzināti skatās pornogrāfiju, ir no tās atkarīgi. Patiesībā lielākā daļa jauno vīriešu un jauno sieviešu, kam ir problēmas ar pornogrāfiju, nav atkarīgi. Šī ir ļoti svarīga atziņa — ne tikai vecākiem, laulātajiem un vadītājiem, kas vēlas palīdzēt, bet arī tiem, kam ir šī problēma. Kāpēc tā ir svarīga?

Vispirms, jo augstāka cilvēka iesaistīšanās pakāpe — no netišas saskares līdz gadījuma rakstura vai atkārtoti apzinātai, tālāk — līdz intensīvai iesaistei un nepārvaramai tieksmei (atkarībai), — jo grūtāk ir atveseļoties. Ja personas uzvedību nepareizi klasificē par atkarību, persona var padomāt, ka ir zaudējusi rīcības brīvību un spējas pārvarēt problēmu. Tas var vājināt apņemšanos atveseļoties un nožēlot grēkus. No otras puses, skaidra sapratne par problēmas smagumu — ka tā varētu nebūt tik iesakņojusies vai galēja, kā domāts, — var dāvēt cerību un lielākas spējas pielietot rīcības brīvību, lai pārtrauktu skatīšanos un nožēlotu grēkus.

Otrkārt, tāpat kā jebkura cita grēcīga uzvedība, apzināta pornogrāfijas skatīšanās aizdzen Svēto Garu. Daži, kas ar to saskaras, sajūtis pamudinājumu nožēlot grēkus. Tomēr citi var justies samulsuši un censties slēpt savu vainas apziņu krāpējoties. Viņi var arī sākt kaunēties, kas var novest pie nepatikas un riebuma pret sevi. Ja tā notiek, pornogrāfijas skatītāji var sākt ticēt vieniem no lielākajiem Sātana meliem: ka tas, ko viņi ir izdarījuši vai turpina darīt, padara viņus par sliktu cilvēku, par necienīgiem saņemt Glābēja labvēlību un

nespējīgus nožēlot grēkus. Tā vienkārši nav taisnība. Mēs nekad neesam pārāk tālu no Glābēja un Viņa Izpiršanas.

Visbeidzot, svarīgi ir nesaukt par atkarību pat intensīvu vai pastāvīgu pornogrāfijas skatīšanos, tāpēc ka tas precīzi neraksturo obligātās grēku nožēlošanas un atveseļošanās apstākļus vai pilno būtību. Labāka sapratne par to, kur persona atrodas šajā procesā, dos arī labāku izpratni par to, kāda rīcība ir nepieciešama, lai atveseļotos.

III. Izvairīšanās no pornogrāfijas

Tagad apdomāsim, kā cilvēki var izvairīties un izkļūt no pornogrāfijas lamatām. Tas būtu noderīgi ne tikai tiem, kas cenšas pārvarēt pornogrāfijas skatīšanos, bet arī vecākiem un vadītājiem, kas viņiem palīdz. Cilvēki veiksmīgāk izvairīsies no pornogrāfijas un arī atveseļosies no tās, ja pārrunās šīs tēmas ar vecākiem un vadītājiem.⁶

Neatkarīgi no iesaistīšanās pakāpes apzinātā pornogrāfijas skatīšanās procesā, ceļš uz atveseļošanu, šķīstību un grēku nožēlošanu prasa tos pašus pamata principus: pazemību, mācekļību, apņemšanos ievērot personīgu plānu

Rīkošanās saskaņā ar šiem patiesajiem principiem arī prasa, lai cilvēki par jaunu apņemtos dzīvot kā Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācekļi un darīt to, kas šķīsta un stiprina viņus pret turpmākiem kārdinājumiem.

pārmaiņu veikšanai, atbildību un atbalstu, un pastāvēšanu ticībā.

1. Pazemība

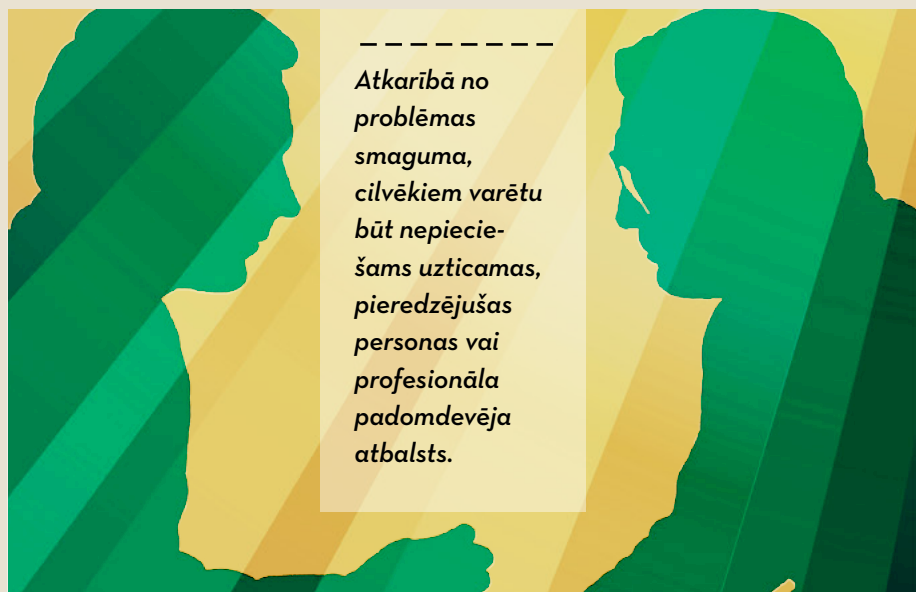
Lai patiesi uzveiktu pornogrāfiju un ar to saistīto uzvedību, cilvēkiem ir jāizkopj pazemība (skat. Etera 12:27). Vēršanās pie Tā Kunga pazemībā vada cilvēku uz noteiktu patiesu principu pieņemšanu, kuri, kad tie ir pilnībā saprasti, dāvā spēku un novērš kauna sajūtu. Daži no šiem principiem ir:

- Katrs no mums ir mīloša Debesu Tēva mīlēts bērns.
- Mūsu Glābējs, Jēzus Kristus, mīl un pazīst katru no mums personīgi.
- Mūsu Glābēja īstenotā Izpirkšana attiecas uz visiem Dieva bērniem.
- Caur Jēzus Kristus labvēlību visi var saņemt piedošanu un spēku mainīties.
- Katram no mums ir nenovērtējamā rīcības brīvības dāvana, kas mums ļauj izmantot Izpirkšanas spēku.
- Cilvēki, kas cīnās ar pornogrāfiju, var gūt cerību no apziņas, ka citi ir uzvarējuši šajā cīņā.
- Pornogrāfija ir ļauna, taču nodošanās tai nepadara cilvēku ļaunu.
- Katrs cilvēks var izvairīties no pornogrāfijas lamatām un pilnībā atveseļoties, taču tas ir iespējams vienīgi tad, ja tiek izmantots Izpirkšanas spēks.
- Patiesa nožēla par pornogrāfijas skatīšanos prasa vairāk nekā tikai tās skatīšanās pārtraukšanu. Šāda nožēla prasa sirds pārmaiņas caur Kristus īstenoto Izpirkšanu.

Šo patieso principu pieņemšana sagatavo cilvēku garīgi — rīkoties saskaņā ar tiem, kas savukārt paver durvis Tā Kunga palīdzības saņemšanai, lai veiktu nepieciešamās pārmaiņas un nožēlotu grēkus, un atveseļotos.

2. Mācekība

Rīkošanās saskaņā ar šiem patiesajiem principiem arī prasa, lai cilvēki par jaunu apņemtos dzīvot kā Tā Kunga,

Atkarībā no problēmas smaguma, cilvēkiem varētu būt nepieciešams uzticams, pieredzējušas personas vai profesionāla padomdevēja atbalsts.

Jēzus Kristus, mācekļi un darīt to, kas šķīsta un stiprina viņus pret turpmākiem kārdinājumiem. Tas nozīmē — ievērot personiskus reliģiskos paradumus: katru dienu jēgpilni lūgt Dievu un studēt Svētos Rakstus, apmeklēt Baznīcas sanāksmes, kalpot, gavēt un (kad to ir atļāvis biskaps) pieņemt Svēto Vakarēdienu, un pielūgt Dievu templī.

3. Apņemšanās ievērot personīgu plānu pārmaiņu veikšanai

Pazemīgi Jēzus Kristus mācekļi attīstīs garīgu jutīgumu, lai atpazītu tādas spēcīgas jūtas, sabiedriskās situācijas un fizisko apkārtni, kas izraisa kārdinājumu skatīties pornogrāfiju. Izanalizējuši šo kārdinājumu rosinātājus, viņi izveidos personīgu izvairīšanās plānu, lai sev palīdzētu:

- Atpazīt rosinātājus un alkas, kad tās parādās.
- Izplānot konkrētu rīcību, lai sev palīdzētu novērsties no kārdinājuma.
- Atkal vērst domas un enerģiju uz To Kungu.
- Noteikt konkrētu rīcību ikdienā, lai stiprinātu savu personīgo apņemšanos dzīvot taisnīgi.

Veidojot personīgo plānu, cilvēkiem vajadzētu lietot izcilos resursus, ko sniedz Baznīca. Piemēram, Baznīcas tīmekļvietnē OvercomingPornography.org ir resursi personām, kā arī ģimenes locekļiem un priesterības vadītājiem, kas tās atbalsta. Turklāt Baznīcas izveidotā „Atkarības pārvarēšanas programma” ir pieejama visiem Baznīcas locekļiem, kurus nomoka jebkāda atkarība, un tā palīdzēs arī viņu ģimenes locekļiem.

4. Atbildība un atbalsts

Pazemīgi Jēzus Kristus sekotāji, kuri atzīst, ka viņiem ir vajadzīgs Glābējs, arī meklēs sava bīskapa palīdzību, kurš tika Tā Kunga aicināts kā viņu priesterības vadītājs un kuram ir nepieciešamās atslēgas, lai dotu viņiem iespēju nožēlot grēkus. Ar iesaistīto personu piekrišanu, ja bīskaps sajūt tam iedvesmu, viņš var arī aicināt citu cilvēku, lai strādātu kopā un palīdzētu viņiem. Lai kādi arī būtu apstākļi, šis prezidenta Gordona B. Hinklija (1910–2008) padoms ir spēkā:

„Lūdziet To Kungu no savas dvēseles dziļumiem, lai Viņš atbrīvotu jūs no atkarības, kas jūs pavērdzina. Un kaut jums būtu drosme meklēt sava bīskapa mīlošo vadību un, ja nepieciešams, rūpīgu profesionāļu padomu.”⁷

Atkarībā no problēmas smaguma, cilvēkiem varētu būt nepieciešams uzticamas, pieredzējušas personas vai profesionāla padomdevēja atbalsts, pie kā viņi varētu vērsties jebkurā laikā, lai saņemtu stiprinājumu vājuma brīžos, un kas varētu sekot līdzī plāna ievērošanai.

5. Pastāvēšana ticībā

Personām, kas ir nožēlojušas grēkus un ir svētītas ar to, ka ir pārvarējušas vēlmi skatīties pornogrāfiju, joprojām ir jābūt modrām, tāpēc ka pretinieks vēl centīsies izmantot viņu cilvēciskās vērtības. Netīša saskare ar pornogrāfiju joprojām var notikt, neskatoties uz visiem pūliņiem no tās izvairīties. Visā mūža laikā cilvēkiem ir jābūt kontrolēt savas — Dieva dotās — seksuālās jūtas un pastāvīgi pielikt pūles būt šķīstiem.

IV. Līdzjūtība pret visiem

Tagad daži vārdi par to, kā mums ir jāizturas pret tiem, kas ir iekrituši pornogrāfijas slazdā. Mums visiem ir vajadzīga Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana. Tiem, kas cīnās ar pornogrāfiju, ir vajadzīga mūsu līdzjūtība un mīlestība,

kad viņi rīkojas saskaņā ar nepieciešamajiem principiem un sper nepieciešamos soļus, lai atveseļotos. Lūdzu, nenosodiet viņus. Viņi nav ļauni vai bezcerīgā situācijā. Viņi ir mūsu Debesu Tēva dēli un meitas. Pareizi un pilnīgi nožēlojot grēkus, viņi var kļūt tīri, šķīsti un cienīgi noslēgt katru derību un saņemt katru tempļa svētību, ko apsolījis Dievs.

Kad pienāk precību laiks, es mudinu jaunās sievietes un jaunos vīriešus būt uzmanīgiem, izvēloties partneri, kurš būs viņu dzīvesbiedrs uz visu mūžību un kurš ir tīrs un šķīsts Tā Kunga priekšā, un cienīgs ieiet templī. Cilvēki, kas

pilnībā nožēlojuši pornogrāfiska rakstura grēkus, ir šo svētību cienīgi.

V. Nobeigums

Savas dzīves laikā mēs visi saskarsimies ar seksuāla rakstura materiāliem. Mūsu mīlošā Glābēja vadībā, tostarp ar pārliecību, kas gūstama no Svētā Vakarēdiena derībām, proti, lai Viņa Gars vienmēr varētu būt ar mums (skat. M&D 20:77), mēs vienmēr varam reaģēt pienācīgi. Es liecinu, ka tas mums

ir jādara, lai baudītu Tā svētības, kuru mēs pielūdzam.

Tā darot, mēs pilnākā mērā saņemsim Glābēja mieru un paliksim uz takas, kas ved uz mūžīgo paaugstināšanu. ■

ATSAUCES

1. Skat. Dalins H. Oukss, „Pornography”, *Liahona*, 2005. g. maijs, 87.–90. lpp.
2. Skat. Dalins H. Oukss, „Sins and Mistakes”, *Ensign*, 1996. g. okt., 62.–67. lpp.
3. Skat. Donalds L. Hiltons, jaun., M.D., „Pornography Addiction— a Supranormal Stimulus Considered in the Context of Neuroplasticity”, *Socioaffective Neuroscience and Psychology*, 3. sēj. (2013. g.), socioaffectiveneuroscipsychol.net/index.php/snp/article/view/20767; skat. arī „Porn Changes the Brain”, fightthenewdrug.org.
4. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (1989. g.), „habit”.
5. *American College of Physicians Complete Home Medical Guide* (1999. g.), 564. lpp.
6. Turklāt jauniešiem un viņu vecākiem ir jābūt atklātām, taču pienācīgām sarunām par cilvēku vairošanos. Lielāka varbūtība, ka jaunieši, kuri uzzina par cilvēku seksualitāti no saviem vienaudžiem, nevis vecākiem, meklēs informāciju par to pornogrāfijā.
7. Gordons B. Hinklijs, „A Tragic Evil among Us”, *Liahona*, 2004. g. nov., 62. lpp.

Katram no mums ir nenovērtējamā rīcības brīvības dāvana, kas mums ļauj izmantot Izpirkšanas spēku.

ĪSTAJĀ VIETĀ ĪSTAJĀ LAIKĀ

SVĒTDIENAS
STUNDAS

Šī mēneša tēma:
Kļūt līdzīgākam
Kristum

Vai kāds jums ir teicis, ka tas, ko jūs izdarījāt vai pateicāt, bija tieši tas, kas viņiem bija nepieciešams? Dažreiz tas notiek tāpēc, ka Debesu Tēvs sūta jūs palīdzēt īstajā brīdī. Jūs bijāt saskaņā ar Garu, tāpēc varējāt atpazīt šo pamudinājumu no Debesu Tēva. Palieciet cienīgi un gatavi palīdzēt — jūs nezināt, kad jūs Viņam būsiet vajadzīgi, lai būtu par engeli kādam citam.

Lūk, divi stāsti par cilvēkiem, kas tieši šādi rikojās:

AUTOSTĀVVIETAS BIĻETE

Fatima Roča Gutjerresa

Reiz ar saviem draugiem no baznīcas mēs devāmies uz kino. Iebraucot tirdzniecības centrā, mums tika iedota autostāvvietas biļete. Pēc filmas mēs

aptvērām, ka esam nozaudējuši šo biļeti. Pirmajā brīdī mēs iedomājāmies, ka varam vienkārši samaksāt par biļeti, taču nevienam no mums nebija 180 peso, lai nomaksātu soda naudu.

Ja mēs nesamaksātu par autostāvvietu un atstātu mašīnu tirdzniecības centrā, tā tiktu aizvilka un tas izmaksātu vēl dārgāk. Manus draugus pārņēma izmisums, sevišķi to, kurš vadīja auto, jo tā piederēja viņa tēvam. Es pagāju nostāk, lai noskaitītu lūgšanu. Visā savā ticībā un pazemībā es lūdzu Debesu Tēvu sniegt mums padomu, kā atrisināt mūsu problēmu un drošībā atgriezties savās mājās. Es nekad neaizmirsīšu to, kas notika dažas sekundes pēc tam, kad biju pabeidzis savu lūgšanu.

Ejot atpakaļ pie mašīnas, kāds aiz manis sāka saukt mani vārdā. Tas bija Francisko, labs draugs no vidusskolas. Viņš pavaicāja, ko es daru, un es viņam pastāstīju par notikušo. Nevilcinoties viņš izvilka savu naudas maku un iedeva man pietiekami daudz naudas, lai samaksātu par nozaudēto biļeti. Šī laipnības izpausme bija kā tūlītēja atbilde uz manu lūgumu Debesu Tēvam.

Iespējams, Francisko neapzinājās, cik ļoti viņš palīdzēja, taču es zinu, ka būšu dziļi pateicīgs visu savu atlikušo mūžu.

Reizēm veidi, kādos Debesu Tēvs atbild uz mūsu lūgšanām, ir pārsteidzoši, taču tās nav nejaušības. Mūsu Debesu Tēvs un Jēzus Kristus mūs pazīst un vada mūsu dzīves gaitas.

Es zinu: ja mēs taisnīgi dzīvojam, mēs baudām neskaitāmas svētības, kuras mums var dāvāt vienīgi Debesu Tēvs, tostarp Viņa doto solījumu mums: „Ja mēs tā darīsim, mēs tiksīm paaugstināti pēdējā dienā” (skat. Almas 37:37). ■

Autore dzīvo Lejaskalifornijā, Meksikā.

TELEFONA ZVANS TIEŠI LAIKĀ

Čens Čings Čuans

Kad augu, es neticēju Dieva esamībai. Manā dzīvē bija daudz nemiera, un drūmākajās dienās es biju tik izmisis, ka vēlējos pārtraukt savu dzīvi. Tieši tad pie manām durvīm piekļāvēja misionāri. Evaņģēlijs bija tieši tas, kas man bija nepieciešams; mani pie tā vilka kā ar magnētu.

Pēc pievienošanās Baznīcai manas grūtības nebeidzās, taču es biju spējīgs stāties pretī pretinieka

ietekmei. Pirmo reizi mūžā es sajutu, kas ir laime.

Tomēr depresija tik viegli neatlaida savu tvērienu. Kādā brīdī es biju gatavs atkal padoties. Tobrīd piezvanīja bīskapa sieva — māsa Tinga. Viņa teica, ka viņai bijusi sajūta, ka vajag man piezvanīt.

Viņa pajautāja, kā man iet. Es viņai atklāju savu dvēseli. Man viņa bija kā Dieva sūtīts eņģelis.

Šis atgadījums deva man spēku. Mana ticība tika stiprināta. Es jutu, ka varu uzveikt nāvi. Es sajutu atvieglojumu, kā teikts Almas 36:2–3:

„Viņi bija jūgā un neviens tos nevarēja atbrīvot, izņemot . . . Dievu. . . .”

Tas, kas uzticēsies Dievam, tiks atbalstīts savos pārdzīvojumos un savās grūtībās, un savās ciešanās, un tiks paaugstināts pēdējā dienā.”

Man vēl joprojām ir grūtības, taču mani vēlreiz tik viegli neuzveiks. Dievs mani ir atbalstījis

visās manās grūtībās un raizēs.

Viņš mani ir izglābis no garīgā cieta un gūsta, pat no nāves. Viņš ir mans Glābējs. ■

Autors dzīvo Taičungā, Taivānā.

DIEVS MŪS UZMANA

„Dievs patiešām redz mūs, un Viņš ir nomodā par mums. Taču mūsu vajadzības Viņš parasti apmierina ar kāda cita cilvēka palīdzību. Tādēļ ir ļoti svarīgi, lai mēs kalpotu cits citam Dieva valstībā.”

Prezidents Spensers V. Kimbals (1895–1985), *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006. g.), 82. lpp.

TAVA DZĪVES GRĀMATA

Ko tu tajā rakstīsi?

Ar katru dienu atveras jauna lappuse, kurā rakstīt. Dzīvo tā, lai katrā lappusē būtu rakstīts: „Es priecājos, ka to izdarīju,” nevis – „Kaut es būtu to izdarījis.”

(Skat. L. Toms Perijs, „How to Fill Your Book of Life”, Līahona, 2014. g. febr., 61. lpp.)

1. Mozus 1:26-27

Ko nozīmē – tikt radītam pēc Dieva tēla?

DIEVA TĒLS

„Tas, ka atzīstam spēku, kas ir augstāks par mums pašiem, nekādā gadījumā „nepazemina”; drīzāk tas paaugstina. Ja vien mēs sapratīsim, ka esam radīti pēc Dieva tēla, mums neliksies, ka Viņam būtu grūti tuvoties. . . . Šīs zināšanas, kas iegūtas caur ticību, sniegs iekšēju un dziļu mieru.”

Prezidents Tomass S. Monsons, „The Lighthouse of the Lord”, *Ensign*, 1990. g. nov., 95.–96. lpp.

DARĪSIM –

šis darbības vārds daudzskaitlī liek mums domāt, ka Dievs runā ar kādu — un tā arī ir. Džozefs Smits mācīja: „Sākumā galvenais Dievs sasauca Dievu padomi; un viņi sanāca kopā un sagatavoja plānu, lai radītu pasauli un apdzīvotu to” (*History of the Church*, 6:308). Šajā padomē bija Tas Kungs, Jēzus Kristus, un citi (skat. Mozus 2:26–27; Abrahāma 4:26–27).

PĒC MŪSU LĪDZĪBAS

„Dievs Pats reiz bija tāds, kādi mēs esam tagad, un ir paaugstināts cilvēks, un sēd tronī Debesīs! Tas ir liels noslēpums. Ja priekšgars tiktu noņemts

šodien un . . . ja jūs Viņu redzētu šodien, jūs Viņu redzētu cilvēka izskatā — līdzīgu jums pašiem, savā personā, tēlā un veidā līdzīgu cilvēkam.”

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits (2007. g.), 40. lpp.

26 Tad Dievs sacīja: „Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības; tie lai valda pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār lopiem, un pār visu zemi un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū.”
27 Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja.

„Cilvēks ir Dieva bērns, veidots pēc dievišķa tēla un apveltīts ar dievišķām īpašībām, un tāpat kā mirstīga tēva un mātes zīdāinis bērns spēj ar laiku izaugt par pieaugušu cilvēku, tā arī neattīstīta debesu vecāku atvase spēj, uzkrājot pieredzi gadu tūkstošiem un miljardiem, attīstīties un kļūt par Dievu.”

Augstākais prezidijs, „The Origin of Man”, *Improvement Era*, 1909. g. nov., 81. lpp.; *Ensign*, 2002. g. febr., 30. lpp.

VALDĪŠANA

„Zeme un viss uz tās ir jālieto atbildīgi, lai uzturētu cilvēces ģimeni. Tomēr visi ir pārvaldnieki — nevis īpašnieki — pār šo Zemi un tās papildinību un būs atbildīgi Dieva priekšā par to, ko viņi dara ar Viņa radībām.”

„Environmental Stewardship and Conservation”, *mormonnewsroom.org*; skat. arī Mācības un Derību 104:13–15.

VĪRIETIS VAI SIEVIETE

„Visi vīrieši un sievietes līdzinās Visuma Tēvam un Mātei un burtiski ir Dievības dēli un meitas.”

Augstākais prezidijs, „The Origin of Man”, *Improvement Era*, 1909. g. nov., 78. lpp.; *Ensign*, 2002. g. febr., 29. lpp.

„Dzimumam ir ļoti būtiska loma, šī iezīme nosaka cilvēka identitāti un mērķi gan pirmslaicīgajā, gan laicīgajā, gan mūžīgajā dzīvē.”

Skat. „Ģimene — vēstījums pasaulei”, *Liahona*, 2010. g. nov., 129. lpp.

Redaktora piezīme: šī lappuse nav paredzēta, lai sniegtu vispusīgu skaidrojumu par izvēlētajiem semināra prasmīgi pārzināmajiem pantiem, bet gan lai tikai sniegtu ievirzi jūsu pašu studijām.

MANI PATIESĪBAS MEKSLĒJUMI

Man vienmēr mācīja, ka Dieva nav, taču es nolēmu pats to noskaidrot.

Pengs Hua

Tā kā es uzaugu konkurējošā un nereliģiskā Āzijas valstī, man vienmēr bija stipra vēlēšanās kļūt par veiksmīgu cilvēku, taču man nebija nekādu vadošu, mūžīgu jeb patiesu principu. Manā valstī „veiksmīgs” nozīmēja — bagāts un ietekmīgs.

Mani vecāki vienmēr man mācīja, ka Dieva nav. Viņiem reliģija vai Dievs bija blēņas, kas domātas vienīgi vājiem cilvēkiem. Ilgu laiku es sevi uzskatīju par ateistu. Viņi man mācīja, ka varu paļauties uz sevi un ne uz vienu citu. Tādēļ jau no mazotnes es savas augstās ambīcijas izmantoju kā motivāciju ārkārtīgi cītīgai studēšanai un darbam.

Mani vecāki no manis daudz sagaidīja. Viņi vēlējas, lai man visu laiku būtu labas atzīmes. Mani apbēdināja tas, kad redzēju viņus vīlušos vai kad viņi savā starpā strīdējās, kad biju saņēmis sliktu atzīmi. Līdztekus savām ierastajām mācībām, man arī vajadzēja pildīt papildu mājas darbus nedēļas nogalēs, lai mana vidējā atzīme būtu „A”.

Pat tad, kad biju sasniedzis izvīzītos mērķus, es joprojām sajutu, ka manā dzīvē bija jānotiek kaut kam svarīgākam. Dziļi sirdī es zināju, ka dzīvē vajadzēja būt kaut kam svarīgākam.

Kādu dienu es pats nolēmu noskaidrot, vai tiešām ir Dievs. Ja Viņš ir, es vēlējos zināt, ko Viņš vēlējas, lai es daru, vai arī uzzināt, vai reliģija ir tikai blēņas, ko radījuši cilvēku iztēle. Es nebaidījos saņemt nevienu no šīm divām atbildēm. Es vienīgi vēlējos patiesību.

Ap šo pašu laiku es sadraudzējos ar vienu savas basketbola komandas biedru — Teiloru. Kādu rītu es palūdzu

viņu aizvest mani uz skolu. Viņš piekrita, taču man bija jāceļas stundu agrāk, lai ar viņu apmeklētu semināru. Es negribīgi piekritu, nezinot, kas tas bija. Man patika seminārs — vairāk gan tā dēļ, ko es sajutu, nevis ko es uzzināju.

Drīz vien Teilors uzaicināja mani doties ar viņu uz Baznīcu. Sākotnēji es domāju, ka Baznīca bija nedaudz garlaicīga un dīvaina, taču galu galā mani aizskāra siltā un mierīgā sajūta, ko piedzīvoju dievkalpojumos.

Tomēr mani joprojām nepārliecināja tas, ka šai labajai sajūtai bija kas kopīgs ar Dievu. Kā es varēju zināt, ka tā nenāca no manis? Kā es varēju zināt, ka es pats nelīku sev tā justies?

Pēc daudzām iekšējām pārdomām es devos pie Teilora mammas, lai gūtu atbildes. Viņa man pateica, ka es varu saņemt atbildes, lasot Svētos Rakstus un lūdzot Dievu par to, ko vēlos zināt. Es lūdzu Dievu, nesaņemot nekādas atbildes, un man bija grūti paklausīt likumiem un baušļiem, par kuriem mācījos. Daudzas reizes es biju neapmierināts. Es sagaidīju apbrīnojamu un dramatisku Dieva parādīšanos vai kādu brīnumainu notikumu, kas pierādītu Dieva esamību. Būtībā es vēlējos nesatricināmu liecību uzreiz. Patiesībā, jo vairāk es lūdzu, jo lielāku skaidrību sajutu savā dzīvē. Jo vairāk ievēroju baušļus, jo laimīgāks kļuvu. Jo vairāk lasīju Svētos Rakstus, jo vairāk atklāsmju saņēmu. Pakāpeniski mana liecība pieauga — līdzīgi uzlecošai Saulei.

Pagāja divi gadi, kamēr nolēmu tapt kristīts Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā. Lai arī es iepriekš dzīvoju saskaņā ar daudziem labiem morāles standartiem un

MĒS VARAM IZVĒLĒTIES TICĒT

„Pārliecība, liecība un ticība nav pasīvi principi. Tie nerodas paši no sevis. Pārliecība ir kaut kas, ko mēs izvēlamies, – mēs ceram

uz to, mēs darbojamies saskaņā ar to un mēs uzpurējamies tās dēļ. Mēs nesāksim ticēt Glābējam un Viņa evaņģēlijam gadījuma pēc, tieši tāpat kā mēs nelūgsim Dievu vai nemaksāsim desmito tiesu gadījuma pēc. Mēs aktīvi izvēlamies ticēt, tieši tāpat kā mēs izvēlamies ievērot citus baušļus.”

Elders L. Vitnijs Kleitons no Septiņdesmito prezidija, „Izvēlieties ticēt” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 38. lpp.

principiem, tagad varu teikt, ka esmu atradis mūžīgo un galīgo patiesību: Dievs dzīvo. Jēzus ir Kristus, mūsu Glābējs un Pestītājs. Debesis ir atvērtas. Dieva praviētis ir uz Zemes šodien. Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana ir īsta. Dievs patiesi piedod visiem grēciniekiem, kas nožēlo grēkus. Es, iespējams, neesmu tik gudrs vai apdāvināts kā citi cilvēki, taču zināšanas, kas man ir, ir nenovērtējamas. ■

Autors dzīvo Kalifornijā, ASV.

Apbrīnojami

JAUNIE VĪRIEŠI UN JAUNĀS SIEVIETES SVĒTAJOS RAKSTOS

Jūs varat daudz mācīties un sekot daudzu taisnīgu jauniešu piemēriem, kuru pieredze saglabāta Svētajos Rakstos.

Žizele Gutjēra

Tas Kungs mīl Baznīcas jauniešus. Viņš jums ļoti uzticas. Katrā laikmetā Tas Kungs ir iedvesmojis drošsirdīgus jaunos vīriešus un jaunās sievietes, lai vadītu un svētītu Savu tautu. Viņam ir nepieciešams viņu radošums, drosme un oriģinalitāte. Tā tas vienmēr ir bijis, un tā tas turpinās būt.

Daudzie jauno varoņu piemēri kā zelta diegs vijas cauri Svētajiem Rakstiem. Lai gan viņi dzīvoja pirms ilga laika, jūs varat sekot viņu piemēriem un attiecināt tos uz savu dzīvi. Viņiem bija problēmas ģimenē; viņi dzīvoja starp netaisnīgiem cilvēkiem; viņi satikās ar „Goliātiem”, taču viņu drosme, paklausība un ticība Jēzum Kristum palīdzēja izturēt grūtības — gluži tāpat kā šīs īpašības var palīdzēt arī jums.

Ābrahāms

Ābrahāma apņēmība, drosme un gatavība pacelt savu balsi pret ļaundarībām bija apbrīnojama — vēl apbrīnojamāka tādēļ, ka viņa tēvs pielūdza elkus. Būdam jauns vīrietis, viņš tik stipri pastāvēja par taisnīgumu, ka gandrīz zaudēja dzīvību, kļūstot par upuri. (Skat. Ābrahāma 1:2–7.)

Jāzeps no Ēģiptes

Viņš bija 17 gadus vecs, kad viņa vecākie brāļi viņu pārdeva verdzībā, tomēr ar Tā Kunga svētībām Jāzeps šajā sarežģītajā situācijā varēja paveikt ko labu. Viņu neuzvarēja, jo viņš nekad nepadevās. Viņa pašlāvība uz To Kungu bija nemainīga. Jāzeps iekšējais diženums atklājās tajā cēlajā veidā, kā viņš piedeva tās netaisnības, kas viņam bija nodarītas. (Skat. 1. Mozus 37:45.)

Dāvids

Pusaugu gados Dāvids bija gans, un viņš cīnījās ar lāci un lauvu, lai aizsargātu sava tēva avis. Viņa pašapziņa neradās no viņa prasmēm ganīt avis; to radīja viņa ticība Debesu Tēvam, kas atklājās viņa cīņā pret Goliātu. (Skat. 1. Samuēla 17:32–54.)

Estere

Viņai bija apņēmība pakļaut savu dzīvību briesmām, lai glābtu savu tautu. Tieši Esteres garīgās rakstura īpašības, nevis skaistums padarīja viņu par dižu personību. (Skat. Esteres 8:4–5.)

Daniēls

Par spīti tam, ka citi to nedarīja, viņš paklausīja Tā Kunga veselības likumam. Viņš lūdza, lai gan ķēniņš bija aizliedzis lūgt Debesu Tēvu.

Pateicoties viņa taisnīgumam un atvērtībai sajūst Gara iedvesmu, Tas Kungs svētīja Danielu ar sapņu un vīziju tulkošanas dāvanu. Viņš saņēma no Debesu Tēva spēku un gudrību tik lielā mērā, ka brīžos, kad draudēja briesmas, viņam tika pavērti debesu spēki. (Skat. Daniēla 1:6.)

Nefijs

Nefijs bija apbrīnojams piemērs, kad viņš teica: „Es iešu un darīšu to, ko Tas Kungs ir pavēlējis” (1. Nefija 3:7). Viņam bija drosme darīt to, ko viņam lūdza. Vai viņš dzīvoja ērtā mājā? Nē, viņš daudzus gadus dzīvoja tuksnesī. Vai viņam labi veicās? Nē, viņa brāļi bieži bija uz viņu dusmīgi un dažreiz centās viņu nogalināt. Tomēr viņš paklausīja Tā Kunga pavēlēm.

Divi tūkstoši jauno amoniešu

Šos jaunus vīriešus audzināja uzticīgi vecāki, un viņu ticība tiem

vārdiem, ko teica viņu mātes, svētīja viņus. Viņi mācījās klausīties un precīzi paklausīt, un savās kaujās viņi nešaubījās, ka viņu Tēvs Debesīs viņus pasargās. (Skat. Almas 56:45–48.)

Mormons

15 gadu vecumā arī Mormonu apmeklēja Tas Kungs, jo viņš bija pazemīgs, tīrs un šķīsts, neskatoties uz apkārt esošo ļaunību nekrietnībām. 16 gadu vecumā Mormons kļuva par karapulka vadītāju. Vēlāk viņam uzticēja saglabāt Svētos Rakstus. (Skat. Mormona 1.–2. nod..)

Džozefs Smits

14 gadu vecumā viņš pētīja Svētos Rakstus un lūdza, lai uzzinātu, kurai baznīcai pievienoties. Tas Kungs viņu aicināja atjaunot evaņģēliju un Jēzus Kristus Baznīcu. Neskatoties uz daudziem šķēršļiem un grūtībām, Džozefs veltīja visu savu dzīvi šī uzdevuma

izpildīšanai. 17 gadu vecumā viņu apmeklēja eņģelis Moronijs, kurš viņam parādīja zelta plāksnes. Jau agrā jaunībā Džozefs Smits bija spēcīgs skolotājs un liels piemērs apkārtējiem. (Skat. Džozefs Smits — Vēsture 1. nod.)

Jūsu dienas

Vai apbrīnojamu jauno vīriešu un sieviešu laiks ir beidzies? Nē! Eņģelis Moronijs pateica Džozefam Smitam, ka Joēla pareģojums drīz tiks piepildīts:

„Es [Tas Kungs] izliešu Savu Garu pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības.

Arī pār kalpiem un kalponēm Es izliešu tais pašās dienās Savu Garu” (Joēla 2:28–29; skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:41). ■

Autore bija semināra skolotāja, dzīvoja Vācijā un nomira 2012. gadā.

„Kad mana mamma bija slima, mēs gavējām un lūdzām par viņu, taču viņa vienalga nomira. Kā lai ar to samierinos?”

Tas ir skumjš laiks tavā dzīvē. Tas ir normāli, ka vēlies saņemt mierinājumu un atbildes uz saviem daudzajiem jautājumiem: „Kāpēc viņa neizdzīvoja? Vai es viņu atkal redzēšu? Kā es dzīvošu bez viņas?”

Jēzus Kristus evaņģēlijs piedāvā gan mierinājumu, gan atbildes. Tas Kungs apsoliņa: „Svētīgi ir visi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti.” (3. Nefija 12:4.) Meklē Svēto Garu, jo Viņš ir Aizstāvis.

Tu vēlies zināt, vai tavas lūgšanas tika sadzirdētas. Tu vari būt drošs: Debesu Tēvs vienmēr dzird mūsu lūgšanas. Svētie Raksti un mūsdienu pravieši mums apsola, ka tā ir patiesība. Tas, ko Tas Kungs teica Džozefam Smitam, attiecas arī uz tevi: „Tavas lūgšanas un tavu brāļu lūgšanas ir nonākušas Manās ausīs” (M&D 90:1). Taču mums ir jāatceras, ka Debesu Tēvs atbild uz mūsu lūgšanām, paturot prātā mūžīgo perspektīvu (skat. Jesajas 55:8–9). Tāpēc mēs sekojam Glābēja piemēram, kad Viņš, lūdzot pēc svētībām, sirsniģi atzina, lai Tēva prāts notiek (skat. Lūkas 22:42).

Lai arī tas ir grūti, šis pārbaudījums var būt tavas izaugsmes laiks. Tu vari iemācīties ticēt Dieva prātam, pat ja tas nozīmē, ka tava mamma netika izdziedināta. Protams, tu gribēji, lai viņa dzīvo. Bet šis zemes dzīves pārbaudījums slēpjas tajā, lai uzticētos Dievam — jo īpaši tad, kad tas ir grūti. Ja tu Viņam uzticies, „visas lietas strādās kopā [tavam] labumam” (M&D 90:24).

Nāve ir daļa no ieceres

Saskaņā ar mūsu Debesu Tēva laimes iecerī, kas paredzēta mums, mūsu atgriešanās Viņa klātbūtnē ir balstīta uz nāvi un augšāmcelšanos, kas mums palīdzēs izmainīties no šī mirstīgā stāvokļa — nemirstīgā stāvoklī. Tev ir tikai jāpieņem fakts, ka nāve ir daļa no ieceres, un jātic, ka kādu dienu tu atkal varēsi būt kopā ar savu mirušo māti. Zini, tava māte ir garu pasaulē un gaida tevi.

Deivids M., 18 gadi, Rietumu Kasai, Kongo Demokrātiskā Republika

Viņa ir garu pasaulē

Pirms diviem gadiem manai mātei uzstādīja diagnozi — audzējs. Man nepatika skatīties, kā viņa cieš no sāpēm, un es vēlējos, kaut varētu kaut ko izdarīt. Lai arī manai mātei kļuva labāk, tā bija smaga pieredze. Tava māte ir vietā, kur viņa nejūt nedz sāpes, nedz ciešanas. Ir grūti viņu vairs neredzēt, bet tu nekad neesi viens. Viņa vienmēr tevi mīlēs, un mūsu Debesu Tēvs vienmēr būs tev klāt, lai stiprinātu tevi, kad tu juties nomākts. Tevi nekad nepametīs. Jēzus Kristus izcieta pasaules sāpes; Viņš zina, kā tu juties un kas tev ir jāpārdzīvo. Rikojies tāpat kā es, kad man bija grūti brīži, — tuvojies Viņam, un Viņš atvieglos tavus slogus.

Šilohs V., 18 gadi, Čivava, Meksika

Tava ģimene tiks atkal apvienota

Mana māte nomira, kad man bija tikai 12 gadi. Tajā laikā es nebiju Baznīcas locekle. Kad viņa bija slima, es daudz lūdzu, lai manai mātei kļūtu labāk. Man bija liela ticība, un es uzticējos Dievam cerībā, ka viņa izveseļosies. Diemžēl viņa neizveseļojās. Es jautāju, kāpēc viņai bija jāmirst tik agrā vecumā un jāatstāj mani laikā, kad es vēl biju pusaudze. Es biju dusmīga, un kaut kādā brīdī es sāku šaubīties, vai Dievs eksistē. Tagad, kad es esmu Baznīcas locekle, es saprotu glābšanas ieceri. Es zinu, ka viņa gaida mani un ka mūsu ģimene atkal būs kopā.

Inae L., 19 gadi, Minas Gerais, Brazīlija

Pārbaudījumi mūs māca

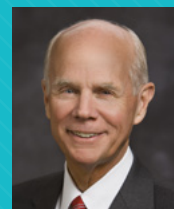
Mana mamma nomira pirms trīs gadiem. Tavas attiecības ar Debesu Tēvu un Glābēju uzlabosies, ja tu raudzīsies uz Viņiem savos grūtību brīžos. Tu atklāsi, ka šis pārbaudījums, lai arī cik traģisks būtu, var būt arī svētība. Lūdz savam Tēvam debesīs pēc miera un mierinājuma. Uzticies Tā Kunga iecerei, kas paredzēta tev. Pieņem to, ka Debesu Tēvs zina, kurp mēs dodamies un kas mums ir nepieciešams, lai tur nonāktu. Tas Kungs mīl tevi un vēlas, lai tu gūtu prieku. Mūsu pārbaudījumi ir domāti, lai mācītu mūs un padarītu mūs stiprākus.

Megana B., 18 gadi, Ontārio, Kanāda

Tu atkal viņu redzēsi

Manas mammas māte nomira, kad manai mammai bija 17 gadi. Ģimene gavēja un lūdza par viņu vairāku nedēļu garumā, pirms viņa nomira. Viņai arī tika dota priesterības svētība. Galvenais, kas sniedza manai mātei mieru, bija zināšanas par to, ka viņa varētu redzēt savu māti atkal nākamajā dzīvē. Manas mammas mērķis ir nodzīvot savu dzīvi tā, lai viņa būtu šīs svētības cienīga. Es bēdājos par to, ka nevaru viņu satikt šajā dzīvē, bet ar nepacietību gaidu laiku, kad mēs beidzot satiksīmes.

Kari R., 15 gadi, Jūta, ASV

TU IZDARĪJI VISU, KO VARĒJI

„Attiecībā uz slimo dziedināšanu [Tas

Kungs] ir skaidri pateicis: „Un vēl, notiks, ka tas, kam ir ticība Manī tikt dziedinātam *un nav nolemts nāvei*, tiks dziedināts” (M&D 42:48; uzsvērums pievienots). Pārāk bieži mēs ignorējam šo nosacījumu – „un nav nolemts nāvei”... Nekritiet izmisumā, kad ir noskaitītas dedzīgas lūgšanas un dotas priesterības svētības, bet jūsu mīļotajam cilvēkam nav kļuvis labāk vai tas pat nomirst. Zināšanas par to, ka jūs izdarījāt visu, ko varējāt, mierinās jūs... Lūgšanas, gavēšanas un ticības pieredze tikpat labi varētu būt vairāk domāta *mūsu* labumam.”

Elders Lanss B. Vikmans, Septiņdesmito loceklis no 1994. līdz 2000. g., „But If Not”, *Liahona*, 2002. g. nov. 30.–31. lpp.

NĀKAMAIS JAUTĀJUMS

„Daži cilvēki man saka, ka man ir nepieciešami draugi, kas nepieturas pie maniem standartiem, lai es stiprinātu savus standartus. Vai tā ir patiesība?”

Līdz 2015. gada 15. novembrim sūtiet savas atbildes un, ja vēlaties, augstas izšķirtspējas fotogrāfiju uz liahona.lds.org, uz e-pasta adresi liahona@ldschurch.org vai pa pastu (skat. adresi 3. lpp.).

Savā e-pastā vai vēstulē jāiekļauj šāda informācija un atļauja: (1) vārds un uzvārds, (2) dzimšanas datums, (3) biskapija vai draudze, (4) stabs vai apgabals, (5) tava rakstiska atļauja vai, ja tev nav 18 gadu, tavu vecāku rakstiska atļauja (pietiek ar e-pastu) publicēt tavu atbildi un fotogrāfiju.

Atbildes var tikt rediģētas, lai būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

Uzvaras lēmums

Tā bija viņas iespēja spēlēt uzvarētāju komandā — kā viņa varētu pateikt nē?

Merisa Vidisone

Baznīcas žurnāli

Balstīts uz patiesu stāstu

„Piemini sabata dienu, ka tu to svēti” (Mosijas 13:16).

Miranda iesteidzās iekšā pa parādes durvīm, pateicībā, ka karstajā vasaras dienā mājās bija vēsāks nekā ārā. Viņa bija sasvīdusi pēc pēdējās šīs sezonas futbola spēles un saniknota, jo viņas komanda „Teal Turbos” bija zaudējusi. Atkal.

Mamma ienāca istabā, nesdama ūdens pudeli un maisiņu ar pāri palikušajām apelsīna šķēlītēm no spēles. „Tu aizvadīji lielisku spēli. Būt par vārtsargu ir ļoti grūti.”

Miranda spēlēja labi — viņa bija bloķējusi daudzus metienus un spērusi spēcīgāk kā parasti. Taču lielākā daļa pārējo komandas meiteņu nekad agrāk nebija spēlējušas futbolu, un šodien viss bija skaidrs: viņas bija zaudējušas katru šīs sezonas spēli.

„Es tikai vēlos būt komandā, kas laiku pa laikam uzvarētu, saproti mani?” No Mirandas acu kaktiņiem noritēja dažas asaras un uzkrita viņas zili-zaļajam krekliņam. Kad viņa samiedza acis, atskanēja telefona zvans.

Mamma pacēla klausuli un pēc mirkļa teica: „Tas ir tev.”

„Sveiki, Miranda? Te zvana Toms, „Chili Kickers” treneris. Es šodien skatījos tavu spēli. Tu biji lieliska.”

Mirandas sirds sāka daudzies ātrāk. „Chili Kickers” bija labāka komanda ligā!

„Nākamajā mēnesī mūsu komanda dosies uz reģionālo čempionātu. Tu šodien spēlēji tik labi, ka es vēlos, lai tu dotos kopā ar mums kā rezerves vārtsargs.”

Mirandas sirds gandrīz izlēca no krūtīm. Tā bija viņas iespēja spēlēt uzvarētāju komandā!

„Es labprāt dotos!” Miranda teica. Viņi dažas minūtes pārrunāja nianses, tad viņa nolika klausuli un ieskrēja istabā, lai visu pastāstītu mammai. Viņas kopā sāka pierakstīt treniņu un spēļu datumus ģimenes kalendārā.

Pēkšņi mammas roka sastinga virs viena no kalendāra laukumiem.

„Ak, nē! Miranda, šīs spēles notiek svētdienā. Ņem, paskaties.” Viņa

PRIEKA DIENA

Raksti mums māca, ka Sabatam jābūt priecīgai dienai (skat. Jesajas 58:13). Ko priecīgu tu vari darīt svētdienās? Kādos skaistos, radošos veidos tu vari pielūgt Debesu Tēvu?

norādīja uz spēļu grafiku un norai- zējusies paskatījās uz Mirandu. „Ko, tavuprāt, mums vajadzētu darīt?”

Mirandas sirds pamira, un viņa iekoda lūpā, domājot par iespējām. Mamma varētu ļaut viņai spēlēt, ja viņa palūgtu, taču iedomājoties par spēli svētdienā — un it īpaši par to, ka nevarēs tikt uz baznīcu —, viņai sagriezās vēders. Viņa zināja, ka svētdienas paredzētas iešanai uz baznīcu un Dieva pielūgšanai, un viņa nevarētu to darīt, spēlējot futbolu.

„Es domāju, man vajadzētu viņam atzvanīt un pateikt, ka nevaru spēlēt,” Miranda teica. Viņa ļoti centās neraudāt. Lai gan viņa zināja, ka tas bija pareizais lēmums, bija grūti atteikties no tā, ko viņa tik ļoti vēlējās.

„Un zini, ko es domāju?” mamma teica, cieši apskaujot viņu. „Es domāju, ka tu esi brīnišķīgs bērns.”

Tajā svētdienā, kad Miranda sēdēja Sākumskolā, viņa domāja par labo lēmumu, kuru viņa bija pieņēmusi. Treneris bija pārsteigts, kad Miranda bija piezvanījusi un pateikusi, ka nevar spēlēt futbolu svētdienās. Viņš bija centies likt viņai pārdomāt, taču viņa savu lēmumu nemainīja. Tagad, klausoties Sākumskolas dziesmas un mācības, Miranda pasmaidīja. Mierpilnā sajūta viņas sirdī lika apjaust, ka viņa bija istajā vietā. Galu galā viņa bija pieņēmusi uzvaras lēmumu. ■

JAUTĀJUMU STŪRĪTIS

Kas tev patīk visvairāk tajā, ka esi Baznīcas loceklis?

Man patīk, ka Svētā Vakarēdiena laikā mēs pieņemam maizi un ūdeni, lai atcerētos Jēzu Kristu. Maize atgādina mums par Viņa miesu, un ūdens atgādina mums par Viņa asinīm. Kad pieņemam Svēto Vakarēdienu, mēs varam aizvērt acis un domāt par visu, ko Jēzus mūsu labā ir izdarījis.

Ava Dž., 9 gadi, Ziemeļkarolīna, ASV

Man ļoti patīk iet uz Sākumskolas stundām un dziedāt dziesmas.

Heidens H., 5 gadi, Jūta, ASV

Man patīk mācīties par Jēzu Kristu un man patīk apmeklēt Sākumskolu un sadraudzēties.

Ketrina V., 7 gadi, Ziemeļkarolīna, ASV

Man patīk mācīties par to, ka ģimenes var būt kopā mūžīgi. (Renē)

Es varu iegūt draugus, es varu lasīt Svētos Rakstus katru dienu, un es varu mācīties evaņģēliju. (Ralfs)

Renē un Ralfs E., 9 un 10 gadi, Metro Manila, Filipīnas

Man ļoti patīk, ka varu sadraudzēties ar daudziem jauniem draugiem un mācīt par evaņģēliju saviem draugiem, kas nav Baznīcas locekļi. Es klausos vispārējo — kā runā pravietis un apustuļi. Ģimenes mājvakari arī ir ļoti jauki, tāpēc ka dažreiz mēs ejam ārā ēst saldējumu. Ļam, ļam!

Savanna H., 12 gadi, Vašingtona, ASV

Man ļoti patīk sajūst Svēto Garu. Es varu spēcīgi sajūst Svēto Garu, kad klausos runas un stundas. Es arī to sajūtu, kad palīdzu citiem.

Keilija C., 7 gadi, Virdžīnija, ASV

Man visvairāk patīk tas, ka mēs varam vienlaicīgi mācīties un spēlēties, un mēs varam vairāk uzzināt par Jēzu Kristu.

Man patīk mācīties par Viņu, tāpēc ka Viņš ir mans Glābējs. (Liza)

Man patīk mācīties par Jēzu, un es zinu, ka Jēzus mūs mīl. (Lalo)

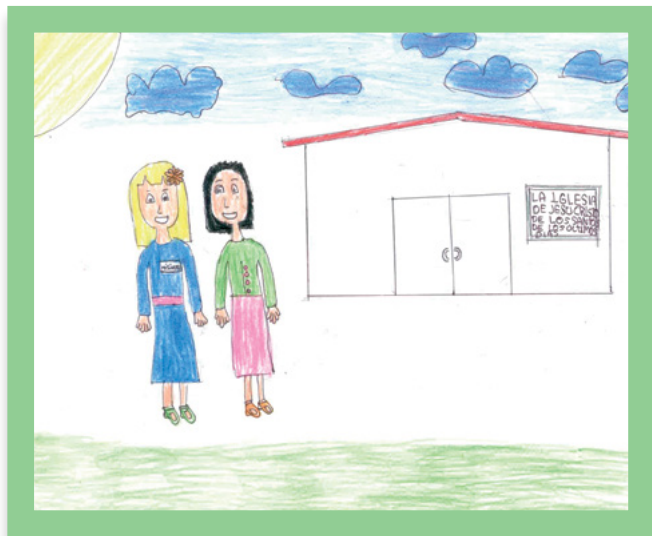
Liza un Lalo S., 8 un 6 gadi, Kalifornija, ASV

NĀKAMAIS JAUTĀJUMS

„Kad mana mamma un tētis strīdas, es ļoti uztraucos un bēdājos. Ko es varu darīt?”

Vai jums ir kāds padoms šajā gadījumā? Atsūtiet savu atbildi un fotogrāfiju līdz 2015. gada 31. oktobrim. Mūsu adresi skatiet 3. lappusē vai sūtiet mums e-pastu uz adresi liahona@ldschurch.org. (Tēmas ailē ierakstiet: „Question Corner”.) Neaizmirstiet iekļaut vecāka atļauju!

Atbildes ir domātas palīdzības saņemšanai un perspektīvas sniegšanai, tie nav oficiāli Baznīcas mācības paziņojumi.

Māsas misionāres, Abrila S., 9 gadi, Meksika

Četri zēni no vienas bīskapijas
Argentīnā tika kristīti vienā dienā.
Viņu bīskaps (centrā) stāv
kopā ar viņiem.

PATEICOS TEV, DIEVS,

Par gaismu pateicos Tev, Dievs,
Jo spīd tā nakti un dien'.

Par kokiem, Dievs, Tev pateicos,
Kas aiztur vējus — spēcīgos.

Mana pateicība Tev, Dievs, nav
vārdos izsakāma,

Taču no sirds zinu, ka Tevis radīta
ir dzīve — mana.

Un, lai gan mans dzīves ceļš ne vienmēr
ir viegls,

Kamēr vien esmu dzīvs, esmu pateicīgs.

Nišja Dž., 10 gadi, Palau Republika

Mans brālis un ģimenes draugs saņēma savus misijas aicinājumus. Mēs braucām astoņas stundas uz Freibergas templi Vācijā, lai viņi varētu saņemt savus tempļa dāvinājumus.

Mēs palikām tur piecas dienas, lai mana ģimene varētu paveikt daudz tempļa darba. Tempļa apkārtnē ir viesu nams ģimenēm. Es kopā ar vēl dažiem bērniem palīdzēju dārzniekam, un viņš mums iedeva saldējumu. Mums bija ļoti jautri.

Es ar nepacietību gaidu nākamo gadu, kad man būs 12 gadi un es varēšu izpildīt kristīšanos templī.

Alicka S., 11 gadi, Slovākija

Pēteris, Kornēlijs un eņģelis

Ērina Sandersone

Kad Jēzus bija augšāmcēlies un atgriezies Debesīs, Pēteris un citi apustuļi daudzviet sludināja, taču vienīgi jūdu tautai.

Kornēlijs bija romiešu armijas virsnieks. Viņš ticēja Dievam, taču nebija jūdu izcelsmes. Viņam parādījās eņģelis un lika viņam uzmeklēt Pēteri. Kornēlijs nosūtīja

savus vīrus, lai tie sameklētu Pēteri, un Svētais Gars pateica Pēterim, lai viņš dodas tiem līdz.

Kornēlija namā Pēteris mācīja ļaudis, kas tur bija pulcējušies. Viņš pastāstīja tiem par Jēzus Kristus evaņģēliju, un tie sajuta Svēto Garu un zināja, ka tas

ir patiess. Kad Pētera draugi uzzināja, ka viņš bija sludinājis ļaudīm, kas nebija jūdu izcelsmes, viņi bija sašutuši. Taču Pēteris tiem pastāstīja, ka viņš bija uzzinājis, ka Jēzus Kristus evaņģēlijs ir domāts ikvienam cilvēkam. (Skat. Ap. d. 10:1–48; 11:1–18.) ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

Elders

Māsa

Māsa

Elders

GATAVOJIES DALĪTIES!

Viens veids, kā kļūt par labu misionāru, ir censties būt līdzīgākam Jēzum. Izgriez šīs plāksnītes un ieraksti rakstura iezīmes, kuras vēlies pilnveidot. Varbūt tu vēlies kļūt par „Elderu laipno” vai „Māsu pateicīgo”. Novieto plāksnīti vietā, kur tā var atgādināt tev par tavu mērķi.

ĢIMENES SARUNA

Izlasiet Mateja 28:19–20. Runājiet par to, kā mēs varam dalīties evaņģēlijā ar ikvienu. Padomājiet par jautājumiem, kādi varētu būt jūsu draugiem un kaimiņiem par evaņģēliju. Jūs varat vingrināties jautājumu uzdošanā un atbildēšanā, ģimenē spēlējot lomu spēli.

Dziesma: Izvēlieties dziesmu par misionāru darbu, piemēram, „Es iešu, kur vēlies” (*Garīgās dziesmas*, nr. 168).

Rakstvieta: Mateja 28:19–20

Video: Ejiet uz vietni Biblevideos.org un noskatieties „Peter’s Revelation to Take the Gospel to the Gentiles”.

PADOMS SVĒTO RAKSTU STUDIJĀM

Daloties tajā, ko esam apguvuši, mēs varam labāk izprast Svētos Rakstus. Izlasiet rakstvietu kopā ar ģimeni un pārrunājiet sarežģīto vārdu vai frāžu nozīmi, un to, ko šī rakstvieta nozīmē jums un kā to pielietot jūsu dzīvē.

UZZINIET VAIRĀK

Pirms Pēteris tika aicināts būt par mācekli, viņš bija zvejnieks, vārdā Sīmanis. Jēzus deva viņam vārdu Pēteris, kas nozīmē „akmens” jeb „klints”. Pēc tam, kad Jēzus atstāja Zemi, Pēteris bija galvenais apustulis un vadīja Baznīcu. Viņam bija priesterības atslēgas jeb pilnvaras.

*Bija jau pēc pusnakts,
taču Teits zināja,
ka ir laiks runāt.*

Palīdzības meklēšana

Kimberlija Reida

Balstīts uz patiesu stāstu

„Debesu Tēvs, tagad lūdzu es, vadi un sargā mani ik dienu” (Children’s Songbook, nr. 19).

Teits gulēja nomodā tumsā, cenšoties aizturēt asaras. Viņš bija lūdzis palīdzību, taču šķita, ka virs viņa nostāties melns mākonis, neļaujot Garam izlauzties cauri.

„Ja nu es nekad neaizmirsīšu to briesmīgo televīzijas raidījumu?” viņš uztraucās.

Pirms dažām dienām viņš bija pabeidzis savu mājas darbu ātrāk un ieslēdzis televizoru. Taču viņš nebija domājis, ka TV ekrānā ieraudzīs

ko tādu. Teits bija tik ļoti šokēts, ka aizmirsā izslēgt televizoru tik ātri, kā viņam to vajadzēja izdarīt.

Tas bija negadījums. Viņš nebija domājis skatīties tādas ainas, taču tagad nevarēja tās aizmirst. Dažkārt tās iešāvās viņa prātā skolā stundu vidū, pie pusdienu galda, — pat baznīcā. Tādās reizēs viņš priecājās, ka mamma un tētis nevarēja nolasīt viņa domas. Teita vecāki viņam bija teikuši, lai viņš neskatās uz attēliem, kuros cilvēki ir bez apģērba. Viņš zināja arī, ka viņi grib, lai viņš izvairās no vardarbīgām TV pārraidēm, filmām un video spēlēm.

„Tagad es zinu — kāpēc,” Teits pie sevis nomurmināja.

Teits izkāpa no gultas un no jauna noietās ceļos. Ko vēl viņš varēja darīt?

„Debesu Tēvs,” Teits čukstēja. „Lūdzu, palidzi man nedomāt par to, ko es redzēju.” Viņš noslaucīja acis sariesušās asaras un klausījās. Viņa sirds sitās ātrāk. Viņš nodomāja, ka sajuta Gara pamudinājumu, taču tā nebija tā atbilde, kuru viņš gaidīja.

Viņam bija jāpastāsta saviem vecākiem.

„Kāpēc?” Teits brīnījās. Viņš justos kā mazs bērns, ja ieietu savu vecāku istabā nakts vidū. Un *pateikt* viņiem? Viņš atkal juta

apkaunojumu un sliktu dūšu.

Tad viņa prātā iešāvās skaidra doma: Debesu Tēvs vēlas, lai viņš būtu laimīgs. Debesu Tēvs vēlas, lai viņš atkal justu Garu, domātu par labām lietām un būtu godīgs pret savu ģimeni. Viņš īpaši vēlas, lai Teits kļūtu par cienīgu Ārona priesterības nesēju, kad pēc dažiem mēnešiem viņš kļūs 12 gadus vecs. Teits apzinājās: ja viņš neko nedarīs ar redzēto un paturēs to noslēpumā, viņš būs nelaimīgs.

Teits zināja, ka viņam nepieciešama palīdzība, — un Svētais Gars viņam tikko bija pateicis, kur to rast.

Teits paskatījās uz mirgojošajiem pulksteņa cipariem līdzās gultai. Bija aptuveni plkst. 1.00 naktī. Viņš piecēlās un pa tumšo gaiteni devās uz vecāku istabu. Nervozī rīdams siekaļas, viņš piekļāvēja pie viņu durvīm.

„Mammu? Tēti?”

„Teit, tas esi tu?” teica mamma miegainā balsī.

„Vai kas noticis?” pajautāja tētis.

„Jā,” Teits teica. „Vai varam parunāt? Un varbūt es varu saņemt svētību?”

Tētis ieslēdza naktslampiņu un aicināja Teitu ienākt. Pirmo reizi pēc daudzām dienām Teits sajuta siltumu, cerību un gaismu. ■

Autore dzīvo Jūtā, ASV.

Ak, nē! Ko nu?

Tas var notikt jebkur — mājās, skolā vai ciemos pie drauga.

Pēkšņi tu pamani kaut ko, un tu *zini*, ka tas nav labi, — tālrunī, televizorā, datorā vai spēļu ierīcē, grāmatā vai žurnālā. *Tad nu*, ko tu vari darīt, lai justos labāk?

Negarlaikojies. Skaties vai lasi kaut ko labu. Aktīvi ar kaut ko nodarbojies. Paveic kādu labu darbu. Esi kopā ar ģimeni vai draugiem.

Paturi prātā, kas tu esi. Tu neesi slikts tāpēc, ka redzēji ko sliktu. Tu esi Dieva bērns, un Viņš mīl tevi un vēlas tev palīdzēt būt drošībā un būt laimīgam.

Tiec no tā vaļā! Izslēdz to! Noliec to nost! Attiecies pret to kā pret indi tavām smadzenēm, jo tā ir inde.

Pastāsti savai mammai vai tētim. Vecāki labāk zina, ka rīkotos, un viņi vēlas tev palīdzēt būt drošībā un būt laimīgam. Nekaunies par to. Tas, kas noticis ar tevi, var atgadīties gandrīz ar ikvienu.

Neklusē. Varētu būt noderīgi, ja tu pastāstītu savai mammai vai tētim par jebko, ko tu esi redzējis dienas laikā, kas tev licis justies neērti. Vecāki var palīdzēt ar padomu, kā pasargāt sevi no tā, ka redzi ko nepiedienīgu. Ja tu jūties kā slazdā, noraizējies vai tā, it kā vēlreiz vēlētos redzēt ko nepiedienīgu, noteikti pastāsti viņiem arī par to.

Atlaid to! Iztēlojies, ka palaid vaļā balonu un vēro, kā tas aizlido. Centies atslābināties un ļauj tam, ko redzēji, „aizplūst” no tava prāta. Tagad iedomājies par templi, savu ģimeni vai kaut ko citu, kas tev patīk.

Paula ķirboji

Rejs Goldrups

Balstīts uz patiesu stāstu

Pauls palīdzēja tētim stādīt dārzu. Viņš vēlējās, lai viņa brālis Ēriks arī būtu klāt un varētu palīdzēt. Taču Ēriks bija tālu prom — misijā.

„Es nekad nebūšu tāds kā Ēriks,” Pauls teica. „Kā es varu doties misijā, tāpat kā viņš?”
„Neuztraucies,” tētis teica. „Tu izaugsi.”

Tētis pasniedza Paulam ķirbja sēklas.
Viņš palīdzēja Paulam tās iestādīt.
„Vai šīs mazās sēklas izaugs par lieliem
ķirbjiem?” Pauls jautāja.
„Ja tu par tām labi rūpēsies,”
sacīja tētis.

Pauls katru dienu nāca apskatīt
dārzu. Viņš to laistīja, un drīz vien
parādījās mazi asniņi. Lapas kļuva
lielākas. Pauls rūpīgi izrāva nezāles.

Līdz rudenim viņa ķirbju stādi bija izauguši. Un tur bija lieli oranži ķirbji!
Pauls satvēra tēta roku, lai viņam parādītu. „Tu ļoti labi rūpējies par ķirbja stādiem!” tētis teica.
„Jā. Un tu ļoti labi rūpējies par mani, lai arī es varētu izaugt liels.” Pauls nosmēja. „Un, kad es
būšu liels, es varēšu braukt misijā, tāpat kā Ēriks!” ■

Ķirbju dobe

Cik daudz ķirbju izaudzēja Pauls?
Vai vari atrast citus apslēptus priekšmetus? ■

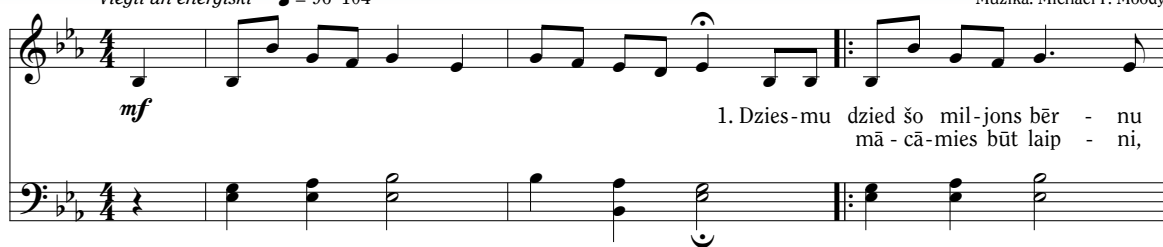
No miljona — viens!

Viegli un enerģiski ♩ = 96-104

Vārdi: Jan Pinborough
Mūzika: Michael F. Moody

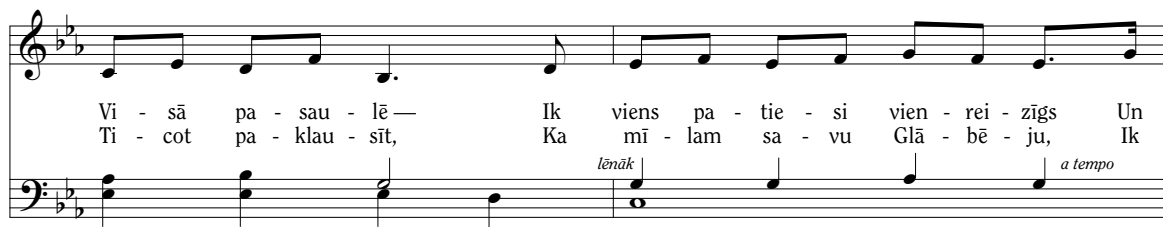
mf

1. Dzies-mu dzied šo mil-jons bēr - nu
mā - cā-mies būt laip - ni,

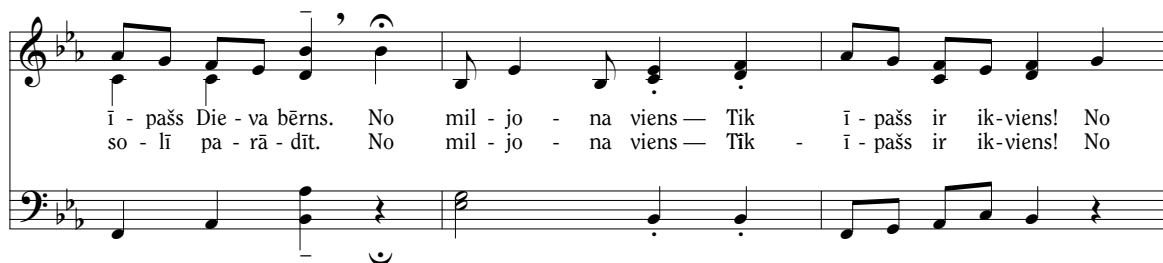

Vi - sā pa - sau - lē — Ik viens pa - tie - si vien - rei - zīgs Un
Ti - cot pa - klau - sīt, Ka mī - lam sa - vu Glā - bē - ju, Ik

lénāk *a tempo*

ī - pašs Die - va bērns. No mil - jo - na viens — Tik ī - pašs ir ik-viens! No
so - lī pa - rā - dīt. No mil - jo - na viens — Tik - ī - pašs ir ik-viens! No

mil - jo - na viens, Ko mī - lot mā - ca Dievs! Mēs Ga - ra gais-mā dzī - vo - sim,
mil - jo - na viens, ko mī - lot mā - ca Dievs! Es Ga - ra gais-mā dzī - vo - šu,

1.

(klap) Mēs ti - cē - sim, Mēs De - bess Tē - va gri - bu pil - dī - sim. 2. Mēs
Es ti - cē - šu, Es

2.

De-bess Tē - va gri - bu vien-mēr pil - dī - šu, Es De-bess Tē - va gri - bu pil - dī - šu.

lénāk *rit.*

© 2010 Jan Pinborough, Michael F. Moody. Visas tiesības saglabātas.
Dziesmu atļauts pavairot nekomerčiālai lietošanai Baznīcā un mājās.
Šai norādei jābūt uz katra pavairotā eksemplāra.

**Prezidents
Henrijs B. Airings**
Pirmais padomnieks
Augstākajā prezidijā

CEĻŠ — DRŌŠĪBĀ

Viens veids, kā mēs varam zināt, ka brīdinājums nāk no Tā Kunga, ir tad, ja tiek ievērots likums par lieciniekiem — pilnvarotajiem lieciniekiem.

Glābēja vēlme aizvest mūs drošībā, šķiet, ir nebeidzama. Un Viņš mums rāda ceļu konsekventā veidā. Viņš aicina vairāk nekā vienā veidā, lai tas sasniegtu tos, kas vēlas pieņemt Viņa aicinājumu. Viens no šiem veidiem vienmēr ir bijis vēstījuma sūtīšana ar Viņa praviešu muti, kad vien cilvēki bija gatavi tam, lai starp viņiem būtu Dieva pravieši. Šiem pilnvarotajiem kalpiem vienmēr ir bijis uzdots brīdināt cilvēkus, atklājot viņiem ceļu — drošībā.

Kad 1838. gada rudenī spriedze bija ļoti augsta Misūri, ASV, pravietis Džozefs Smits aicināja visus svētos drošības labad sapulcēties Fārvestā. Daudzi atradās atsevišķās lauku saimniecībās vai izkaisītās apmetnēs. Viņš it īpaši deva padomu Džeikobam Honam, kurš bija dibinājis nelielu apmetni ar nosaukumu Honsmila (Hona dzirnavas). Kāda šo notikumu aculiecinieka pierakstā ir teikts: „Brālis Džozefs bija nosūtījis ziņu, nododot

to Honam, kuram piederēja dzirnavas, lai pateiktu brāļiem, kas tur dzīvoja, doties uz Fārvestu, taču Hona k-gs nenodeva šo ziņu” (Filo Dibls, citēts no „Early Scenes in Church History”, *Four Faith Promoting Classics* [1968], 90. lpp.). Vēlāk pravietis Džozefs pierakstīja savā vēsturē: „Līdz šai dienai Dievs man ir devis gudrību, lai pasargātu cilvēkus, kuri pieņem padomu. Nevienš, kurš [ir ņēmis vērā] manu padomu, nekad nav ticis nogalināts” (*History of the Church*, 5:137). Tad pravietis pierakstīja bēdīgo patiesību, ka nevainīgu cilvēku dzīvības varēja tikt glābtas Honsmilā, ja viņa padoms būtu saņemts un ievērots.

Mūsu laikā mēs esam saņēmuši brīdinājumu un padomu, kur rast

drošību no grēka un bēdām. Viena no panākumu atslēgām, lai atpazītu brīdinājumus, — to atkārtošana. Piemēram, vairākkārt šajās vispārējās konferencēs jūs esat dzirdējuši mūsu pravieti sakām, ka viņš vēlas citēt iepriekšējo pravieti, tādējādi kļūstot par otro liecinieku un dažreiz pat par trešo liecinieku. . . . Apustulis Pāvils rakstīja, ka „katra lieta pamatojas uz liecību no divu vai triju liecinieku mutes” (2. korintiešiem 13:1). Viens veids, kā mēs varam zināt, ka brīdinājums nāk no Tā Kunga, ir tad, ja tiek ievērots likums par lieciniekiem — pilnvarotajiem lieciniekiem. Kad praviešu vārdi tiek atkārtoti, tam vajadzētu piesaistīt mūsu uzmanību un pildīt mūsu sirdi ar pateicību, ka dzīvojam šādā svētītā laikā. . . .

Mūsu Debesu Tēvs mūs mīl. Viņš sūtīja Savu Vienpiedzimušo Dēlu, lai Viņš būtu mūsu Glābējs. Viņš zināja, ka mirstīgajā dzīvē mēs būsīm lielās briesmās, ļaunākajai daļai no tām nākot no šausmīgā pretinieka kārdinājumiem. Šis ir viens iemesls, kāpēc Glābējs ir devis priesterības atslēgas, lai tie, kuriem ir ausis dzirdēt un ticība paklausīt, varētu iegūt drošu patvērumu. ■

No uzrunas „Finding Safety in Counsel”, Liahona, 1997. g. jūl., 23.–25. lpp.

ATZIŅAS

Cik bieži mēs cits citam sakām laipnus vārdus?

„Mēs varam pārbaudīt sevi, uzdodot dažus jautājumus. . . . 1. Kad es pēdējo reizi no sirds uzslavēju savu vīru vai sievu vienatnē vai savu bērnu klātbūtnē? 2. Kad es pēdējo reizi pateicos vai paudu mīlestību viņam vai viņai, vai dedzīgi ticībā aizlūdzu par viņu? 3. Kad es pēdējo reizi apturēju sevi, lai nepateiktu to, kas varētu sāpināt viņu? 4. Kad es pēdējo reizi atvainojos un pazemīgi lūdzu piedošanu — nepiebilstot „bet, ja vien tu būtu” vai „bet, ja vien tu nebūtu”? 5. Kad es pēdējo reizi izvēlējos būt laimīgs, nevis pastāvēju uz savu „taisnību”?

Linda K. Bērtone, Palīdzības biedrības vispārējā prezidente, „Mēs pacelsimies kopā” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 31. lpp.

Vēl šajā numurā

JAUNAJIEM PIEAUGUŠAJIEM

DZĪVOT AR **patiesu nolūku**

Izpratne par savu lēmumu nolūku palīdzēs tev darīt labu pareizu motīvu dēļ. Mācies dzīvot mērķtiecīgu dzīvi!

JAUNIEŠIEM

APBRĪŅOJAMI **JAUNIEŠI** SVĒTAJOS RAKSTOS

Grūtības, ar kurām Svētajos Rakstos minētiem jauniešiem vajadzēja saskarties, bija atšķirīgas no tavējām, tomēr tu vari mācīties no viņu drosmes, ticības un paklausības piemēra, pārvarot savus izaicinājumus.

BĒRNIEM

Palīdzības meklēšana

Teīts nespēja nedomāt par to, ko bija redzējis televīzijā, tādēļ viņš lūdza Debesu Tēvu, lai zinātu, ko darīt.

